

Ms 127919

การพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน
คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ

Miss. Huanhuan Ma

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน
มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

พ.ศ. 2562

สงวนลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

ใบอนุมัติวิทยานิพนธ์
มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

เรื่อง : การพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ

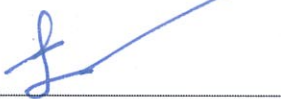
ผู้วิจัย : Miss Huanhuan Ma

ได้รับอนุมัติเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ว่าที่ ร.ท.ดร.ณัฐรัชย์ จันทชุม)
คณบดีคณะครุศาสตร์

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ไพศาล วรรณคำ)
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

(รองศาสตราจารย์ ดร.ชวลิต ชูกำแพง)

ประธานกรรมการ

(รองศาสตราจารย์ ดร.ประภัสสร ปรีเอี่ยม)

กรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชมพูนุท เมฆเมืองทอง)

กรรมการ

(รองศาสตราจารย์ ดร.นิรุต ถึงนาค)

กรรมการ

ชื่อเรื่อง : การพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน
คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ

ผู้วิจัย : Miss Huanhuan Ma

ปริญญา : ครุศาสตรมหาบัณฑิต (หลักสูตรและการเรียนการสอน)
มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

อาจารย์ที่ปรึกษา : ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชมพูนุท เมฆเมืองทอง
: รองศาสตราจารย์ ดร.นิรุต ถิ่นนาค

ปีการศึกษา 2562

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์การวิจัยเพื่อ (1) พัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติสำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน ชั้นปีที่ 1 คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ให้มีประสิทธิภาพ ตามเกณฑ์เป้าหมายที่ตั้งไว้ $E_1/E_2 = 80/80$ (2) เพื่อเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาจีนของกลุ่มตัวอย่างหลังเรียนกับเกณฑ์ร้อยละ 70 และ (3) ศึกษาความพึงพอใจของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ภาษาจีนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น กลุ่มตัวอย่างคือ นักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน ชั้นปีที่ 1 คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2562 จำนวน 1 หมู่เรียน โดยการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) จำนวน 42 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แผนการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ 5 สถานการณ์ คือการแนะนำตัว ครอบครัวของฉัน งานอดิเรก ถิ่นนาค และชื่อของ จำนวน 5 แผนผ่านการประเมินโดยผู้เชี่ยวชาญ 3 คน ตรวจสอบให้คะแนนผลการประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติโดยภาพรวมอยู่ในระดับเห็นด้วยอย่างยิ่ง ($\bar{X} = 4.73$) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ซึ่งใช้วัดทักษะการพูดภาษาจีนที่มีค่าค่าดัชนีความสอดคล้องพบว่า 1.00 ทุกข้อ ค่าอำนาจจำแนกมากกว่า 0.2 ทุกข้อ และค่าความยากง่ายอยู่ระหว่าง 0.2-0.8 เมื่อวิเคราะห์ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ เท่ากับ 0.9982 และแบบประเมินความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อการสอนหรือการพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ผ่านการประเมินโดยผู้เชี่ยวชาญ 3 คน ตรวจสอบให้คะแนนผลการประเมินความเหมาะสมซึ่งมีความเหมาะสมทุกรายการประเมิน การวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ ค่าร้อยละ สถิติทดสอบ t-test (One-Samples)

ผลการวิจัยพบว่า (1) ประสิทธิภาพของการพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติสำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน ชั้นปีที่ 1 คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม มีประสิทธิภาพของ E_1/E_2 เท่ากับ 85.77/85.33 ซึ่งมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 ที่กำหนดไว้ (2) ทักษะการพูดภาษาจีนของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน ชั้นปีที่ 1 คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม หลังเรียนสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ (3) นักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน ชั้นปีที่ 1 คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคามมีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ภาษาจีนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ โดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.36$, S.D. = 0.56) และเมื่อพิจารณารายด้านพบว่าด้านเนื้อหา มีความพึงพอใจสูงสุดอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.55$, S.D. = 0.54) อีก 3 ด้าน อยู่ในระดับมาก กล่าวคือด้านด้านผู้สอน ($\bar{X} = 4.42$, S.D. = 0.56) ด้านการวัดและประเมินผล ($\bar{X} = 4.23$, S.D. = 0.60) และด้านกิจกรรมการเรียนรู้ ($\bar{X} = 4.23$, S.D. = 0.61) ตามลำดับ

คำสำคัญ: การพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีน , กิจกรรมบทบาทสมมติ, นักศึกษาวิชาเอกภาษาจีน

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

Title : Developing Chinese Speaking Skills through Role Play Activities of Chinese Major Students, Faculty of Humanities and Social Sciences, Rajabhat Maha Sarakham University

Auther : Miss Huanhuan Ma

Degree : M.Ed. (Curriculum and Instruction)
Rajabhat Maha Sarakham University

Advisors : Assistant Professor Dr. Chompunut Makemuengthong
Associate Professor Dr. Nirut Thuangnak

Year : 2019

ABSTRACT

The research aimed to (1) develop Chinese speaking skill of freshmen Chinese program Faculty of Humanities and Social Sciences Rajabhat Maha Sarakham University ,using the role play to meet the 80/80, (2) compare the Chinese speaking skill of the sample after using the role play to 70% ,and (3) study the level of satisfaction of the sample after using the role play. The sample comprised 42 freshmen of Chinese Program Faculty of Humanities and Social Sciences Rajabhat Maha Sarakham University from 1 class of the first semester 2562 year by Cluster Random Sample. The instruments for this research were 1)5 instructional plans for developing of the Chinese speaking skill using the role play : Self introduction, My family, Hobbies, Asking for direction and shopping , Score Assessed by 3 experts, on the whole , was at a highest level ($\bar{X} = 4.73$). 2) a test of achievements on Chinese speaking skill using the role play, IOC had 1.00 each item, Discrimination had higher than 0.2 each item, and difficulty was in 0.2-0.8, reliability was 0.9904, and 3) a satisfaction test containing 5 levels, when assessed by 3 experts, each item was suitable . The statistics employed were percentage and T-Test.

The result were as follows : (1) The efficiency of developing Chinese speaking skill of freshmen Chinese program Faculty of Humanities and Social Sciences Rajabhat Maha Sarakham University using the role play was 85.77/85.33, higher than the preset Criterion 80/80, (2) The Chinese speaking skill of freshmen ,after using the role play ,was higher than 70% with statistical significance at the .01 level. (3) The freshmen's satisfaction of

learning activities using the role play, on the whole, was at higher level ($\bar{X} = 4.36$, S.D. = 0.56). and when specific aspects were studied, the content aspect was at the highest level ($\bar{X} = 4.55$, S.D. = 0.54), and other 3 aspects were at higher level, from high to low : teacher ($\bar{X} = 4.42$, S.D. = 0.56), evaluation ($\bar{X} = 4.23$, S.D. = 0.60) and teaching activity ($\bar{X} = 4.23$, S.D. = 0.61).

Keywords: Developing Chinese Speaking Skills, Role Play, freshmen Chinese

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์เล่มนี้สำเร็จลงได้ด้วยดี ด้วยความกรุณาและช่วยเหลือแนะนำอย่างดียิ่ง จากคณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ รองศาสตราจารย์. ดร.นิรุฒ ถึงนาค และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชมพูนุท เมฆเมืองทอง ที่กรุณาช่วยเหลือให้คำปรึกษา แนะนำเสนอข้อบกพร่องต่างๆ ด้วยความเอาใจใส่ตลอดมา จนเสร็จสมบูรณ์ ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในความกรุณาและขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ ดร.ชวลิต ชูกำแพง และ รองศาสตราจารย์ ดร.ประภัสสร ปรีเอี่ยม ที่กรุณาเป็นกรรมการร่วมพิจารณาวิทยานิพนธ์ ตลอดจนเป็นผู้ให้คำปรึกษา คำแนะนำ ข้อเสนอแนะต่างๆ ที่เป็นประโยชน์ในการปรับปรุงวิทยานิพนธ์ให้มีความสมบูรณ์มากขึ้น

ขอขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.รังสรรค์ สิงห์เลิศ คณบดีคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อนุวัต ชัยเกียรติธรรม ผู้ช่วยอธิการบดี มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม อาจารย์ ดร.ณิชาภา ยศุตยมาธาดา ประธานหลักสูตรสาขาภาษาจีน และอาจารย์อัญชญาทองกระจาย กรรมการหลักสูตรสาขาภาษาจีน ที่กรุณาเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย และให้ข้อเสนอแนะและข้อแก้ไขในการจัดทำเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้

สุดท้ายนี้ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคามที่ให้ทุนสนับสนุน การศึกษาต่อ และขอบพระคุณทุกคนในครอบครัวที่ให้กำลังใจผู้วิจัยเสมอมา ขอบพระคุณครูอาจารย์ที่ได้อบรม สั่งสอนประสิทธิ์ประสาทวิชาและความรู้แก่ผู้วิจัย ขอขอบคุณเพื่อนอาจารย์ในสาขาวิชาภาษาจีน เพื่อนนักศึกษาสาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน ทุกคนที่ให้คำปรึกษาและคอยให้กำลังใจ ตลอดเวลา ทำให้งานวิจัยสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี

Miss Huanhuan Ma

สารบัญ

หัวเรื่อง	หน้า
บทคัดย่อ	ค
ABSTRACT	จ
กิตติกรรมประกาศ	ช
สารบัญ	ซ
สารบัญตาราง	ญ
สารบัญภาพ	ฎ
บทที่ 1 บทนำ	1
1.1 ที่มาและความสำคัญของปัญหา	1
1.2 คำถามการวิจัย	3
1.3 วัตถุประสงค์การวิจัย	3
1.4 สมมติฐานการวิจัย	3
1.5 ขอบเขตการวิจัย	4
1.6 นิยามศัพท์เฉพาะ	5
1.7 ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย.....	7
บทที่ 2 การทบทวนวรรณกรรม	8
2.1 แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวกับการสอนภาษา	8
2.2 แนวคิดเกี่ยวกับกิจกรรมบทบาทสมมติ	18
2.3 แนวคิดที่เกี่ยวกับการพัฒนาทักษะการพูด.....	27
2.4 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	34
2.5 กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	38
บทที่ 3 วิธีการดำเนินการวิจัย.....	39
3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	39
3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	39
3.3 การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ	40
3.4 วิธีการดำเนินการวิจัยและเก็บรวบรวมข้อมูล	44
3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล.....	45
3.6 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	45

หัวเรื่อง	หน้า
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	51
4.1 สัญลักษณ์ทางสถิติที่ใช้นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	51
4.2 ลำดับชั้นในนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	51
4.3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	52
บทที่ 5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	58
5.1 สรุปผลการวิจัย	58
5.2 อภิปรายผลการวิจัย	59
5.3 ข้อเสนอแนะ.....	62
บรรณานุกรม	63
ภาคผนวก	66
ภาคผนวก ก รายชื่อผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพ	67
ภาคผนวก ข เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	73
ภาคผนวก ค ผลการประเมินเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยจากผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน	86
ภาคผนวก ง ตัวอย่างแผนการจัดการเรียนรู้	93
การเผยแพร่ผลงานวิจัย	122
ประวัติผู้วิจัย	123

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
3.1	แบบแผนการทดลอง One group posttest only design 44
4.1	ผลการหาประสิทธิภาพของการพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ สำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน ชั้นปีที่ 1 คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม 52
4.2	ผลการเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาจีนของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน ชั้นปีที่ 1 คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม หลังเรียนกับเกณฑ์ (ร้อยละ 70) 55
4.3	ความพึงพอใจของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน ชั้นปีที่ 1 คณะมนุษยศาสตร์และ สังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ภาษาจีน โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ 56

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

สารบัญภาพ

ภาพที่	หน้า
2.1 กรอบแนวคิดในการวิจัย	38

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ที่มาและความสำคัญของปัญหา

การเรียนการสอนภาษาจีนในประเทศไทยเกิดขึ้นมานานต่อเนื่องจนถึงปัจจุบัน ดังที่ เกศรา อิศระ วุฒิวรรณ และหทัยรัตน์ รัตนศิริวิไล (2557, น. 3) กล่าวว่า “ปัจจุบันนี้ภาษาจีนถือว่าเป็นภาษาที่มีผู้ให้ความสนใจและให้ความสำคัญเป็นอย่างมาก ซึ่งก็เป็นที่น่าทึ่งกันว่า ประเทศจีนเป็นประเทศที่มีการพัฒนาทางด้านเศรษฐกิจอย่างรวดเร็ว อีกทั้งมีประชากรมากเป็นอันดับ 2 ของโลก ทุกภาคส่วนเห็นความสำคัญและต้องการปลูกฝังให้ลูกหลานเยาวชนไทยมีโอกาสได้เริ่มเรียนภาษาจีนตั้งแต่วัยเยาว์” สอดคล้องกับ สุรัสวดี สุทธภักดี (2560, น. 1) ซึ่งกล่าวว่า “สถานศึกษาหลายแห่งเปิดการเรียนการสอนภาษาจีนและจัดทำหลักสูตรภาษาจีนขึ้นในโรงเรียน แต่ภาษาจีนสำหรับคนไทยก็ยังถือว่าเป็นเรื่องที่ยาก เพราะการเรียนต้องใช้ความจำมาก ทั้งการจำคำศัพท์ จำไวยากรณ์ การเรียงประโยคและโดยเฉพาะการพูดออกเสียงสำเนียงภาษาจีน ซึ่งมีผลกระทบต่อการผลิตบุคลากรที่มีความรู้ความสามารถในการสื่อสารด้านภาษาจีนได้เป็นอย่างมาก”

ทักษะการพูดถือเป็นทักษะสำคัญในการสื่อสาร การพูดต้องถ่ายทอดความรู้ ความเข้าใจ ความคิดเห็น ตลอดจนความรู้สึกต่าง ๆ ของผู้พูดให้ผู้ฟังได้รับรู้สิ่งที่ผู้พูดต้องการสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพที่สุด ดังที่ ปิยจิตร สังข์พานิช (2560, น. 42) กล่าวว่า “ทักษะการพูดเป็นทักษะสำคัญในบรรดาสี่ทักษะในการติดต่อสื่อสาร เนื่องจากการพูดเป็นการถ่ายทอดความคิด ความเข้าใจ รวมถึงความรู้สึกให้ผู้ฟังได้รับรู้อย่างรวดเร็วและมีประสิทธิภาพ” การพัฒนาทักษะการพูดจึงถือเป็นทักษะที่ผู้เรียนต้องได้รับการพัฒนามากที่สุด ดังที่ ชนม์ชกรณ์ วรอินทร์ (2559, น. 68-83) ให้แนวคิดไว้ว่า “ทักษะที่นักเรียนต้องได้รับการพัฒนามากที่สุด เพราะทักษะการพูดเป็นทักษะที่แสดงให้เห็นว่าผู้พูดมีความรู้ทางภาษา และช่วยให้ผู้เรียนเรียนรู้ทักษะอื่นได้ง่ายขึ้น” และยังเป็นทักษะพื้นฐานในการสื่อสารภาษาที่ผู้สอนต้องสอนเป็นลำดับแรก ดังที่ รุ่งฤดี แผลงศร (2559, น. 194) กล่าวว่า “ทักษะการพูดจึงเป็นทักษะที่ผู้สอนจะสอนเป็นลำดับแรก เพื่อให้ผู้เรียนชาวต่างประเทศสามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารเบื้องต้นได้เป็นอย่างดี ทักษะการพูดจึงมีความสำคัญในการใช้ภาษาที่จะฝึกฝนผู้เรียนให้มีความคล่องแคล่วเพื่อพัฒนาไปสู่ทักษะการฟัง การอ่าน และทักษะการเขียนอย่างเข้าใจต่อไป”

ดังนั้นทักษะการพูดจึงมีความสำคัญและจำเป็นในการพัฒนาความสามารถในการสื่อสารภาษาของผู้เรียนเป็นลำดับแรก โดยเฉพาะผู้เรียนที่มีทักษะพื้นฐานทางภาษาในระดับต่ำ ซึ่งจากการศึกษาสภาพปัญหาการจัดการเรียนการสอนภาษาจีนในประเทศไทยพบว่าเกิดจากหลายปัจจัยไม่ว่าจะเป็น

ด้านครูผู้สอน ด้านเวลา ด้านสื่อการเรียนรู้ และวิธีการจัดการเรียนรู้ ส่งผลให้นักเรียนเรียนอย่างไม่มีความสุข ขาดแคลนหนังสือ สื่อ อุปกรณ์การเรียนรู้ โดยปัญหาสำคัญคือวิธีการสอนและการใช้นวัตกรรมการเรียนรู้ที่ไม่เหมาะสม (นารีนารถ กลิ่นหอม, กฤตพงศ์ มูลมณี, และ วรียา อินทรประสิทธิ์, 2560, น. 74) สอดคล้องกับข้อเสนอของ อติเรก นวลศรี (2558, น. 151) ที่ระบุว่า “องค์ประกอบที่ส่งผลต่อการเรียนรู้ภาษาจีนของนักเรียนไม่เป็นไปตามเป้าหมายที่กำหนดไว้คือ การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนของครูผู้สอน ซึ่งไม่มีความหลากหลาย ไม่สอดคล้องกับศักยภาพของ ผู้เรียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งยึดรูปแบบเดิม นักเรียนมีส่วนร่วมในการ ประกอบกิจกรรมน้อย นักเรียนเกิดความเบื่อหน่าย ขาดความกระตือรือร้นในการเรียน ไม่เห็นความสำคัญของการเรียนภาษาจีน จึงส่งผลทักษะทางภาษาจีน

เมื่อศึกษาสภาพปัญหาการเรียนรู้อุปกรณ์การพูดภาษาจีนของนักศึกษา สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ก็พบว่าผลสัมฤทธิ์ในระดับปานกลาง โดยเฉพาะนักศึกษาชั้นปีที่ 1 พบว่า นักศึกษาไม่กล้าแสดงออก นอกเหนือจากปัญหาการขาดทักษะพื้นฐานด้านภาษาจีน เมื่อเรียนกับอาจารย์ผู้สอนซึ่งเป็นคนจีนทำให้นักศึกษาขาดความเชื่อมั่นในตนเอง ไม่กล้าแสดงออกเมื่อต้องพูดภาษาจีน โดยเฉพาะเมื่อต้องออกมาพูดหรือสนทนาหน้าชั้นเรียน นักศึกษาส่วนใหญ่จะไม่สามารถทำได้ การรับนักศึกษาก็ไม่ได้จัดแบ่งผู้เรียนตามความสามารถ นักศึกษาชั้นปีที่ 1 ทุกหมู่เรียนที่เปิดสอนจึงมีทักษะทางภาษาจีนที่ไม่แตกต่างกัน ดังนั้นการจัดการเรียนการสอนการพูดภาษาจีนที่จะทำให้นักศึกษาเกิดความกล้าแสดงออกในการพูดจึงต้องใช้เทคนิคการสอนที่ส่งเสริมความเชื่อมั่นแทนการสอนรูปแบบเดิม

การใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ (Role Play) เป็นแนวทางที่ได้รับการยอมรับในการพัฒนาทักษะการพูดมากที่สุด โดยเฉพาะการพูดภาษาที่สอง ดังจะเห็นจากงานวิจัยจำนวนมากที่ใช้กิจกรรมบทบาทสมมติในการพัฒนาทักษะการพูดของผู้เรียน ซึ่งส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่สูงขึ้น การพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนของนักศึกษาให้ก้าวหน้าขึ้นมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องใช้แนวทางที่สร้างแรงจูงใจในการฝึกพูดภาษาจีน ผู้วิจัยจึงมีความสนใจศึกษากิจกรรมบทบาทสมมติ ในการนำมาประยุกต์สู่การสอนพูดภาษาจีน ซึ่งกิจกรรมบทบาทสมมติเป็นกิจกรรมที่ช่วยให้ผู้เรียนได้ฝึกการใช้ภาษา โดยผู้เรียนต้องทำกิจกรรมอย่างมีความหมายและผลลัพธ์ของกิจกรรมจะเป็นสิ่งประเมินความสามารถในการใช้ภาษาซึ่งเป็นภาษาที่เกิดขึ้นจริงในสังคม ดังที่ภัทรลดา วงษ์โยธา และ แสงอาทิตย์ ไทยมิตร (2561, น. 122) ที่กล่าวว่า “กิจกรรมบทบาทสมมติเป็นกิจกรรมทางภาษาที่ผู้สอนใช้เป็นกิจกรรมในการฝึกพูดภาษาเพื่อการสื่อสารโดยผ่านการแสดงบทบาทที่กำหนดตามสถานการณ์และผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างทำกิจกรรมบทบาทสมมติซึ่งสร้างแรงจูงใจและพัฒนาความสามารถในการสื่อสารและการเรียนรู้ภาษาอย่างเป็นธรรมชาติ”

จากที่กล่าวมาข้างต้นผู้วิจัยจึงเห็นว่าการพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนของนักศึกษาที่มีความจำเป็นต้องนำกิจกรรมบทบาทสมมติใช้ในการจัดการเรียนรู้ ดังนั้น ผู้วิจัยจึงต้องการพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติเพื่อนำไปพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม อันจะทำให้ นักศึกษาก้าวแสดงออกซึ่งจะส่งผลต่อความสามารถในการพูดภาษาจีนในการสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ

1.2 คำถามการวิจัย

นักศึกษาสาขาวิชาชั้นปีที่ 1 ที่พัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ มีความสามารถด้านทักษะการพูดภาษาจีนสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้หรือไม่

1.3 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1.3.1 เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติสำหรับนักศึกษา สาขาวิชาภาษาจีน ชั้นปีที่ 1 คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ให้มีประสิทธิภาพ ตามเกณฑ์เป้าหมายที่ตั้งไว้ $E_1/E_2 = 80/80$

1.3.2 เพื่อเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาจีนของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน ชั้นปีที่ 1 คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม หลังเรียนกับเกณฑ์ร้อยละ 70

1.3.3 เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน ชั้นปีที่ 1 คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ภาษาจีนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น

1.4 สมมติฐานการวิจัย

หลังจากนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน ชั้นปีที่ 1 คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ได้รับการพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีน โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ มีทักษะพูดภาษาจีนที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น นักศึกษามีทักษะการพูดภาษาจีนสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 ที่นัยสำคัญทางสถิติ .01

1.5 ขอบเขตของการศึกษา

1.5.1 ขอบเขตด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.5.1.1 ประชากร

ประชากรในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน ชั้นปีที่ 1 คณะมนุษยศาสตร์ และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2562 จำนวน 2 หมู่เรียน

1.5.1.2 กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ได้แก่ นักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน ชั้นปีที่ 1 คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2562 จำนวน 1 หมู่เรียน โดยการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling)

1.5.2 ขอบเขตด้านตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

1.5.2.1 ตัวแปรต้น ได้แก่ การพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนด้วยกิจกรรมบทบาทสมมติ

1.5.2.2 ตัวแปรตาม ได้แก่

- 1) ทักษะการพูดภาษาจีน
- 2) ความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อการเรียนด้วยกิจกรรมบทบาทสมมติ

1.5.3 ขอบเขตด้านเนื้อหาที่ใช้ในการวิจัย

เนื้อหาที่ใช้ในวิจัยครั้งนี้ คือ เนื้อหารายวิชา 3030106 การฟังและการพูดภาษาจีน 1 กลุ่มวิชาเอกพื้นฐาน หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน (หลักสูตรปรับปรุง พ.ศ. 2560) คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม จำนวน 5 สถานการณ์ 5 แผนการเรียนรู้ รวมจำนวน 20 ชั่วโมง ดังนี้

1.5.3.1 คุณชอบเล่นกีฬาอะไร

1.5.3.2 วันนี้อากาศเป็นอย่างไรบ้าง

1.5.3.3 คุณไม่สบายตรงไหน

1.5.3.4 คุณมาร่วมงานวันเกิดของฉันได้ไหม

1.5.3.5 การรับประทานอาหาร

1.5.4 ระยะเวลาที่ทำการวิจัย

ระยะเวลาที่ทำการวิจัยครั้งนี้ คือ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2562

1.6 นิยามศัพท์เฉพาะ

“ทักษะการพูดภาษาจีน” หมายถึง ความสามารถในการสื่อสารภาษาจีนของนักศึกษาด้านการพูด ที่เน้นการใช้ภาษาของผู้เรียน ความถูกต้องด้านเนื้อหา การออกเสียงได้ชัดเจน ใช้คำศัพท์และประโยคได้ถูกต้องตรงตามความหมาย ใช้คำศัพท์และประโยคได้เหมาะสมกับเนื้อหา การเว้นวรรคประโยคได้ถูกต้อง ความคล่องแคล่วในการสื่อสาร การเรียบเรียงเนื้อหาในการพูด การใช้น้ำเสียงและการใช้อวัจนภาษาในการพูด โดยวัดความสามารถด้านทักษะการพูดภาษาจีนจากแบบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาจีนใน 5 สถานการณ์ คือ คุณชอบเล่นกีฬาอะไร วันนี้อากาศเป็นอย่างไรบ้าง คุณไม่สบายตรงไหน คุณมาร่วมงานวันเกิดของฉันได้ไหมและการรับประทานอาหาร จากแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่บูรณาการทั้ง 5 สถานการณ์ เพื่อใช้วัดทักษะการพูดภาษาจีนที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น

“การพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีน” หมายถึง การเปลี่ยนแปลงความสามารถการสื่อสารภาษาจีนของนักศึกษาด้านการพูดให้ดีขึ้นตามเป้าหมายที่วางไว้ ด้วยการใช้แนวทางการจัดกระบวนการเรียนรู้หรือการสอนทักษะการพูดภาษาจีนประกอบด้วย 4 ชั้น คือ

ชั้นที่ 1 ชั้นเตรียมการ ผู้สอนจะกำหนดจุดประสงค์ของการจัดกิจกรรมบทบาทสมมติให้สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ เตรียมสถานการณ์และบทบาทสมมติให้สอดคล้องกับเนื้อหาที่จัดการเรียนรู้

ชั้นที่ 2 นำเข้าสู่บทเรียน ผู้สอนจะกระตุ้นให้นักศึกษาสนใจเนื้อหาที่จะเรียน แจ้างจุดประสงค์การเรียนรู้ หรืออาจมีการทบทวนความรู้เดิมก่อนขึ้นเนื้อหาใหม่ ใช้เวลาประมาณ

ชั้นที่ 3 ชี้นำเสนอเนื้อหา ผู้สอนจะเข้าสู่เนื้อหา สอนคำศัพท์ใหม่ สอนการพูดบทสนทนา จากใบความรู้ที่เป็นตัวอย่างการสนทนาในสถานการณ์ที่กำหนด ใช้เวลาประมาณ

ชั้นที่ 4 ชั้นพัฒนา ผู้สอนจะฝึกนักศึกษาให้มีความสามารถในการพูดภาษาจีนที่เหมาะสมกับสถานการณ์และฝึกแก้ไขปัญหาต่าง ๆ เพื่อสร้างความมั่นใจในการใช้ภาษาและเลือกใช้ภาษาได้อย่างถูกต้องเหมาะสม โดยการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติมาเป็นแนวทางในการพัฒนา ดังนี้

กิจกรรมบทบาทสมมติ เป็นแนวทางในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนด้วยการฝึกให้นักศึกษาได้ใช้ภาษาในสถานการณ์ที่กำหนด ให้ผู้เรียนสามารถสวมบทบาทตามความรู้สึกนึกคิดของตนเองหรือสวมบทบาทเป็นตัวละครในสถานการณ์ที่กำหนด ประกอบด้วย 3 ชั้นคือ

1. ชั้นการฝึก ผู้สอนจะเชื่อมโยงประสบการณ์ใกล้ตัวผู้เรียน กระตุ้นความสนใจของผู้เรียน เป็นการกระตุ้นให้ผู้เรียนอยากคิด อยากติดตาม และช่วยกันคิดแก้ปัญหา หลังจากนั้นจะแบ่งกลุ่มผู้เรียนทีละไม่ต่ำกว่า 3 คน ทำใบงานที่เป็นการเปิดโอกาสให้นักศึกษาจำลองเหตุการณ์ตามประเด็นสถานการณ์ที่ผู้สอนกำหนดให้ โดยแต่ละทีมต้องเขียนบทพูดขึ้นมาเองโดยประยุกต์จากบทสนทนาในใบความรู้มาปรับใช้ ซึ่งทุกคนในทีมต้องมีบทให้พูด จากการเลือกผู้แสดงของแต่ละทีม

2. ขั้นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ในขั้นนี้ผู้สอนจะเตรียมผู้ชมและทำความเข้าใจกับผู้ชมว่าการแสดงบทบาทสมมตินี้จัดขึ้นมิใช่ที่ความสนุกสนานแต่มุ่งที่จะทำให้เกิดเรียนรู้เป็นสำคัญ หลังจากนั้น ผู้สอนจะให้เริ่มการแสดงและสังเกตอย่างใกล้ชิด และไม่ควรขัดการแสดงกลางคัน นอกจากกรณีที่มีปัญหาควรมีการให้คำแนะนำ

3. ขั้นสรุปผล ขั้นนี้เป็นขั้นที่สำคัญมาก เพราะจะเป็นการวิเคราะห์หรืออภิปรายผลการพูดที่แสดง และมีเทคนิคหลายประการ แต่เทคนิคที่สำคัญ คือ การสัมภาษณ์ความรู้สึกและความคิดของผู้แสดง และจดบันทึกไว้บนกระดาน ต่อจากนั้นจึงสัมภาษณ์ผู้ชมหรือผู้สังเกตการณ์ถึงข้อมูลที่สังเกตได้ ผู้สอนควรจดบันทึกข้อมูลเหล่านี้บนกระดาน เพื่อช่วยให้ผู้เรียนเห็นประเด็นในการอภิปรายและสรุป ต่อจากนั้น จึงให้ทุกฝ่ายร่วมกันอภิปรายแสดงความคิดเห็นและสรุปประเด็นการเรียนรู้

4. ขั้นประเมินผล โดยขั้นตอนนี้ผู้สอนจะประเมินทักษะการพูดภาษาจีนของผู้เรียนจากแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เพื่อใช้วัดความสามารถด้านทักษะการพูดภาษาจีนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

“นักศึกษา” หมายถึง นักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน ชั้นปีที่ 1 คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2562

“ประสิทธิภาพของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้” หมายถึง คุณภาพด้านกระบวนการและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ที่มีประสิทธิภาพ (E_1/E_2) กำหนดเกณฑ์ 80/80

80 ตัวแรก (E_1) หมายถึง ประสิทธิภาพด้านกระบวนการหรือประสิทธิภาพของการจัดการเรียนรู้ในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ แล้วทำการวัดผลระหว่างเรียน โดยใช้คะแนนรวมจากการประเมินทักษะการพูดภาษาจีนและการทำแบบทดสอบย่อยทุกหน่วยของนักศึกษาทุกคน เทียบเป็นร้อยละกับคะแนนเต็ม ซึ่งต้องได้ไม่ต่ำกว่าร้อยละ 80

80 ตัวหลัง (E_2) หมายถึง ประสิทธิภาพด้านผลลัพธ์หรือประสิทธิภาพโดยรวม เกิดจากการนำคะแนนของนักศึกษาทุกคนที่ได้จากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ที่ใช้วัดทักษะการพูดภาษาจีนหลังเรียนเทียบเป็นร้อยละของคะแนนเต็ม ซึ่งต้องได้ไม่ต่ำกว่าร้อยละ 80

“ความพึงพอใจของนักศึกษา” หมายถึง ความรู้สึกเชิงบวกที่มีต่อกระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ของผู้สอนที่นำมาใช้ในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีน ซึ่งวัดได้จากแบบประเมินความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อการสอนหรือการพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น โดยวัดความพึงพอใจใน 4 ด้านคือ ด้านผู้สอน ด้านเนื้อหา ด้านกิจกรรมการเรียนรู้ และด้านการวัดและประเมินผล

1.7 ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

1.7.1 นักศึกษาที่เรียนด้วยกิจกรรมบทบาทสมมตินี้มีทักษะในการพูดภาษาจีนสูงขึ้น

1.7.2 ผลการวิจัยเป็นแนวทางสำหรับผู้สอนในรายวิชาภาษาจีน เพื่อเป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอนต่อไป

1.7.3 ผลการวิจัยสามารถเป็นแนวทางในการปรับปรุงหลักสูตร รูปแบบ และวิธีการในการจัดการเรียนการสอนในรายวิชาภาษาจีน

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

บทที่ 2

การทบทวนวรรณกรรม

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติสำหรับนักศึกษา สาขาวิชาภาษาจีน ชั้นปีที่ 1 คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ในส่วนของเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยได้แบ่งหัวข้อในการศึกษาออกเป็นทั้งหมด 5 หัวข้อ ดังนี้

1. แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวกับการสอนภาษา
2. แนวคิดเกี่ยวกับกิจกรรมบทบาทสมมติ
3. แนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนาทักษะการพูด
4. แนวคิดเกี่ยวกับความพึงพอใจ
5. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1 แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวกับการสอนภาษา

2.1.1 แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1990 แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารเป็นแนวการสอนที่ใช้ในการเรียนการสอนภาษากันอย่างแพร่หลายนักวิชาการและนักวิจัยหลายท่านได้ให้คำจำกัดความและคำอธิบายเพิ่มเติมเกี่ยวกับแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารไว้ดังนี้

Windowson (1978, อ้างถึงใน Larsen-Freeman, 2000, p.121) ได้กล่าวไว้ว่าแนวทางการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารมาใช้นั้นมีเหตุผลมาจากที่ผู้เรียนสามารถผลิตประโยคที่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ในชั้นเรียนได้เป็นอย่างดีแต่ยังคงไม่สามารถที่จะนำความรู้ทางตัวภาษาที่เรียนนั้นไปใช้ในสถานการณ์จริงได้อย่างเหมาะสมและถูกต้องตามบริบท ที่เป็นเช่นนี้เนื่องมาจากการรู้ถึงกฎในตัวภาษาของผู้เรียนนั้นยังไม่เพียงพอแต่การใช้ภาษาในสถานการณ์จริงนั่นเอง

การสอนภาษาเพื่อการสื่อสารจึงมุ่งเน้นให้ผู้เรียนสามารถนำความรู้ที่มีไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ ซึ่งนอกจากที่ผู้เรียนต้องมีความรู้ในเรื่องไวยากรณ์ภาษาแล้ว ผู้เรียนยังต้องมีความรู้ในสิ่งที่ยอยู่นอกเหนือตัวภาษา เช่น สถานภาพหรือความสัมพันธ์ของคู่สนทนาในสังคม อายุ เพศ การศึกษา ความสุขภาพ ตลอดจนเจตนาทั้งทางตรงและทางอ้อมในการสื่อสาร เป็นต้น

Larsen-Freeman (2000, pp. 128-132) ได้กล่าวว่าการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารนั้นคือ การทำให้ผู้เรียนสามารถสื่อสารในภาษาที่เรียนได้ โดยการจะทำเช่นนี้ได้ต้องมีความรู้ในเรื่องของ โครงสร้างทางภาษา ความรู้ในเรื่องความหมาย และความเข้าใจในเรื่องของหน้าที่ของภาษาที่ใช้ ซึ่ง ผู้เรียนจะต้องเลือกรูปแบบของภาษาให้เหมาะสมกับสถานการณ์ที่ใช้ในการสื่อสาร บริบททางสังคม ตลอดจนบทบาททางสังคมของผู้ร่วมสนทนาด้วย นอกจากการสอนที่เน้นในเรื่องของหน้าที่ของภาษา มากกว่ารูปแบบทางภาษาแล้ว ผู้เรียนยังต้องมีทักษะทั้งสี่ คือพูด ฟัง อ่าน เขียน ไปพร้อมๆกันตั้งแต่ เริ่มต้นอีกด้วย โดยสิ่งที่มีความโดดเด่นในการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร คือเนื้อหาของการเรียนการสอนจะอยู่ภายใต้กระบวนการทางการจัดกิจกรรมที่ให้ผู้เรียนได้มีโอกาสในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ทั้งสิ้น โดยการที่ผู้เรียนจะสามารถสื่อสารได้นั้นต้องมีองค์ประกอบหลักๆอยู่ 3 ประการด้วยกันคือ

1. ช่องว่างระหว่างข้อมูล (Information Gap) คือความต้องการแลกเปลี่ยนข้อมูลซึ่งกัน และกันโดยเมื่อคู่สนทนาไม่มีข้อมูลหรือมีข้อมูลไม่เพียงพอ ทำให้ต่างฝ่ายต่างต้องการที่จะทราบหรือ ให้ข้อมูลซึ่งกันและกัน

2. การเลือก (Choice) คือผู้เรียนมีโอกาสในการเลือกที่จะพูดหรือเขียน ตลอดจนรูปแบบ ในการสื่อสารความหมาย

3. ข้อมูลย้อนกลับ (Feedback) คือผู้เรียนมีโอกาสที่จะได้ทราบถึงผลของการสื่อสารที่ว่า ประสบผลสำเร็จหรือล้มเหลวจากปฏิกิริยาของผู้ร่วมสนทนา นอกจากนี้แล้วการสอนภาษาเพื่อ การสื่อสารยังเน้นการเรียนรู้ที่เกิดจากการปฏิบัติกล่าวคือ ผู้สอนต้องเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาให้ มากที่สุด การให้ผู้เรียนแลกเปลี่ยนสนทนากันโดยให้เลือกภาษาตามต้องการและให้ประเมิน การสื่อสารด้วยตัวเองเป็นการส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาในการสื่อสารจริงๆ ส่วนเรื่องข้อผิดพลาดที่ ผู้เรียนมีขณะที่มีการเรียนการสอนนั้นไม่ใช่สิ่งที่ต้องการการแก้ไขเสมอ ทั้งนี้ข้อผิดพลาดจะถูกแก้ไขใน ส่วนที่สำคัญๆ ที่จะไปขัดขวางหรือสร้างความสับสนของความเข้าใจในการสื่อสารเท่านั้น มิฉะนั้น ผู้เรียนอาจเกิดความไม่มั่นใจไม่กล้าที่จะใช้ภาษาในการทำกิจกรรมต่างๆได้ การสอนภาษาเพื่อ การสื่อสารเป็นการให้ความสำคัญกับการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารตั้งแต่เริ่มต้น แต่ในขณะเดียวกัน ไม่ได้ละเลยในเรื่องความสำคัญของไวยากรณ์และสถานการณ์ในการใช้ภาษา การสอนภาษาตามแนว ทางการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารจะมีข้อดีกว่าแนวคิดการสอนที่เน้นไวยากรณ์คือ มีการฝึกฝนภาษา เพื่อใช้ในการสื่อสาร และเมื่อผู้เรียนมีการฝึกฝนการใช้ภาษาได้ในสถานการณ์จริงแล้วยังช่วยให้เกิด แรงจูงใจแก่ผู้เรียนอีกด้วย สามัตถิยะกลยุทธ์ คือกลยุทธ์ที่เหมาะสมในการใช้ถ้อยคำหรือประโยคให้ บรรลุเป้าหมายโดยจะต้องตั้งเป้าหมาย (Goal Setting) ว่าจะดำเนินการสื่อสารนั้นๆ ในลักษณะใดจะ ใช้องค์ความรู้อะไรในการดำเนินการสื่อสารนั้นและต้องมีการประเมิน (Assessment) ว่าการสื่อสารที่ ดำเนินการมีความเหมาะสมเพียงใดในการประเมินการสื่อสารจะมีขั้นตอนการประเมินอย่างไรโดยการ วางแผนว่าจะเลือกใช้ความรู้ใด จะใช้แผนการใดแล้วจึงลงมือดำเนินการสื่อสารนั้นๆ

Savingnon (2002, อ้างถึงใน อรุณี วิริยะจิตรรา และคณะ, 2555, น. 35-37) ได้ให้ความหมายของแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารว่า การสอนภาษาเพื่อการสื่อสารเน้นที่ผู้เรียนโดยใช้ความจำเป็นในการสื่อสารของผู้เรียนเป็นกรอบที่จะนำมาสร้างเป็นเป้าหมายในการเรียนรู้ ดังนั้น แก่นของการสอนแบบสื่อสารคือการให้ผู้เรียนได้มีโอกาสได้สื่อสารเพื่อจะได้พัฒนาสามมิติยะสื่อสาร การสอนแบบสื่อสารเป็นการสอนสามมิติยะสื่อสารต่างวัฒนธรรม การสร้างบทเรียนและวิธีการสอนแบบสื่อสารขึ้นอยู่กับบริบทของการเรียนรู้เมื่อบริบทของการเรียนรู้เปลี่ยนไปตามกาลเวลาวิธีการสอนแบบสื่อสารก็ต้องเปลี่ยนตามไปด้วย

Savingnon ยังได้ให้ความเห็นเรื่องแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารว่า

1. การสอนแบบสื่อสารไม่ใช่การสอนเฉพาะการสนทนา แต่รวมถึงการจัดกิจกรรมการอ่านและการเขียนที่ผู้เรียนจะมีโอกาสได้ตีความ (Interpret) สื่อความ (Express) และหาความหมาย (negotiate) เป้าหมายของการสอนเพื่อการสื่อสารมีความหมายหลากหลาย ขึ้นอยู่กับความจำเป็นในการใช้ภาษาของผู้เรียนในแต่ละบริบท

2. การสอนภาษาเพื่อการสื่อสารไม่ใช่การสอนที่เน้นเฉพาะการทำงานเป็นกลุ่มหรือคู่เท่านั้นกิจกรรมที่ให้ในกลุ่มใหญ่ก็มีประโยชน์ในหลายๆบริบททำให้ผู้เรียนได้มีโอกาสในการใช้ภาษามากขึ้นและทำให้มีแรงกระตุ้นที่จะสื่อสารมากขึ้น

3. การสอนเพื่อการสื่อสารไม่ได้ยกเลิกการเน้นการใช้ความรู้เรื่องไวยากรณ์ การตีความและการใช้ภาษาให้เหมาะสมและกล่าวว่หลักสูตรการเรียนการสอนภาษา เพื่อการสื่อสารควรประกอบด้วย 5 หลักการดังนี้

1. Language Arts

2. Language for a purpose

3. My language is Me: personal English language Use

4. You be.....I'll Be...: Theatre Arts

5. Beyond the Classroom

1. Language Arts การสอนเพื่อการสื่อสารจำเป็นต้องมีการเน้นที่รูปแบบ (Forms) ของภาษาเช่น วากยสัมพันธ์ (Syntax) ระบบหน่วยคำ (Morphology) และระบบเสียง (Phonology) ดังนั้นผู้สอนอาจใช้กิจกรรมต่างๆ เช่นการสอนตัวสะกด การฝึกออกเสียง การแปลการจดตามคำบอก และการท่องจำเพื่อช่วยให้เกิดรูปแบบการเรียนรู้ของภาษา นอกจากนี้ผู้สอนอาจใช้กิจกรรมเพื่อการเพิ่มพูนคำศัพท์ด้วยการสอนคำจำกัดความ (Definition) คำเหมือน (Synonyms) และคำตรงข้าม (Antonyms) เป็นต้น

2. Language for a purpose ภาษาเป็นเครื่องมือที่ใช้สื่อความหมายเพื่อให้บรรลุตามวัตถุประสงค์หรือ เป้าหมายที่ตั้งไว้ ดังนั้นการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร จึงควรให้ความสำคัญกับ

โอกาสที่ผู้เรียนจะได้ใช้ภาษาสื่อความหมายในสถานการณ์ต่างๆมากกว่าการเรียนรู้รูปแบบ (Forms) ของภาษาเท่านั้น

3. My language is Me: personal English language Use หมายถึงการยอมรับในตัวตนของผู้เรียน การสอนภาษาเพื่อการสื่อสารมีปรัชญาหรือความเชื่อขั้นพื้นฐานว่าภาษา เป็นเครื่องมือที่ผู้ใช้เป็นผู้กำหนดและสามารถใช้เพื่อบ่งบอกลักษณะเฉพาะตัวของผู้ใช้ได้ ดังนั้นอาจกล่าวได้ว่า ภาษาที่ผู้เรียนแต่ละคนใช้มีความเกี่ยวข้องกับตัวตนของผู้เรียนความเชื่อเช่นนี้มีความหมายโดยนัยว่า ผู้สอนต้องยอมรับตัวตนของผู้เรียนให้เกียรติผู้เรียนเมื่อเขาใช้ภาษาในการสื่อสาร ความหมายผู้สอนไม่ควรแก้ความผิดพลาดในการใช้ภาษาที่ไม่ได้ทำให้การสื่อสารไม่ประสบผลสำเร็จ และไม่ยึดติดรูปแบบของภาษาของเจ้าของ ภาษาแต่เพียงอย่างเดียว กล่าวอีกนัยหนึ่ง ตัวตนของผู้ใช้ภาษามีส่วนในการสื่อความหมาย ดังนั้นผู้สอนไม่ควรกำหนดให้ผู้เรียนใช้รูปแบบภาษาที่จำกัด แต่ผู้สอนควรให้กำลังใจในการใช้รูปแบบภาษาที่ผู้เรียนเองมีความพึงพอใจที่จะเลือกใช้ เช่น ผู้เรียนอาจรู้สึกสะดวกใจ ถ้าได้ใช้รูปแบบภาษาที่สุภาพมากในการสื่อสารเพราะคำนึงถึงวัฒนธรรมการใช้ภาษาแม่ของตน ถึงแม้ว่ารูปแบบภาษานั้นเจ้าของภาษาไม่ใช้ก็ตาม

4. You be.....I'll Be...: Theatre Arts คือการใช้ศิลปะการแสดงในการสอนภาษา เนื่องจากการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารยึดถือหลักการที่ว่าผู้เรียนจะเรียนภาษาได้อย่างมีประสิทธิภาพต่อเมื่อเขามีโอกาสได้ใช้ภาษาในสถานการณ์ต่างๆ ดังนั้นกิจกรรมจำนวนมากที่เกี่ยวข้องกับศิลปะการแสดงจึงควรได้รับความสนใจจากผู้สอนเช่นการใช้จินตนาการ การแสดงตามบทบาทที่มีบท และไม่มีบทการแสดงละครใบ้การจำลองสถานการณ์จริง (simulations) กิจกรรมเหล่านี้ ช่วยให้ผู้เรียนได้ทดลองเล่นบทบาทที่ตัวเองอาจจะต้องเล่นในชีวิตจริง และได้มีโอกาสฝึกตีความ สื่อความ และหาความหมายในภาษาได้อย่างเป็นธรรมชาติโดยผู้สอนมีหน้าที่ให้คำปรึกษาที่คอยสนับสนุน แนะนำเทคนิควิธีและให้กำลังใจ ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนได้รับประโยชน์อย่างเต็มที่ในการทำกิจกรรม

5. Beyond the Classroom การสอนภาษาเพื่อการสื่อสารเชื่อว่าจุดประสงค์ของการเรียนคือการเตรียมผู้เรียนไปสู่โลกกว้างนอกห้องเรียน ห้องเรียนเป็นเพียงห้องฝึกซ้อมในการเตรียมผู้เรียนให้มีความพร้อมในการใช้ภาษานอกห้องเรียน ดังนั้นผู้สอนต้อง เริ่มต้นด้วยการรับรู้ถึงความต้องการและความสนใจของผู้เรียนแล้วจัดการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับความต้องการและความสนใจนั้นๆโดยใช้ประโยชน์จากสื่อรอบตัวที่ผู้เรียนสนใจ

Bachman (1990, อ้างถึงใน อรุณี วิริยะจิตรรา และคณะ, 2555, น. 34) กล่าวว่า ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารใช้ความรู้ด้านภาษาเช่น ความรู้ไวยากรณ์ ร่วมกับบริบทในการใช้ภาษาและการตีความในข้อความต่างๆ เพื่อตัดสินใจว่าจะใช้ความรู้ทางภาษา (Language Knowledge) และสามัคติยะกลยุทธ์ (Strategic Competence) ความรู้เกี่ยวกับภาษาประกอบด้วย ความรู้ด้านโครงสร้างภาษา (Organizational Knowledge) ซึ่งเป็นความรู้ที่เกี่ยวข้อง

กับโครงสร้างไวยากรณ์ (Grammatical Knowledge) ความรู้ในการใช้กฎไวยากรณ์เพื่อสร้างเนื้อหา (Textual Knowledge) หรือข้อความที่มีความต่อเนื่องสอดคล้องกับความรู้ด้าน วจนปฏิบัติ (Pragmatic Knowledge) ซึ่งเป็นความรู้ที่เกี่ยวข้องกับถ้อยคำนั้นๆ (Functional Knowledge) และความรู้ที่เกี่ยวกับภาษาศาสตร์สังคม (Sociolinguistic Knowledge) เพื่อให้ใช้ถ้อยคำหรือประโยคให้บรรลุเป้าหมายในการสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพ เหมาะสมกับกาลเทศะหรือสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในแต่ละบริบททางสังคม

Savignon (1983, pp. 36-38) ได้เสนอแนวคิดการสร้างความสามารถในการสื่อสาร (Communicative Competence) ซึ่งเป้าหมายของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารนี้ แบ่งได้ 4 ประเภทตามแนวคิด ดังต่อไปนี้

1. ความสามารถด้านกฎเกณฑ์และโครงสร้างของภาษา (linguistic or Grammatical-competence) คือ ความสามารถที่ผู้เรียนมีเกี่ยวกับเรื่อง การออกเสียงศัพท์ โครงสร้างหรือรูปแบบของประโยคเพื่อนำไปใช้ในการสื่อสาร

2. ความสามารถด้านภาษาศาสตร์เชิงสังคม (Sociolinguistic Competence) คือ ความสามารถที่ผู้เรียนต้องมีเกี่ยวกับการใช้ภาษาได้ถูกต้องเหมาะสมตามกฎเกณฑ์ทางสังคมและวัฒนธรรม เช่น คนรู้ว่าควรพูดอย่างไรในสถานการณ์ใดจุดประสงค์ของการสนทนา ตลอดจนคำนึงถึงบทบาททางสังคมของตนเองและผู้ร่วมสนทนา เป็นต้น

3. ความสามารถด้านความเข้าใจในระดับข้อความ (Discourse Competence) คือ ความสามารถที่ผู้เรียนต้องมีเกี่ยวกับการตีความวิเคราะห์ความสัมพันธ์กันของประโยคต่างๆ โดยสามารถเชื่อมโยงความหมายและโครงสร้างทางไวยากรณ์เพื่อพูดหรือเขียนสิ่งต่างๆได้ต่อเนื่องมีความหมายสัมพันธ์กัน เช่น การมีลำดับของการเล่าเรื่อง การเขียนจดหมายที่มีข้อความเป็นเหตุ เป็นผลสอดคล้องกัน

4. ความสามารถในการใช้กลวิธีในการสื่อความหมาย (Pragmatic or Strategic competence) คือความสามารถที่ผู้เรียนต้องมีเกี่ยวกับ การถอดความ การพูดซ้ำ การพูดอ้อม การใช้ภาษาสุภาพ ตลอดจนการใช้น้ำเสียงในแบบต่างๆเพื่อให้การสื่อสารมีความราบรื่นขึ้นหากเมื่อเกิดความเข้าใจผิดหรือการไม่เข้าใจในการสื่อสาร

Nunan (1991, อ้างถึงใน อรุณี วิริยะจิตรา และคณะ, 2555, น. 35) ได้อธิบายถึงคุณลักษณะ 5 ประการของแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารว่า

1. เป็นการเรียนเพื่อจุดประสงค์เพื่อการสื่อสาร โดยมีการปฏิสัมพันธ์ในภาษาที่ต้องการสื่อสาร
2. ใช้ภาษาที่ใช้จริงในชีวิตประจำวันในการเรียนรู้
3. ผู้เรียนไม่ได้เรียนภาษาอ่างเดียว แต่เรียนกระบวนการเรียนรู้ด้วย

4. ใช้ประสบการณ์ของผู้เรียนเป็นส่วนหนึ่งของการเรียนรู้
5. เชื่อมภาษาที่เรียนในห้องเรียนกับกิจกรรมทางภาษานอกห้องเรียน

Richards (2006, อ้างถึงใน อรุณี วิริยะจิตราและคณะ, 2555, น. 37) ได้ข้อสรุป 10 ประการในการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารดังนี้คือ

1. การเรียนรู้ภาษาที่สองจะเกิดขึ้นได้ง่ายถ้าผู้เรียนได้ปฏิสัมพันธ์หรือสื่อสารในภาษานั้นอย่างมีความหมาย
 2. กิจกรรมภาษาหรือแบบฝึกหัดที่มีคุณภาพในชั้นเรียนจะทำให้ผู้เรียนได้มีโอกาสที่จะสื่อความหมายในภาษา เพิ่มพูนแหล่งการเรียนรู้ภาษา สังเกตการณ์ใช้ภาษา และมีส่วนร่วมในการสื่อสาร
 3. การสื่อสารจะมีความหมายก็ต่อเมื่อผู้เรียนผ่านกระบวนการที่เกี่ยวข้องกับตน มีประโยชน์ สนใจ และน่ามีส่วนร่วม
 4. การสื่อสารที่เป็นกระบวนการเน้นภาพรวม (Holistic Process) ที่ต้องใช้ทักษะทางภาษาและทัศนภาวะ (Modality) หลายรูปแบบ
 5. การเรียนภาษาเกิดจากการใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบอุปนัย (Inductive Learning) คือผ่านกระบวนการค้นพบกฎและรูปแบบภาษาด้วยตนเอง และจากกิจกรรมการเรียนรู้ที่สอนกฎและรูปแบบของภาษา (Deductive Learning)
 6. การเรียนภาษาเป็นการเรียนรู้ที่ค่อยเป็นค่อยไปผู้ที่เรียนเรียนรู้จากการใช้ภาษาและจากการลองผิดลองถูกในภาษา และถึงแม้ความผิดพลาดในการใช้ภาษาจะเป็นเรื่องธรรมดาที่เกิดขึ้นในการเรียนรู้ แต่เป้าหมายปลายทางในการเรียนภาษาคือการเรียนรู้ที่มีความสามารถในการใช้ภาษาอย่างถูกต้องและเหมาะสม
 7. ผู้เรียนแต่ละคนมีหนทางพัฒนาภาษาของตนเองและมีอัตราการพัฒนาที่ไม่เท่ากันและมีความต้องการและแรงจูงใจในการเรียนภาษาที่ต่างกัน
 8. การเรียนภาษาที่มีประสิทธิภาพขึ้นอยู่กับกลยุทธ์ในการเรียนและกลยุทธ์ในการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพ
 9. บทบาทของผู้สอนในห้องเรียนคือ ผู้ช่วยสร้างบรรยากาศในการเรียนรู้ สร้างโอกาสให้แก่ผู้เรียนได้ฝึก และใช้ภาษาและให้ผลย้อนกลับในการใช้ภาษาและการเรียนรู้ภาษาของผู้เรียน
 10. ห้องเรียนเปรียบเสมือนชุมชนที่ผู้สามารถเรียนรู้และแบ่งปันการเรียนรู้ซึ่งกันและกัน
- จากแนวคิดข้างต้นสรุปได้ว่าการสอนภาษาตามแนวทางการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารนั้นเน้นการใช้ภาษาของผู้เรียนมากกว่าการเน้นถึงหลักเกณฑ์การใช้ภาษาและมีการฝึกฝนภาษาเพื่อใช้ในการสื่อสาร และเมื่อผู้เรียนได้มีการฝึกฝนการใช้ภาษาในสถานการณ์จริงแล้ว ยังช่วยให้เกิดแรงจูงใจแก่ผู้เรียนอีกด้วย อีกทั้งยังให้ความสำคัญกับความคล่องแคล่วในการใช้ภาษาและความถูกต้องและเป็นกิจกรรมการเรียนการสอนที่เน้นการทำกิจกรรมเพื่อการฝึกฝนการใช้ภาษาให้ใกล้เคียงกับ

สถานการณ์จริงมากที่สุด และมีการสร้างสถานการณ์ให้ผู้เรียนได้สนทนาโต้ตอบกันเป็นคู่ กลุ่มย่อย กลุ่มใหญ่ มีการสวมบทบาท การเล่นเกมส์ ที่ได้ใช้ภาษาในรูปแบบต่างๆ และทำให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้ และที่สำคัญนักเรียนต้องมีทักษะความสามารถทั้ง 4 ด้าน นั้นคือ ความสามารถในด้านกฎเกณฑ์ไวยากรณ์ ความสามารถด้านภาษาศาสตร์เชิงสังคม ความสามารถด้านความสัมพันธ์ของข้อความ และ ความสามารถด้านการใช้กลวิธีในการสื่อความหมาย

2.1.2 ทฤษฎีพหุปัญญา (Theory of Multiple Intelligences)

Gardner (1993 อ้างใน อรุณี วิริยะจิตราและคณะ,2555, น. 43) ได้กล่าวไว้ในงานวิจัยเรื่อง ทฤษฎีพหุปัญญาว่า ความฉลาดหรือปัญญาของมนุษย์มี 7 ด้านและต่อมาในปี 1995 Gardner ได้เพิ่มมิติด้านสติปัญญาขึ้นอีก 1 ด้านทฤษฎีพหุปัญญาเสนอว่าการสอนและการเรียนรู้ที่มีความสัมพันธ์กับปัญญา ดังนั้นจึงสนับสนุนให้มีการสอนหลายๆแบบซึ่งหมายถึงการใช้ปัญญาในแบบต่างๆ เสริมสร้างความเข้าใจในการเรียน และขณะเดียวกันก็ใช้การเรียนรู้พัฒนาปัญญาแบบต่างๆ ซึ่งเป็นการเสริมสร้างการเรียนรู้ตลอดชีวิต ปัญญาทั้ง 8 ด้านมีดังนี้ คือ

1. ปัญญาด้านภาษา (Linguistic Intelligence) คือ ความสามารถในการเรียนรู้จากการ อ่าน เขียน ฟัง และพูด
2. ปัญญาด้านตรรกะ/คณิตศาสตร์ (Logical/Mathematical Intelligence) คือ ความสามารถในการเรื่องของตัวเลข รูปแบบ สามารถเรียนรู้จากการแก้ปัญหา จากทักษะการคิด เช่น การคิดวิเคราะห์ สังเคราะห์
3. ปัญญาด้านมิติสัมพันธ์ (Spatial Intelligence) คือความสามารถด้านการสร้างภาพลักษณ์ โดยการจัดจินตนาการ การวาดภาพ การสร้างแผนภูมิ
4. ปัญญาด้านดนตรี (Musical Intelligence) คือความสามารถในจังหวะเนื้อร้องและทำนอง สามารถเรียนรู้จากดนตรี
5. ปัญญาด้านร่างกาย/ความเคลื่อนไหว (Bodily-kinesthetic Intelligence) คือ ความสามารถในการใช้ร่างกาย หรือส่วนต่างๆของร่างกายในการแก้ปัญหา ในการสร้างสรรค์ ในการอภิปรายความคิด สามารถเรียนรู้จากการปฏิบัติ
6. ปัญญาด้านความสัมพันธ์กับผู้อื่น (Interpersonal Intelligence) คือความสามารถด้านความเข้าใจและรับฟังผู้อื่น สามารถเรียนรู้จากการถกเถียง การอธิบาย การไต่ถาม การอภิปราย และการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative learning)
7. ปัญญาด้านการรู้จักตนเอง (Intrapersonal Intelligence) คือความสามารถในการพึงพอใจในตนเองและเข้าใจตนเอง เห็นคุณค่าในตนเอง สามารถเรียนรู้จากการใช้เวลาพิจารณาในสิ่งที่ได้เรียนรู้

8. ปัญญาด้านการเข้าใจธรรมชาติ (Naturalist Intelligence) คือความสามารถในการตระหนักรู้และสนใจในเรื่องธรรมชาติสามารถเรียนรู้ได้จากการแยกแยะ จัดกลุ่ม การสังเกตธรรมชาติ และปรากฏการณ์ต่างๆ

สรุป ได้ว่าการจัดการเรียนการสอนในสภาพความเป็นจริงผู้เรียนมีความรู้ความสามารถที่หลากหลายและระดับความสามารถที่แตกต่างกันออกไปทำให้ผู้เรียนแต่ละคนมีความสามารถในการรับรู้ที่แตกต่างกันดังนั้นผู้สอนจึงจำเป็นต้องจัดการเรียนรู้ที่หลากหลายและมีความสัมพันธ์กับสติปัญญาแบบต่างๆของผู้เรียนเพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ได้อย่างเต็มศักยภาพของแต่ละบุคคลทำให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ในรูปแบบที่หลากหลายที่ไม่ทำให้เยื่อหน่าย และสามารถเรียนรู้ได้อย่างทัดเทียมกัน

2.1.3 หลักการแนวคิด การจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ (Learner-centeredness)

วัฒนาพร ระวังบุทช์ (2543, น. 4-5) ได้กล่าวว่า การจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง คือวิธีสำคัญที่สามารถสร้างและพัฒนา “ผู้เรียน” ให้เกิดคุณลักษณะต่างๆที่ต้องการใน ยุคโลกาภิวัตน์ เนื่องจากการจัดการเรียนการสอนที่ให้ความสำคัญกับผู้เรียน ส่งเสริมให้ผู้เรียนเรียนรู้ด้วยตนเองในเรื่องที่สอดคล้องกับความสามารถและความต้องการของตนเอง และได้พัฒนาความสามารถของตนเองอย่างเต็มที่ซึ่งแนวคิดนี้เป็นแนวคิดที่มีรากฐานจากปรัชญาการศึกษาและทฤษฎีการเรียนรู้ต่างๆที่ได้พัฒนามาอย่างต่อเนื่องยาวนานและเป็นแนวทางที่ได้รับการพิสูจน์ว่าสามารถพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณลักษณะที่ต้องการอย่างได้ผล

Rogers (1969, อ้างถึงใน วัฒนาพร ระวังบุทช์, 2543, น. 4 – 5) ได้กล่าวว่าเป็นวิธีการที่ผู้เรียนจะได้รับการส่งเสริมให้มีความรับผิดชอบและมีส่วนร่วมเต็มที่ต่อการเรียนรู้ของตน ผู้เรียนแต่ละคนมีคุณค่าสมควรได้รับการเชื่อถือไว้วางใจแนวทางนี้จึงเป็นแนวทางที่จะผลักดันผู้เรียนไปสู่การบรรลุศักยภาพของตน โดยการส่งเสริมความคิดของผู้เรียนและอำนวยความสะดวกให้เขาได้พัฒนาศักยภาพของตนเองอย่างเต็มที่เพื่อให้การเรียนรู้เป็นไปอย่างได้ผล การจัดประสบการณ์การเรียนรู้ควรยึดหลักดังต่อไปนี้

1. การเรียนรู้เป็นกระบวนการที่ควรเป็นไปอย่างมีชีวิตชีวา ผู้เรียนควรมีบทบาทรับผิดชอบต่อการเรียนรู้ของตนเองและมีสอนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอน
2. การเรียนรู้เกิดขึ้นได้จากแหล่งต่างๆกัน มิใช่จากแหล่งใดแหล่งหนึ่งเพียงแหล่งเดียว ประสบการณ์ความรู้สึกนึกคิดของแต่ละบุคคลถือว่าเป็นแหล่งการเรียนรู้ที่สำคัญ
3. การเรียนรู้ที่ดีต้องเป็นการเรียนรู้ที่เกิดจากการเรียนรู้เข้าใจด้วยตนเอง จึงจะช่วยให้ผู้เรียนจดจำและสามารถใช้การเรียนรู้นั้นให้เกิดประโยชน์ได้ การเรียนรู้ที่ผู้เรียนเป็นผู้ค้นพบด้วยตนเอง มีส่วนช่วยให้เกิดความเข้าใจลึกซึ้งและจดจำได้ดี

4. การเรียนรู้กระบวนการเรียนรู้มีความสำคัญ หากผู้เรียนเข้าใจและมีทักษะในเรื่องกระบวนการเรียนรู้แล้วจะสามารถเป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้และคำตอบต่างๆที่ตนต้องการ

5. การเรียนรู้ที่มีความหมายแก่ผู้เรียน คือการเรียนรู้ที่สามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน เทคนิคการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญมีเทคนิควิธีการจัดการเรียนการสอนอยู่มากมายหลายวิธีที่ส่งเสริมและให้ความสำคัญกับผู้เรียนในฐานะศูนย์กลางของการเรียนการสอนซึ่งผู้สอนสามารถนำไปปรับใช้ให้เหมาะสมกับ ลักษณะของผู้เรียน จุดประสงค์การเรียนรู้และเนื้อหาสาระการเรียนรู้ต่างๆซึ่งการเรียนการสอนโดยใช้บทบาทสมมติเป็นรูปแบบการสอนรูปแบบหนึ่งที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ ทิศนา ขัมมณี (2545, น. 235 – 241) ได้เสนอรูปแบบการเรียนการสอนที่มุ่งช่วยพัฒนาผู้เรียนให้เกิดความรู้สึกริเริ่ม เจตคติ ค่านิยม คุณธรรม และจริยธรรมที่พึงประสงค์ ซึ่งเป็นเรื่องที่ยากแก่การพัฒนาหรือปลูกฝัง การจัดการเรียนการสอนตามรูปแบบการสอนที่เพียงช่วยให้เกิดความรู้ความเข้าใจ มักไม่เพียงพอต่อการช่วยให้ผู้เรียนเกิดเจตคติที่ดีได้ จำเป็นต้องอาศัยหลักการและวิธีการอื่นๆ เพิ่มเติม ซึ่งรูปแบบการเรียนการสอนโดยใช้บทบาทสมมติ เป็นรูปแบบการสอนที่เน้นการพัฒนาด้านจิตพิสัยซึ่งพัฒนาขึ้นโดย Shaftel and Shaftel (1997, อ้างถึงใน ทิศนา ขัมมณี, 2545, น. 240 – 241) ซึ่งให้ความสำคัญทางสังคมของบุคคล เขากล่าวว่า บุคคลสามารถเรียนรู้เกี่ยวกับตนเองได้จากการปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นและความรู้สึกนึกคิดและค่านิยมต่างๆ ของบุคคลเป็นผลมาจากการที่บุคคลมีการปะทะสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมรอบข้าง และได้สัมผัสไว้ภายในลึกๆ โดยที่บุคคลอาจไม่รู้ตัวเลยก็ได้ การสวมบทบาทสมมติเป็นวิธีการที่ช่วยให้บุคคลได้แสดงความรู้สึกนึกคิดต่างๆที่อยู่ภายในออกมา ทำให้สิ่งที่ซ่อนเร้นอยู่เปิดเผยออกมา และนำมาศึกษาทำความเข้าใจกันได้ ช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้เกี่ยวกับตนเอง เกิดความเข้าใจในตัวเอง ในขณะเดียวกัน การที่บุคคลสวมบทบาทของผู้อื่นสามารถช่วยให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจในความคิด ค่านิยม และพฤติกรรมของผู้อื่นได้เช่นเดียวกัน

2.1.4 ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับรายวิชา การฟังและการพูดภาษาจีน

รายวิชา 3030107 การฟังและการพูดภาษาจีน 2 (Chinese Listening and Speaking 2) เป็นรายวิชาที่เรียนต่อจากการฟังและการพูดภาษาจีน 1 มีจำนวน 3 หน่วยกิต เปิดสอน สำหรับนักศึกษาปริญญาตรี สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม โดยมีจุดมุ่งหมายของรายวิชาที่สำคัญ คือ เพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้ด้านศึกษาหลักการวิธีการ ในการฟังและการพูดภาษาจีน ทำให้ผู้เรียนฝึกฟังและพูดในรูปแบบของการสนทนา ในหัวข้อที่กำหนด และทำให้ผู้เรียนฝึกทักษะพูดในกลุ่ม ฝึกทักษะพูดในหัวข้อที่กำหนด ฝึกทักษะพูดในที่ประชุม ในด้านการพัฒนาการเรียนรู้ของนักศึกษา ในรายวิชานี้มุ่งพัฒนานักศึกษาดังนี้

2.1.4.1 คุณธรรมจริยธรรม

มีวินัยในการทำงาน และปฏิบัติตามกฎระเบียบและข้อบังคับขององค์กรและสังคม

2.1.4.2 ความรู้

มีความรู้ในสาขาวิชาภาษาจีน ทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติอย่างกว้างขวาง เป็นระบบ เป็นสากลและทันสมัยต่อสถานการณ์โลก

2.1.4.3 ทักษะทางปัญญา

พัฒนาความสามารถในการประยุกต์ใช้ ความรู้ด้านการฟังและการพูดภาษาจีนเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารให้มีประสิทธิภาพ

2.1.4.4 ทักษะความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและความรับผิดชอบ

มีความรับผิดชอบในงานที่ได้รับมอบหมาย ทั้งงานรายบุคคลและงานกลุ่ม

2.1.4.5 ทักษะการวิเคราะห์เชิงตัวเลข การสื่อสาร และการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ

สามารถใช้ภาษาจีน ภาษาไทยและภาษาต่างประเทศในการฟัง การพูด การอ่านและการเขียนอย่างมีประสิทธิภาพ และสามารถสื่อสารกับชาวจีนหรือชาวต่างประเทศได้อย่างเหมาะสมตามสถานการณ์และวัฒนธรรม

ด้านแผนการสอนและการประเมินผล ผู้สอนได้ออกแบบแผนการสอนโดยจำแนกเนื้อหา ออกเป็นประเด็นในการศึกษา ดังนี้ บทที่ 1 你喜欢什么运动? (คุณชอบเล่นกีฬาอะไร) บทที่ 2 今天天气怎么样? (วันนี้อากาศเป็นอย่างไรบ้าง) บทที่ 3 你哪儿不舒服? (คุณไม่สบายตรงไหน) บทที่ 4 你可以参加我的生日晚会吗? (คุณมาร่วมงานวันเกิดของฉันได้ไหม) บทที่ 5 在饭店用餐 (การรับประทานอาหาร)

ส่วนด้านการวัดและประเมินผลผู้สอนมีการวัดและประเมินผลโดยการทดสอบย่อย สอบกลางภาค สอบปลายภาค การทำงานและส่งผลงาน การเข้าชั้นเรียน และการมีส่วนร่วมอภิปรายเสนอความคิดเห็นในชั้นเรียน

การพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติสำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน ชั้นปีที่ 1 คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ครั้งนี้ ผู้วิจัยจึงนำแนวคิดการสอนภาษาตามแนวทางการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่เน้นการใช้ภาษาของผู้เรียนมากกว่าการเน้นถึงหลักเกณฑ์การใช้ภาษาและมีการฝึกฝนภาษาเพื่อใช้ในการสื่อสารที่มุ่งเน้นการพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาจีน ที่เน้นการใช้ภาษาของผู้เรียน ความถูกต้องด้านเนื้อหา การออกเสียงได้ชัดเจน ใช้คำศัพท์และประโยคได้ถูกต้องตรงตามความหมาย ใช้คำศัพท์และประโยคได้เหมาะสมกับเนื้อหา การเว้นวรรคประโยคได้ถูกต้อง ความต่อเนื่องของบทพูด และความคล่องแคล่วในการสื่อสาร การเรียบเรียงเนื้อหาในการพูด การใช้น้ำเสียงและการแสดงท่าทางในการพูด จากกิจกรรมการเรียนการสอนที่มีการสวมบทบาทเพื่อฝึกฝนการใช้ภาษาให้ใกล้เคียงกับสถานการณ์จริงมากที่สุด และมีการสร้างสถานการณ์ให้ผู้เรียนได้สนทนาโต้ตอบกันเป็นคู่ รวมทั้งเป็นกลุ่มย่อย

2.2 แนวคิดเกี่ยวกับกิจกรรมบทบาทสมมติ

2.2.1 ความหมายของกิจกรรมบทบาทสมมติ

กิจกรรมบทบาทสมมติ เป็นแนวทางที่ได้รับการยอมรับและนำมาใช้ในการพัฒนาพัฒนาทักษะการพูด โดยเฉพาะการพูดภาษาที่สอง ซึ่งกิจกรรมบทบาทสมมติเป็นกิจกรรมที่ช่วยให้ผู้เรียนได้ฝึกการใช้ภาษา โดยผู้เรียนต้องทำกิจกรรมอย่างมีความหมายและผลลัพธ์ของกิจกรรมจะเป็นสิ่งประเมินความสามารถในการใช้ภาษาซึ่งเป็นภาษาที่เกิดขึ้นจริงในสังคม ดังที่นักวิชาการได้ให้ความหมายไว้เช่น

พรสวรรค์ สิปโป (2550, น. 100) อธิบายถึง การแสดงบทบาทสมมติ (Role Playing) เป็นรูปแบบการสอนที่มีการกำหนดบทบาทให้ผู้เรียนได้แสดงในสถานการณ์ที่สมมติให้โดยให้ผู้เรียนจินตนาการว่าตัวเองสวมบทบาทอะไรและแสดงบทบาทเป็นบุคคลนั้นๆ แสดงออกตามความรู้สึกนึกคิด และประสบการณ์ตน ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ เข้าใจความรู้สึกนึกคิด ทั้งของตนและผู้อื่น ทั้งช่วยให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจในพฤติกรรมต่างๆที่เกี่ยวกับบทบาทสมมติที่แสดงด้วย

ทิตนา แคมมณี (2552, น. 358) ได้กล่าวว่ารูปแบบการสอนโดยใช้การแสดงบทบาทสมมติคือ กระบวนการที่ผู้สอนใช้ในการช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดโดยการให้ผู้เรียนสวมบทบาทในสถานการณ์ที่มีความใกล้เคียงกับความเป็นจริง และแสดงออกตามความรู้สึกนึกคิดของตน และนำเอาการแสดงออกของผู้แสดง ทั้งทางด้านความรู้ ความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมที่สังเกตพบมาเป็นข้อมูลอภิปรายเพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์

ชาติรี เกิดธรรม (2545, น. 67) ได้อธิบายว่ารูปแบบการสอนที่ใช้บทบาทสมมติขึ้นขึ้นจากความเป็นจริงมาเป็นเครื่องมือในการสอนโดยที่ครูสร้างสถานการณ์สมมติและบทบาทขึ้นมาให้นักเรียนได้แสดงออกตามที่ตนคิดว่าควรจะเป็น มีการนำเสนอออกทั้งทางด้านความรู้ ความคิด และพฤติกรรมของผู้แสดงมาใช้เป็นพื้นฐานในการให้ความรู้และสร้างความเข้าใจให้แก่แก่นักเรียนในเรื่อง ความรู้สึกและพฤติกรรมและปัญหาต่างๆได้อย่างเหมาะสม

บุญชุม (2541, น. 61) กล่าวถึงการสอนโดยการแสดงบทบาทสมมติ คือเทคนิคการสอนที่ให้ผู้เรียนแสดงบทบาทในสถานการณ์ที่สมมติขึ้นนั้นคือแสดงบทบาทสมมติที่กำหนดให้การแสดงบทบาทสมมติมี 2 ประเภท แรกคือ ผู้แสดงบทบาทสมมติจะต้องแสดงบทบาทของอื่นโดยทั้งแบบแผนพฤติกรรมของตนเอง บทบาทของบุคคลอื่นอาจเป็นบุคคลจริง เช่น คนที่มีชื่อเสียงในประวัติศาสตร์ เพื่อนร่วมห้อง หรือการเปลี่ยนแปลงบทบาทซึ่งกันและกันกับเพื่อน หรือเป็นบุคคลสมมติที่สมมติว่า เป็นครูใหญ่ สมมติว่าเป็นชานา เป็นต้น ผู้แสดงบทบาทสมมติจะพูด คิด ประพฤติหรือมีความรู้สึกเหมือนกับบุคคลที่ตนสวมบทบาท ประเภทที่สอง ผู้แสดงบทบาทจะยังคงรักษาบทบาทและแบบแผน พฤติกรรมของตนเอง แต่ปฏิบัติอยู่ในสถานการณ์ที่อาจพบในอนาคต เช่น การสมัครงาน

สัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่าง ผู้แนะแนวให้คำปรึกษาแก่นักเรียน บทบาทสมมติประเภทนี้เป็นประโยชน์แก่การฝึกทักษะเฉพาะ เช่น การแนะแนว การสัมภาษณ์ การสอน การจูงใจ การควบคุม ความขัดแย้ง เป็นต้น

สุวิทย์ มูลคำ และอรทัย มูลคำ (2545, น. 53) ได้อธิบายถึงการจัดการเรียนรู้แบบแสดงบทบาทสมมติ คือ กระบวนการที่ผู้สอนกำหนดหัวข้อเรื่องปัญหาหรือสร้างสถานการณ์ขึ้นมาให้คล้ายกับสภาพความเป็นจริงแล้วให้ผู้เรียนสวมบทบาท หรือแสดงบทบาทนั้นตามความรู้สึกนึกคิดและประสบการณ์ของผู้เรียนที่คิดว่าควรจะเป็น ภาพหลังของการแสดงบทบาทสมมติจะต้องมีการอภิปรายเกี่ยวกับการแสดงออกทั้งทางด้านความรู้และพฤติกรรมของผู้แสดงเพื่อการเรียนรู้เพื่อวัตถุประสงค์

อาภรณ์ ใจเที่ยง (2550, น. 160) อธิบายถึงวิธีการสอนโดยใช้บทบาทสมมติ หมายถึงวิธีสอนที่ผู้สอนสร้างสถานการณ์และบทบาทสมมติขึ้นจากความเป็นจริง มาให้(เรียนได้มาแสดงออกตามที่ผู้เรียนคิดว่าควรจะเป็น ผู้สอนจะใช้การแสดงออกทั้งด้านความรู้ความคิดและพฤติกรรมของผู้แสดงเป็นพื้นฐานในการให้ความรู้และสร้างความเข้าใจแก่ผู้เรียน อันจะทำให้ผู้เรียนเข้าใจเนื้อหาสาระของบทเรียนอย่างลึกซึ้ง และรู้จักปรับหรือเปลี่ยนพฤติกรรมและการแก้ไขปัญหาต่างๆได้อย่างเหมาะสม

Livingstom (1983, p. 6) ได้อธิบายว่า บทบาทสมมติ เป็นกิจกรรมในห้องเรียนที่เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกใช้ภาษาโดยใช้บทบาทสมมติและบทบาทสมมติไม่จำกัดว่าจะต้องอยู่ในห้องเรียนสามารถแสดงบทบาทสมมตินอกห้องเรียนได้ด้วยเช่นกัน ผู้สอนควรสร้างสภาพแวดล้อมหรือสถานการณ์ในการใช้ภาษาให้ผู้เรียน สร้างความคุ้นเคย กับภาษาต่างประเทศ ทำให้ผู้เรียนได้ใช้ความรู้และทักษะทางภาษาในการแก้ปัญหาในสถานการณ์ต่างๆ ได้อย่างเหมาะสมด้วยตนเอง ซึ่งครูผู้สอนเป็นผู้ช่วยให้นักเรียนเข้าใจบทบาทที่แสดงและให้นักเรียนได้ฝึกในบทบาทที่หลากหลาย เพื่อพัฒนาความรู้ทักษะในการใช้ภาษา

จากการกล่าวข้างต้นสรุปว่า รูปแบบการสอนโดยใช้บทบาทสมมติหมายถึงการที่ครูผู้สอนสร้างสถานการณ์ที่ใกล้เคียงกับความเป็นจริงเพื่อฝึกให้นักเรียนได้ใช้ภาษาในสถานการณ์ที่กำหนด โดยให้นักเรียนสามารถสวมบทบาทตามความรู้สึกนึกคิดของตนเอง หรือสวมบทบาทเป็นตัวละครในสถานการณ์ที่สมมติขึ้นเพื่อฝึกให้นักเรียนสามารถใช้ภาษาที่เหมาะสมกับสถานการณ์และฝึกแก้ไขปัญหาต่างๆเพื่อสร้างความมั่นใจในการใช้ภาษาและเลือกใช้ภาษาได้อย่างถูกต้องเหมาะสม

2.2.2 องค์ประกอบของกิจกรรมในบทบาทสมมติ

Corey (1995, อ้างถึงใน กรรณก ภูประสาทพร, 2555, น. 26-27) ได้สรุปองค์ประกอบที่สำคัญของการแสดงบทบาทสมมติไว้ดังนี้

1. สถานการณ์ หมายถึง สภาพที่เป็นอยู่หรือหัวเรื่องสนทนา เป็นการสร้างท้องเรื่องและโครงเรื่อง โดยอธิบายถึงสถานการณ์และสิ่งที่คุณเรียนจะต้องทำ อาจเป็นเรื่องง่ายๆจนถึงเรื่องยาก ซับซ้อน

2. บทบาท หมายถึง การมอบหมายบทบาทให้คุณเรียนสวมบทบาทที่กำหนดให้ ผู้เรียนต้องมีความเข้าใจในบุคลิกภาพ ประสบการณ์ สถานะทางสังคม ปัญหาและความต้องการของบทบาทที่ตนจะแสดง ในส่วนที่คุณสอนควรเปิดโอกาสให้คุณเรียนได้สร้างสรรค์ความคิด

3. ข้อมูลเกี่ยวกับภาษา หมายถึง ส่วนที่เป็นประโยชน์สำหรับการแสดงบทบาทสมมติ รวมถึงสำนวน วลี คำ ศัพท์เฉพาะ และรูปแบบของภาษา ซึ่งผู้สวมบทบาท จำเป็นต้องใช้สถานการณ์นั้นๆ ส่วนนี้อาจเพิ่มเติมข้อมูลทางภาษาด้านสังคม หรือระดับภาษา

4. ความรู้พื้นฐานในเนื้อหาของสถานการณ์ หมายถึง ความรู้ทั่วไปที่คุณเรียนจำเป็นต้องมีเกี่ยวกับสถานการณ์ที่ต้องแสดง ครูควรให้ข้อมูลที่จำเป็นสำหรับการแสดงบทบาท เช่น ให้อ่านข้อความ การเล่าให้ฟังและการฉายภาพยนตร์ เป็นต้น

ทิตินา แชมมณี (2552, น. 358) กล่าวถึงองค์ประกอบสำคัญ ของรูปแบบการสอนแบบบทบาทสมมติไว้ดังนี้

1. มีผู้สอนและผู้เรียน
2. มีสถานการณ์สมมติและบทบาทสมมติ
3. มีการแสดงบทบาทสมมติ
4. มีการอภิปรายเกี่ยวกับความรู้ ความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมที่แสดงออกของผู้แสดง และสรุปการเรียนรู้ที่ได้รับ
5. มีผลการเรียนรู้ของผู้เรียน

สิริวรรณ ศรีพหล และ พันทิพา อุทัยสุข (2540, น. 106) กล่าวถึงองค์ประกอบของการสอนโดยการแสดงบทบาทสมมติ มีดังนี้

1. ผู้แสดงและผู้สังเกตการณ์

การแสดงบทบาทสมมติ เมื่อนำมาปฏิบัติในห้องเรียนแล้วจะแยกกลุ่มผู้เรียนออกเป็นสองกลุ่ม คือ กลุ่มผู้แสดงเป็นกลุ่มที่ได้รับมอบหมายบทบาทจากครูผู้สอนแล้ว จากการวางแผน การเรียนการสอนของผู้เรียนทั้งชั้นให้แสดงบทบาทต่างๆ กัน กับกลุ่มผู้ชมซึ่งจะเป็นกลุ่มสังเกตการณ์ โดยจะนำผลจากการสังเกตไปอภิปรายผลภายหลัง

2. เหตุการณ์ ประเด็น หรือปัญหา

ซึ่งอาจจะหยิบยกจากในแบบเรียน หรือผู้สอนสร้างขึ้นใหม่เองตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ว่าจะให้ผู้เรียน เรียนรู้อะไรจากเหตุการณ์นั้น โดยทั่วไป ผู้สอนจะเป็นผู้กำหนดเหตุการณ์เอง และนำเหตุการณ์นั้นๆ มาเสนอแก่ผู้เรียนเพื่อการแสดงต่อไป

3. ฉากและสื่อการสอน

ฉากมีเพียงที่จำเป็นเท่านั้น หรืออาจไม่ใช่เลยก็ได้ ส่วนสื่อ การสอนก็เช่นกัน จำเป็นไม่มากนัก ทั้งนี้เพราะความสำคัญของการเรียนการสอนด้วยการแสดงบทบาทสมมติขึ้นอยู่กับบทบาทของผู้แสดงมากกว่าสิ่งใด

2.2.3 ลักษณะของการการแสดงบทบาทสมมติ

พรสวรรค์ สิปโป (2550, น. 101) ได้กล่าวว่าการแสดงบทบาทสมมติจะแตกต่างจากการแสดงละคร เนื่องจากผู้เรียนที่แสดงบทบาทสมมติจะต้องคิดคำพูด และแสดงท่าทางทันทีตามบทบาทที่ได้รับการแสดงบทบาทสมมติมีหลายลักษณะ ได้แก่ การเลียนแบบกริยาท่าทางของบุคคลอื่น สมมติตนเองเป็นบุคคลอื่นทั้งการแสดงออกและความคิด การเลียนแบบกริยาท่าทางของสัตว์การแสดงท่าทางประกอบคำพูด การเล่นเกมสื่บ์ ในการแสดงบทบาทสมมตินั้น อาจแสดงโดยมีการเตรียมตัวล่วงหน้า แสดงโดยทันทีทันใด และแสดงโดยกำหนดสถานการณ์ให้

ลักษณะของบทบาทสมมติ (อาภรณ์ ใจเที่ยง, 2550, น. 161) บทบาทสมมติที่ผู้เรียนแสดงออกแบ่งได้เป็น 2 ลักษณะ คือ

1. การแสดงบทบาทสมมติแบบละคร เป็นการแสดงบทบาทตามเรื่องราวที่มีอยู่แล้ว ผู้แสดงจะได้รับทราบเรื่องราวทั้งหมด แต่จะไม่ได้รับบทที่กำหนดให้แสดงตามมาอย่างละเอียด ผู้แสดงจะต้องแสดงออกตามความคิดของตนและดำเนินเรื่องที่กำหนดไว้แล้วซึ่งมีลักษณะเหมือนละคร

2. การแสดงบทบาทสมมติแบบแก้ปัญหา เป็นการแสดงบทบาทสมมติที่ผู้เรียนได้รับทราบสถานการณ์หรือเรื่องราวแต่เพียงเล็กน้อยเท่าที่จำเป็น ซึ่งมักเป็นสถานการณ์ที่เป็นปัญหาหรือมีความขัดแย้งแฝงอยู่ ผู้แสดงบทบาทจะใช้ความคิดของตนในการแสดงออกในการแก้ไขปัญหาต่างๆอย่างเสรี

บุญชม ศรีสะอาด (2541, น. 161) กล่าวถึง การแสดงบทบาทสมมติว่า แตกต่างจากเกมส์จำลองสถานการณ์ตรงที่ไม่มีกฎเกณฑ์และการแข่งขัน กล่าวคือเป็นการสอนที่หยิบยกเอาเหตุการณ์ ประเด็นหรือปัญหาขึ้นมาให้ผู้เรียนศึกษาโดยวิธีการให้ผู้เรียนได้เข้าใจถึงสภาพการณ์ที่เกิดขึ้น เข้าใจถึงปัญหาในเหตุการณ์นั้นๆ ทั้งนี้เพื่อให้ผู้เรียนได้เข้าใจถึงสภาพการณ์ที่เกิดขึ้นเข้าใจถึงปัญหาในเหตุการณ์นั้นๆตลอดจนสามารถแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นด้วยนั้น

2.2.4 ขั้นตอนการจัดกิจกรรมบทบาทสมมติ

บุญชม ศรีสะอาด (2541, น. 161-162) ได้สรุปการใช้กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติ มี 6 ขั้นตอนดังนี้

ขั้นที่ 1 เลือกสถานการณ์

การเลือกสถานการณ์ ที่จะแสดง ต้องให้ความตรงกับความต้องการและความสนใจของผู้เรียน ต้องเลือกบทบาทสมมติที่ให้ผู้เรียนได้ฝึกสิ่งที่ตัวเองได้เรียน ในขณะเดียวกันบทบาทสมมติ นั้นต้อง น่าสนใจสำหรับผู้เรียนด้วย วิธีการที่ดีคือ ให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเลือกสถานการณ์ที่จะแสดง บทบาทสมมติ

ขั้นที่ 2 ออกแบบการแสดง

หลังจากที่เลือกบริบทที่จะแสดงได้แล้ว ขั้นต่อไปคือ การคิดว่าสถานการณ์จะพัฒนาไปอย่างไร สิ่งสำคัญประการแรกที่จะต้องคำนึงถึงคือ ความสามารถทางภาษาของผู้เรียน ถ้าผู้สอนรู้สึกว่าการแสดงที่จะให้แสดงนั้นต้องใช้ภาษาที่เกินความสามารถของผู้เรียนจะต้องรอไว้ก่อนหรือทำ สถานการณ์นั้นให้ง่ายขึ้น สำหรับผู้เรียนที่มีความสามารถทางภาษาระดับกลางและระดับสูงควรให้ แสดงบทบาทสมมติที่แสดงถึงปัญหา และความขัดแย้ง เพราะจะจูงใจให้ผู้เรียนพูด เช่น สถานการณ์ที่ ผู้ซื้อและผู้ขายมีความขัดแย้งกัน เป็นต้น

ขั้นที่ 3 การเตรียมภาษา

เมื่อผู้สอนเลือกสถานการณ์ได้แล้ว ผู้สอนจะต้องคิดว่าจะต้องใช้ภาษาอะไรบ้าง สำหรับผู้เรียน ในระดับเริ่มเรียน การใช้ภาษาไม่ยาก ผู้สอนสามารถเดาได้ว่าผู้เรียนจะใช้ภาษาแบบใด แต่ถ้าเป็น ผู้เรียนที่ใช้ภาษาได้ดีจะเดาได้ยาก อย่างไรก็ตามก่อนที่จะให้ผู้เรียนแสดง ผู้สอนควรสอนคำศัพท์และ โครงสร้างที่ผู้เรียนจะต้องใช้ในการแสดงก่อนสำหรับผู้เรียนในระดับต้นๆ ผู้สอนควรช่วยผู้เรียนในการ เขียนคำ หรือสำนวนที่จำเป็นไว้บนกระดาน หรือไว้ในบัตรแสดงบทบาท (Role Card) เพื่อให้ ผู้เรียนเกิดความมั่นใจ เช่น ถ้าจะให้แสดงบทบาทสมมติระหว่างลูกค้าที่ต้องการคืนเสื้อที่ชำรุดให้แก่ ร้าน ผู้สอนอาจจะถามผู้เรียนว่า 根据这个情况你怎么说? และเขียนคำตอบที่ผู้เรียนตอบไว้บน กระดาน เป็นต้น หรืออาจให้ไว้ในบัตรบัตรแสดงบทบาทสมมติก็ได้

ขั้นที่ 4 เตรียมสถานการณ์

ในขั้นนี้ผู้สอนต้องเตรียมข้อมูลและคำอธิบายบทบาทที่ชัดเจน เพื่อที่ผู้เรียนจะแสดงบทบาท ต่อไปอย่างมั่นใจ เช่น ถ้าให้ผู้เรียนแสดงบทบาทที่สถานีรถไฟ ผู้แสดงที่เป็นคนให้ข้อมูลควรมี ข้อมูล ต่อไปนี้คือ เวลาเข้า-ออกของรถไฟ ราคาตั๋ว เป็นต้น ถ้าเป็นผู้เรียนในระดับสูงอาจต้องบอกชื่อ อายุ สถานะ บุคลิกภาพ ฯลฯ เครื่องมือที่สำคัญในการให้ข้อมูลแก่ผู้แสดง คือ บัตร แสดงบทบาท (Role Card)

ขั้นที่ 5 เลือกผู้แสดง

อาจให้ผู้เรียนอาสาสมัคร แต่วิธีการที่ดีคือ ผู้สอนเตรียมล่วงหน้าว่าควรจะให้ใครแสดงบทบาทอะไร ในระดับต้นผู้สอนอาจร่วมแสดงกับผู้เรียนได้ เพื่อเป็นตัวอย่างบางครั้ง ผู้สอนอาจให้ผู้เรียนนำคำศัพท์ สำนวน ที่จะใช้ในการแสดงไปฝึกที่บ้านได้ ในการแสดงอาจแบ่งผู้แสดงเป็นหลายกลุ่มหรือเป็นกลุ่มเดียวได้ ถ้าเป็นกลุ่มเดียว ควรมีผู้เรียนบางคนที่ได้บทบาทที่ไม่สำคัญซึ่งอาจจะเอาออกได้ถ้าบทบาทไม่พอ แต่ถ้าผู้แสดงไม่พอ ผู้แสดง 1 คน อาจแสดง 2 บทบาทแต่การแสดงที่จะได้ผลดีนั้นผู้แสดงควรเป็นเพื่อนกลุ่มเดียวกันในขณะที่ผู้เรียนแสดง ผู้สอนจะต้องไม่เข้าไปขัดจังหวะ ถึงแม้ว่าผู้เรียนจะทำผิดก็ตามต้องดูแลและจดบันทึก ข้อผิดพลาดของผู้เรียน เพื่อเป็นข้อมูลย้อนกลับให้กับผู้เรียน

ขั้นที่ 6 การติดตามผล

การติดตามผลหมายถึงการแสดงความคิดเห็น เกี่ยวกับการแสดงของตนเอง และรับฟังคำวิจารณ์จากคนอื่น จุดประสงค์ของการติดตามผลคือ เป็นการอภิปรายถึงสิ่งที่ผู้เรียน ได้เรียนรู้จากการแสดงเมื่อจบการแสดง ผู้สอนควรใช้เวลาทบทวนสิ่งที่ผู้เรียนแสดง ในขั้นตอนนี้ผู้สอนไม่ควรชี้ข้อผิดพลาดของผู้เรียนหลังการแสดงผู้เรียนจะมีความรู้สึกพอใจกับผลงานของตนเอง รู้สึกว่าตนเองได้นำความรู้ทางภาษาที่เรียนมาใช้อย่างเป็นรูปธรรม ถ้าผู้สอนพูดถึงความผิดพลาดผู้เรียนจะขาดความมั่นใจและไม่อยากแสดงอีก การพูดถึงข้อบกพร่องในการแสดง ควรพูดถึงการสอนในครั้งถัดไป

2.2.5 กระบวนการเรียนการสอนของรูปแบบการสอนบทบาทสมมติ

ขั้นที่ 1 นำเสนอสถานการณ์ปัญหาและบทบาทสมมติ ผู้สอนนำเสนอสถานการณ์ ปัญหา และบทบาทสมมติที่มีลักษณะใกล้เคียงกับระดับความเป็นจริงและมีระดับความง่ายเหมาะสมกับวัยและความสามารถของผู้เรียน บทบาทสมมติที่กำหนดจะมีรายละเอียดตายน้อยเพียงใด ขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์ในการเรียนการสอน ถ้าต้องการให้ ผู้เรียนเปิดเผยความคิด ความรู้สึกของตนมาก บทบาทที่ให้ควรมีลักษณะเปิดกว้าง กำหนดรายละเอียดให้น้อย แต่ถ้าต้องการจะเจาะประเด็นเฉพาะอย่าง บทบาทสมมติ การกำหนดรายละเอียดควบคุมการแสดงของผู้เรียนให้มุ่งไปที่ประเด็นเฉพาะนั้น

ขั้นที่ 2 เลือกผู้แสดง ผู้สอนและผู้แสดงจะร่วมกันเลือกผู้แสดง หรือให้ผู้เรียนอาสาสมัครก็ได้แล้วแต่ความเหมาะสมกับวัตถุประสงค์ และการวินิจฉัยของผู้สอน

ขั้นที่ 3 จัดฉาก การจัดฉากนั้นจัดได้ตามความพร้อมและสภาพการณ์ที่เป็นอยู่

ขั้นที่ 4 เตรียมผู้สังเกตการณ์ ก่อนการแสดงผู้สอนจะต้องเตรียมผู้ชมว่า ควรสังเกตอะไร และควรปฏิบัติตัวอย่างไร เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ที่ดี

ขั้นที่ 5 แสดงผู้แสดงมีความสำคัญเป็นอย่างยิ่งในการที่จะทำให้ผู้ชมเข้าใจเรื่องราวหรือเหตุการณ์ ผู้แสดงจะต้องแสดงออกตามบทบาทที่ตนได้รับให้ดีที่สุด

ขั้นที่ 6 อภิปรายและประเมินผล การอภิปรายผลส่วนใหญ่จะแบ่งออกเป็นกลุ่มย่อย การอภิปราย จะต้องแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับทุกเหตุการณ์ การแสดงของผู้แสดง และควรเปิดโอกาสให้ผู้แสดงได้แสดงความคิดเห็นด้วย

ขั้นที่ 7 แสดงเพิ่มเติม ควรมีการแสดงเพิ่มเติม หากผู้เรียนเสนอแนะทางออกอื่นนอกเหนือจากที่ได้ แสดงไปแล้ว

ขั้นที่ 8 อภิปรายและประเมินผลอีกครั้ง หลังจากแสดงเพิ่มเติม กลุ่มควรอภิปรายและประเมินผล เกี่ยวกับการแสดงครั้งใหม่ด้วย

ขั้นที่ 9 แลกเปลี่ยนประสบการณ์และสรุปการเรียนรู้ แต่ละกลุ่มสรุปผลอภิปรายของกลุ่มตน และหาข้อสรุปรวม หรือการเรียนรู้ที่ได้รับเกี่ยวกับความรู้สึกความคิดเห็น ค่านิยม คุณธรรม และจริยธรรม และพฤติกรรมของบุคคลผลที่ผู้เรียนจะได้รับจากการเรียนตามรูปแบบผู้เรียนจะเกิดความเข้าใจที่ลึกซึ้งซึ่งเกี่ยวกับความรู้สึกนึกคิด ความคิดเห็น ค่านิยม คุณธรรม รวมทั้งมีความเข้าใจในตนเองมากขึ้น

2.2.6 ประโยชน์และข้อจำกัดของการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติ

พรสวรรค์ สีป้อ (2550, น. 104) ได้อธิบายประโยชน์และข้อจำกัดของการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติไว้ดังนี้

1. ช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจ ความคิด ความรู้สึก พฤติกรรมและการกระทำของผู้อื่น
2. ช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจ ความคิด ความรู้สึก ของตนเองซึ่งอาจมีผลให้เกิดการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมและการกระทำของตน

3. ช่วยพัฒนาทักษะการแก้ปัญหา

ข้อจำกัดของการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติ

1. เป็นกิจกรรมการเรียนรู้ที่ใช้เวลามากผู้สอนต้องวางแผนให้ดี
2. ผู้สอนต้องเตรียมอุปกรณ์ให้เหมาะสมชัดเจน
3. ผู้สอนต้องมีความสามารถในการแก้ปัญหาหรือปรับสถานการณ์เพราะอาจเกิดปัญหาในขณะที่แสดง

ทิศนา แคมมณี (2552, น. 361) ได้อธิบายถึงข้อดีและข้อจำกัดของรูปแบบการสอนโดยบทบาทสมมติไว้ดังนี้

ข้อดี

1. เป็นรูปแบบการสอนที่ช่วยให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจความรู้สึก พฤติกรรมของผู้อื่นได้ เรียนรู้การเอาใจเขามาใส่ใจเราเกิดการเรียนรู้ที่ลึกซึ้ง
2. เป็นรูปแบบการสอนที่ทำให้ผู้เรียนมีความเข้าใจและเกิดการเปลี่ยนแปลงเจตคติและพฤติกรรมของตน

3. เป็นรูปแบบการสอนที่ช่วยพัฒนาทักษะในการเผชิญสถานการณ์ตัดสินใจและแก้ปัญหา
4. เป็นรูปแบบการสอนที่ช่วยให้การเรียนการสอนมีความใกล้เคียงกับสภาพความเป็นจริง
5. เป็นรูปแบบการสอนที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียน ผู้เรียนได้เรียนรู้อย่างสนุกสนานและการเรียนรู้มีความหมายสำหรับผู้เรียนเพราะข้อมูลจากผู้เรียนโดยตรง

ข้อจำกัด

1. เป็นรูปแบบการสอนที่ใช้เวลามากพอสมควร
2. เป็นรูปแบบการสอนที่ต้องอาศัยการเตรียมการและการจัดการอย่างรัดกุมหากจัดการไม่ดีพออาจเกิดความยุ่งยากสับสนขึ้นได้
3. เป็นรูปแบบการสอนที่ต้องอาศัยความไวในการรับรู้ของผู้สอนหากผู้สอนขาดคุณสมบัตินี้ไม่รับรู้ (Sensitivity) ปัญหาที่เกิดขึ้นกับผู้เรียนบางคนและไม่ได้แก้ปัญหาแต่ต้นอาจเกิดเป็นปัญหาต่อเนื่องไปได้
4. เป็นรูปแบบการสอนที่ต้องอาศัยความสามารถของครูในการแก้ปัญหาเนื่องจากการแสดงผู้เรียนอาจไม่เป็นไปตามคาคหมายของครูผู้สอนผู้สอนจะต้องสามารถแก้ไขปัญหาหรือปรับสถานการณ์และประเด็นให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้

โครงการต้นแบบความร่วมมือ : กระบวนการเรียนรู้ของเด็กและเยาวชนเพื่อวิถีชีวิตที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม (2548, น. 25) ได้อธิบายถึงประโยชน์ของบทบาทสมมติไว้ดังนี้

1. การใช้จินตนาการและความคิดสร้างสรรค์ที่ควรเริ่มจากสิ่งที่ตนเองเคยมีประสบการณ์มาก่อน โดยเฉพาะอย่างยิ่งประสบการณ์จากการใช้ประสาทสัมผัสทั้ง 5 ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนขยายจินตนาการได้กว้างไกลและลึกซึ้งต่อไป
2. การใช้กระบวนการคิด ที่มาจากการถามอย่างสร้างสรรค์ของผู้สอนชวนให้คิด และหาคำตอบ คิดวางแผน นำเสนอละครหรือบทบาท ซึ่งฝึกให้ผู้เรียนได้คิดคล่อง คิดหลากหลาย ละเอียด มีเหตุผล คิดถูกทาง กว้างลึกซึ้งและคิดไกล เป็นต้น
3. การสื่อสารกับบุคคลอื่นจากการใช้ทักษะการพูด การอ่าน การเคลื่อนไหวในการแสดง เพื่อให้ผู้อื่นได้เข้าใจตรงกับที่ตนเองต้องการจะสื่อ ในทุกขั้นตอนของการวางแผน การแสดง การเสนอความคิดเห็น การสร้างข้อตกลงร่วมกัน เป็นต้น ทักษะทางสังคมจากการทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม การประสานงานกับผู้อื่น ทำให้ครูและเพื่อนร่วมชั้นได้เห็นความสามารถและตัวตนของผู้เรียน
4. ความสัมพันธ์ของทักษะ ของการใช้ทักษะทางภาษาพูด และร่างกายให้เกิดความชำนาญ โดยการฝึกพูดปากเปล่าหรือต้นสด และได้แสดงความสามารถของตนเอง กล้าแสดงออก
5. การมองคุณค่าเชิงบวกในตนเองและเสริมสร้างบุคลิกภาพของตนเอง
6. การรับรู้และสร้างความเข้าใจสภาพความเป็นจริงในสังคม ตระหนักถึงปัญหาที่มีอยู่ในสังคม สะท้อนผ่านการแสดงบทบาท โดยการเข้าไปอยู่ในประสบการณ์ของตัวละครต่างๆ จุดเริ่มต้น

ของการเลือกชมการแสดงที่มีคุณภาพที่เป็นศิลปะมากกว่าการแสดงฉาบฉวย หรือพัฒนาความเข้าใจในศิลปะที่แท้จริงของการละคร

7. ความละเอียดอ่อน และเสริมสร้างจริยธรรมในจิตใจ เข้าใจจิตใจของผู้อื่นจากบทบาทที่แสดงการเกิดสมาธิจากการเคลื่อนไหวนำไปสู่การมีวุฒิภาวะทางอารมณ์และความคิด

สรุปได้ว่าการสอบแบบบทบาทสมมติเป็นรูปแบบการสอนทำให้ผู้เรียน วิธีการสอนที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนมากขึ้น ผู้เรียนได้เรียนรู้อย่างสนุกสนาน เสริมสร้างจินตนาการ ความคิดสร้างสรรค์และการแก้ปัญหาเฉพาะหน้า ผู้เรียนได้ไตร่ตรองอย่างละเอียด มีเหตุผลมีผลและสามารถใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์ต่างๆ ฝึกทักษะการพูด มีความกล้าแสดงออกเหมาะสมที่จะนำวิธีการสอนแบบบทบาทสมมติมาใช้ในกิจกรรมการเรียนการสอน เพื่อพัฒนาทักษะทางด้านภาษา โดยผู้วิจัยได้ประมวลแนวคิดของนักวิชาการที่กล่าวมาข้างต้น สรุปเป็นกระบวนการจัดการเรียนรู้ของผู้สอนที่นำมาใช้ในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีน 7 ชั้น ประกอบด้วย

ขั้นที่ 1 ขั้นเตรียมการ ผู้สอนกำหนดวัตถุประสงค์เฉพาะให้ชัดเจน และสร้าง สถานการณ์ และบทบาทสมมติที่จะช่วยสนองวัตถุประสงค์นั้น ซึ่งสถานการณ์ที่กำหนดขึ้นควรมีความใกล้เคียงกับความเป็นจริง

ขั้นที่ 2 การเริ่มบทเรียน ผู้สอนเข้าสู่เนื้อหา โยงประสบการณ์ใกล้ตัวผู้เรียน กระตุ้นความสนใจของผู้เรียน เป็นการกระตุ้นให้ผู้เรียนอยากคิด อยากติดตาม หรืออาจใช้วิธีชี้แจงให้ผู้เรียนเห็นประโยชน์จากการเข้าร่วมแสดง และช่วยกันคิดแก้ปัญหา

ขั้นที่ 3 การเลือกผู้แสดง ควรเลือกให้สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของการแสดง อาจจะไม่เลือกผู้แสดงที่เหมาะสมกับบทบาท เพื่อช่วยให้การแสดงเป็นไปอย่างราบรื่นตามวัตถุประสงค์ได้อย่างรวดเร็ว หรือเลือกผู้แสดงที่มีลักษณะตรงกันข้ามกับบทบาทที่กำหนดให้ เพื่อช่วยให้ผู้เรียนคนนั้นได้รับประสบการณ์ใหม่ ได้ทดลองแสดงพฤติกรรมใหม่ๆ และเกิดความเข้าใจในความรู้สึกและพฤติกรรมของผู้ที่มีลักษณะต่างไปจากตน

ขั้นที่ 4 ขั้นเตรียมผู้สังเกตการณ์ หรือผู้ชม ผู้สอน เตรียมผู้ชมและทำความเข้าใจกับผู้ชมว่าการแสดงบทบาทสมมตินี้จัดขึ้นมีใช้ที่ความสนุกสนานแต่มุ่งที่จะทำให้เด็กเกิดเรียนรู้เป็นสำคัญ

ขั้นที่ 5 การแสดง ผู้สอนให้เริ่มการแสดงและสังเกตอย่างใกล้ชิด และไม่ควรขัดการแสดงกลางคัน นอกจากกรณีที่มีปัญหาควรมีการให้คำแนะนำ

ขั้นที่ 6 การวิเคราะห์อภิปรายผลการแสดง ขั้นนี้เป็นขั้นที่สำคัญมาก และมีเทคนิคหลายประการ แต่เทคนิคที่สำคัญ คือ การสัมภาษณ์ความรู้สึกและความคิดของผู้แสดง และจดบันทึกไว้บนกระดาน ต่อจากนั้นจึงสัมภาษณ์ผู้ชมหรือผู้สังเกตการณ์ถึงข้อมูลที่สังเกตได้ ผู้สอนควรจดบันทึกข้อมูลเหล่านี้บนกระดาน เพื่อช่วยให้ผู้เรียนเห็นประเด็นในการอภิปรายและสรุปต่อจากนั้น จึงให้ทุกฝ่ายร่วมกันอภิปรายแสดงความคิดเห็นและสรุปประเด็นการเรียนรู้

ขั้นที่ 7 ขั้นผู้สอนประเมินผลการเรียนรู้ของผู้เรียน โดยขั้นตอนนี้ผู้สอนจะประเมินทักษะการพูดภาษาจีนของผู้เรียนจากแบบวัดความสามารถด้านทักษะการพูดภาษาจีนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

2.3 แนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนาทักษะการพูด

การพูด เป็นกระบวนการที่ผู้พูดหรือผู้ส่งสาร ส่งสารไปยังผู้ฟังโดยใช้ถ้อยคำหรือประโยคที่กล่าวขึ้นมาเพื่อติดต่อสื่อสารกับผู้รับสารเพื่อถ่ายทอดความคิดความเข้าใจและความรู้สึกให้ผู้ฟังได้รับรู้ ซึ่งพรสวรรค์ สือป้อ (2550, น. 163-166) กล่าวถึงองค์ประกอบของการพูด ที่สำคัญไว้ 2 ประเด็นคือ 1) เครื่องมือในการสื่อความหมาย (Communication Channel) สิ่งที่จะช่วยในการถ่ายทอดเนื้อหาของสาระของผู้พูดไปให้ผู้ฟังเช่น เสียง สีหน้า อากัปกิริยา ท่าทางและรวมถึงโสตทัศนอุปกรณ์อื่นๆ ในการสื่อสาร ผู้พูดต้องใช้คำที่เหมาะสมนำมาเรียงลำดับให้ถูกต้องและออกเสียงได้ถูกต้อง อีกทั้งผู้พูดจะต้องมีกลวิธีในการสื่อสารทั้งแบบคำพูด เช่น การพูดซ้ำ การอธิบายการถามเพื่อให้เกิดความเข้าใจ และการแสดงออกโดยไม่ใช้คำพูด เช่น การแสดงท่าทางการมองตา เป็นต้น และ 2) ความมุ่งหมายหรือจุดประสงค์ของการพูด การพูดทุกชนิดต้องมีจุดมุ่งหมาย หรือผลที่เกิดขึ้น ภายหลังการพูด คือ พูดเพื่อปฏิสัมพันธ์ทางสังคม (Information) และพูดเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูล (Transaction) หากพูดเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูล ภาษาต้องมีความถูกต้องและชัดเจน แต่ถ้าเป็นการพูดเพื่อปฏิสัมพันธ์ทางสังคม ภาษาอาจไม่จำเป็นต้องถูกต้องมากนัก เนื่องจากมีจุดมุ่งหมายเพื่อสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล ดังนั้นการพัฒนาทักษะการพูดจึงต้องทำความเข้าใจทั้งในด้านความหมายของการพัฒนาทักษะการพูด การสอนทักษะการพูด และการวัดทักษะการพูด ดังนี้

2.3.1 ความสำคัญจำเป็นในการพัฒนาทักษะการพูด

การพูดเป็นทักษะการใช้ภาษาเบื้องต้นของมนุษย์ เป็นทักษะที่ใช้ในการสื่อสารให้บรรลุวัตถุประสงค์ในการสื่อไปยังผู้รับสาร ซึ่งมีนักวิชาการได้ให้เสนอแนวคิดเกี่ยวกับความจำเป็นอย่างยิ่งในการพัฒนาทักษะการพูดไว้หลากหลาย ดังที่ ปิยจิตร สังข์พานิช (2560, น. 42-43) กล่าวว่า ทักษะการพูดเป็นทักษะที่สำคัญทักษะหนึ่งในบรรดาสี่ทักษะที่ใช้ในการติดต่อสื่อสาร เนื่องจากการพูดเป็นการถ่ายทอดความคิด ความเข้าใจ รวมถึงความรู้สึกให้ผู้ฟังได้รับรู้ได้อย่างรวดเร็วและมีประสิทธิภาพมากที่สุด ทักษะการพูดจึงเป็นทักษะที่ผู้เรียนมุ่งหวังที่จะให้ประสบความสำเร็จที่สุด เนื่องจากสามารถสื่อสารด้วยการพูดสนทนาในชีวิตประจำวันได้ถือว่าเป็นการใช้ประโยชน์จากการเรียนภาษานั้น ๆ ได้มีประสิทธิภาพอย่างแท้จริง สอดคล้องกับแนวคิดของ คันสนะ มูลทาดิ, ทวีศักดิ์ ชันยศ และชนม์ชกรณั วรอินทร์ (2559, น. 68-83) ที่ว่า ทักษะการพูดจึงเป็นทักษะที่นักเรียนต้องได้รับการพัฒนามากที่สุด เพราะทักษะการพูดเป็นทักษะที่แสดงให้เห็นว่าผู้พูดมีความรู้ทางภาษา และช่วยให้ผู้เรียนเรียนรู้ทักษะอื่นได้ง่ายขึ้น

ดังนั้นทักษะการพูดจึงมีความสำคัญและจำเป็นในการพัฒนาความสามารถในการสื่อสารภาษาของผู้เรียนในระดับพื้นฐาน ดังที่ รุ่งฤดี แพลงสร (2559, น. 194) กล่าวว่าทักษะการพูดจึงเป็นทักษะที่ผู้สอนจะสอนเป็นลำดับแรก เพื่อให้ผู้เรียนชาวต่างประเทศสามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารเบื้องต้นได้เป็นอย่างดี ทักษะการพูดจึงมีความสำคัญในการใช้ภาษาที่จะฝึกฝนผู้เรียนให้มีความคล่องแคล่วเพื่อพัฒนาไปสู่ทักษะการฟัง การอ่าน และทักษะการเขียนอย่างเข้าใจต่อไป

2.3.2 แนวทางการสอนทักษะการพูดภาษาจีน

การพัฒนาทักษะการพูด ถือเป็นกระบวนการในการเรียนการสอนทักษะการพูด ที่นอกจากจะใช้หลักการเบื้องต้น 5 ขั้นตอน ดังนี้ ขั้นเตรียมการสอน ขั้นดำเนินการสอน ขั้นวิเคราะห์และอภิปรายผล ขั้นแลกเปลี่ยนประสบการณ์ และ ขั้นสรุป แล้วควรคำนึงถึงขั้นดำเนินการสอนที่ใช้รูปแบบการสอนที่หลากหลาย เหมาะสมกับผู้เรียนที่จะส่งเสริมกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ ดังที่ ปิยจิตร สังข์พานิช (2560, น. 42-43) ได้เสนอแนวคิดในการพัฒนาทักษะการพูดในฐานการจัดการเรียนการสอนว่า ทักษะการพูดเป็นทักษะพื้นฐานในการรับข้อมูลและถ่ายทอดความรู้ซึ่งนึกคิดให้ผู้อื่นรับรู้และเข้าใจ ดังนั้นผู้เรียนควรได้รับการฝึกฝนอย่างเพียงพอที่จะสามารถสื่อความหมายได้อย่างถูกต้องเหมาะสมก่อนทักษะการอ่านและการเขียน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การจัดการเรียนการสอนในปัจจุบันส่งเสริมให้ผู้เรียนได้เรียนรู้และเข้าใจได้ด้วยตนเอง โดยเน้นกิจกรรมให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมและเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง การสอนโดยใช้การแสดงบทบาทสมมติ เป็นอีกวิธีสอนหนึ่งที่จะให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียน ส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้และเกิดความสุขสนทนและเพลิดเพลิน

ณิชาธิ์ธรร สุวรรณรงค์ (2553, น. 23) ได้นำเสนอขั้นตอนการสอนทักษะการพูดเพื่อการสื่อสารว่ามีขั้นตอนในการสอน 5 ขั้นตอน คือ

1. ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน (Warm Up หรือ Introduction)
2. ขั้นเสนอเนื้อหา (Presentation)
3. ขั้นการฝึก (Practice)
4. ขั้นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร (Production)
5. ขั้นสรุปผล (Wrap Up)

ซึ่งการจัดการเรียนการสอนทักษะการพูดต้องประกอบไปด้วยกิจกรรมการสอนพูด และตัวกระตุ้นสำหรับการสอนพูดโดยผู้สอนสามารถเลือก และปรับใช้ได้ตามความเหมาะสม

ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีน ซึ่งพบว่ามีแนวทางที่นำมาใช้ในการจัดการเรียนรู้ที่หลากหลายนอกเหนือจากการสอนแบบปกติ โดยเฉพาะทักษะการพูดภาษาจีน จะมีรูปแบบการสอนที่เน้นการพัฒนาทักษะ ไม่ว่าจะเป็นการใช้รูปแบบ 4 MAT ในงานวิจัยเรื่อง การพัฒนาทักษะการฟัง และการพูดภาษาจีน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้รูปแบบ 4 MAT ของปิยะพงษ์ วงศ์ขุม และ ปริญญา หนันชัยบุตร การใช้เทคนิคเกม

ในงานวิจัยของ Ziyan Tang และ สิทธิพล อาจอินทร์ เรื่อง การพัฒนาทักษะการฟัง และการพูด ภาษาจีน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้การจัดการเรียนการสอนแบบทางตรงร่วมกับ เทคนิคเกม การจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงาน ในงานวิจัยของนารีนารถ กลิ่นหอม กฤตพงศ์ มูลมี และ วรียา อินทร์ประสิทธิ์ เรื่อง การพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาจีนโดยการจัดการเรียนรู้ แบบเน้นภาระงาน (Task-Based Learning) การใช้ชุดสื่อประสม ในงานวิจัยของเยาวพร ศรีระชา และ จิระพร ชะโน เรื่อง การจัดกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ประกอบชุดสื่อประสม เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาจีน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 และการใช้กิจกรรมบทบาท สมมติร่วมกับแบบฝึก ในงานวิจัยของ สุรัสวดี สุทธภักดี เรื่องการพัฒนาการจัดการจัดการเรียนรู้โดย ใช้บทบาทสมมติร่วมกับแบบฝึกทักษะ เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาจีนและความเชื่อมั่นในตนเอง ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 เป็นต้น

สรุปได้ว่าแนวทางการสอนทักษะการพูดเป็นการพัฒนาความสามารถของผู้เรียนในด้านการ พูด ซึ่งต้องมีกระบวนการจัดการเรียนรู้ของผู้สอนที่นำมาใช้ในการพัฒนาทักษะการพูดได้อย่าง เหมาะสม โดยประกอบไปด้วยขั้นตอนหลักคือ 1) ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน (Warm Up หรือ Introduction) 2) ขั้นเสนอเนื้อหา (Presentation) 3) ขั้นการฝึก (Practice) 4) ขั้นการใช้ภาษาเพื่อ การสื่อสาร (Production) 5) ขั้นสรุปผล (Wrap Up) 6) ขั้นการประเมินผล (Evaluation) ทั้งนี้ใน ขั้นที่ 3 – 5 คือขั้นการฝึก ขั้นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร และขั้นสรุปผล ผู้สอนจะต้องเลือกใช้ กิจกรรมการเรียนการสอนและการจัดการเรียนรู้ที่หลากหลายนอกเหนือจากการสอนแบบปกติ

2.3.3 การวัดทักษะการพูด

การวัดและการประเมินผลถือเป็นขั้นตอนที่สำคัญยิ่งในการได้มาซึ่งข้อมูลเกี่ยวกับการเรียน การสอน ซึ่งการวัดผลให้ได้ซึ่งข้อเท็จจริงด้านความสามารถฟังพูดและพัฒนาการด้านฟังพูดของนักเรียน ตลอดจนปัญหาและสิ่งที่ควรปรับปรุงคุณภาพการเรียนการสอน เพื่อให้เหมาะสมกับวัตถุประสงค์ เนื้อหา และความต้องการอาจทำได้ขณะที่เรียนกลางภาคเรียนหรือปลายภาคเรียน Underhill (1994, อ้างถึงใน กนกกร ภูประสาทพร, 2555, น. 51)

การตรวจให้คะแนนการพูด ผู้สอนต้องเลือกใช้ให้ตรงตามจุดประสงค์และความเหมาะสมซึ่ง ประกอบไปด้วยองค์ประกอบ 5 ด้าน ดังนี้

1. ความคล่องแคล่ว คือ ความราบรื่น ความต่อเนื่อง และความเป็นธรรมชาติในการพูด
2. ความเข้าใจคือ คือ ความเข้าใจในเรื่องที่จะพูดและมีความสามารถพูดให้ผู้อื่นเข้าใจในสิ่งที่ ตนพูด
3. ปริมาณของข้อมูลที่สามารถสื่อสารได้ คือ ปริมาณของใจความ ข้อความ และข้อมูลที่สามารถพูดให้ผู้อื่นเข้าใจ
4. คุณภาพของข้อความที่นำมาสื่อสาร คือ ความถูกต้องของภาษาที่พูดออกไป

5. ความพยายามในการสื่อสาร คือ ความพยายามที่จะให้ผู้ฟังเข้าใจสิ่งที่ตนพูดโดยการใช้นั่งทั้งวจนภาษา และอวัจนภาษาใช้ภาษาตามหน้าที่ หรือความสามารถในการสื่อสารได้ก็ต่อเมื่อแบบสอบนั้นให้ออกาสแก่ผู้เข้าสอบในการแสดงความสามารถที่จะเรียบเรียง ส่วนประกอบต่างๆของคำพูดให้สอดคล้องกันอย่างเหมาะสม

พรวิรัช วุฒิสารพัฒนา (2547, น. 51-53) ได้ให้เกณฑ์การประเมินความสามารถการฟัง พูดภาษาอังกฤษออกเป็น 4 เกณฑ์ โดยแบ่งการให้คะแนนตามระดับความสามารถออกเป็น 5 ระดับ ดังนี้

1. การใช้คำศัพท์และไวยากรณ์

ให้ 1 คะแนน ไม่สามารถใช้คำศัพท์และไวยากรณ์ได้เหมาะสม มีข้อผิดพลาด

ให้ 2 คะแนน สามารถใช้คำศัพท์และไวยากรณ์ได้ถูกต้องพอใช้ มีข้อผิดพลาด

พอสมควร

ให้ 3 คะแนน สามารถเลือกใช้คำศัพท์ได้ถูกต้อง หลากหลายและใช้ไวยากรณ์

ผิดพลาดเพียงเล็กน้อย

ให้ 4 คะแนน สามารถใช้คำศัพท์ได้อย่างถูกต้อง หลากหลายและเหมาะสมดีมาก

และใช้ไวยากรณ์ได้ถูกต้องดีมาก

2. การสื่อสารและรูปแบบภาษาที่ใช้

ให้ 1 คะแนน การสื่อสารไม่ชัดเจนและไม่สัมพันธ์กับหัวข้อ มีข้อบกพร่องในการ

สนทนามาก

ให้ 2 คะแนน การสื่อสารชัดเจนพอใช้ ใช้ข้อความสัมพันธ์กับหัวข้อได้พอสมควร

สามารถแก้ไขข้อบกพร่องส่วนใหญ่ได้

ให้ 3 คะแนน การสื่อสารมีความชัดเจนดี พูดได้สัมพันธ์กับหัวข้อได้อย่างเหมาะสมดี

สามารถแก้ไขข้อบกพร่องได้มากพอสมควร

ให้ 4 คะแนน การสื่อสารชัดเจนดีมาก พูดได้สัมพันธ์กับหัวข้อและเหมาะสมดีมากมี

ข้อบกพร่องเล็กน้อย และแก้ไขได้ทันที

3. ความคล่องแคล่ว

ให้ 1 คะแนน พูดติดขัดไม่สั่นไหว ไม่มั่นใจในการสนทนา

ให้ 2 คะแนน พูดได้คล่องแคล่วพอใช้ มีความมั่นใจในการพูดพอใช้ ต้องเรียบ

เรียงคำพูดเมื่อใช้ประโยคใหม่

ให้ 3 คะแนน พูดโต้ตอบได้คล่องแคล่วดี มีความมั่นใจในการพูด สนทนาอย่างเป็น

ธรรมชาติ

ให้ 4 คะแนน พูดโต้ตอบได้ดีมาก มีความมั่นใจในการพูดดีมาก สนทนาคล่องแคล่ว

เป็นธรรมชาติ

4. น้ำเสียงและการใช้ภาษาท่าทาง

ให้ 1 คะแนน ไม่สามารถใช้น้ำเสียงแสดงความรู้สึกได้ แสดงท่าทางไม่ถูกต้องเหมาะสม

ให้ 2 คะแนน ใช้น้ำเสียงแสดงความรู้สึกและแสดงท่าทางต่างๆชัดเจนพอใช้

ให้ 3 คะแนน ใช้น้ำเสียงแสดงความรู้สึกได้ชัดเจนดี แสดงภาษาท่าทางเหมาะสมดี

ให้ 4 คะแนน ใช้น้ำเสียงแสดงความรู้สึกได้ชัดเจนดีมากแสดงภาษาและท่าทางได้อย่างดี

Davin (1990, อ้างถึงใน กนกกร ภู่งประสาทพร, 2555, น. 48) ได้ให้เกณฑ์การประเมินความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษประกอบด้วย 5 องค์ประกอบ โดยใช้มาตราส่วนในการประเมินค่า 5 ระดับ ดังนี้

1. การออกเสียง (Pronunciation)

ให้ 1 คะแนน การออกเสียงมีปัญหาอย่างมากจนทำให้ไม่สามารถเข้าใจคำพูดได้เลย

ให้ 2 คะแนน การออกเสียงมีปัญหาจนยากแก่การที่จะทำความเข้าใจคำพูดได้ ผู้ฟังต้องคอยถามผู้พูดซ้ำอยู่บ่อยครั้ง

ให้ 3 คะแนน การออกเสียงยังมีปัญหา ทำให้เกิดความเข้าใจที่ยากแก่ผู้ฟังและมักจะออกเสียงผิดทำให้ผู้ฟังเกิดความเข้าใจสับสนในบางครั้ง

ให้ 4 คะแนน ผู้พูดสามารถออกเสียงได้ดี แม้จะยังมีปัญหาในการออกเสียงอยู่บ้างแต่ผู้ฟังสามารถเข้าใจสิ่งที่ผู้พูด พูดได้ค่อนข้างดี

ให้ 5 คะแนน เมื่อผู้พูดสามารถออกเสียงได้เทียบเท่าชาวต่างประเทศที่เป็นเจ้าของภาษาและผู้ฟังสามารถเข้าใจได้ดีที่สุด

2. ไวยากรณ์ (Grammar)

ให้ 1 คะแนน ผู้พูดไม่สามารถสื่อความหมายให้ผู้ฟังเข้าใจได้เนื่องจากใช้ไวยากรณ์ผิดและเรียงลำดับคำไม่ถูกต้องแทบทั้งหมด

ให้ 2 คะแนน ผู้พูดสามารถใช้ไวยากรณ์ง่ายๆ ได้แต่ใช้ไวยากรณ์และการเรียงลำดับคำผิดบ่อยๆ จน ทำให้ผู้ฟังเข้าใจลำบาก

ให้ 3 คะแนน ผู้พูดยังคงมีการใช้ไวยากรณ์ผิดอยู่บ่อยครั้ง ทำให้เข้าใจความหมายของประโยคที่พูด ผิดไป

ให้ 4 คะแนน ผู้พูดยังมีข้อบกพร่องในการใช้ไวยากรณ์อยู่บ้าง แต่มิได้ทำให้การสื่อความหมาย ผิดเพี้ยนไป

ให้ 5 คะแนน ผู้พูดยังมีข้อบกพร่องในการใช้ไวยากรณ์เพียงเล็กน้อย เช่น เรียงลำดับคำผิดแต่สามารถแก้ไขใหม่ให้ถูกต้องได้และสื่อความหมายเกือบได้ดีเยี่ยม

3. คำศัพท์ (Vocabulary)

ให้ 1 คะแนน เมื่อผู้พูดไม่สามารถสนทนาสื่อสารความหมายได้ เพราะไม่มีความรู้ทางด้านคำศัพท์เลย

ให้ 2 คะแนน เมื่อผู้พูดใช้คำผิดและมีความรู้ด้านคำศัพท์จำกัดมากจนทำให้ยากแก่การทำความเข้าใจความหมายของสิ่งที่พูด

ให้ 3 คะแนน เมื่อผู้พูดใช้คำผิดบ่อย ประโยคคำพูดที่ใช้ในการสนทนาอยู่ในวงค่อนข้างจำกัด

ให้ 4 คะแนน เมื่อผู้พูดใช้คำศัพท์ที่ไม่ถูกต้องและไม่เหมาะสมกับสถานการณ์ในบางครั้ง

ให้ 5 คะแนน เมื่อผู้พูดมีความสามารถในการใช้คำศัพท์สำนวนได้คล่องแคล่วเทียบเท่ากับเจ้าของภาษา

4. ความคล่องแคล่วของการใช้ภาษา (Fluency)

ให้ 1 คะแนน ผู้พูดมีการหยุดเว้นช่วงคำพูดเป็นเวลานานมาก จนทำให้ไม่สามารถสนทนากันได้

ให้ 2 คะแนน ผู้พูดมีการหยุดเว้นช่วงในการพูดอยู่บ่อยครั้ง และหยุดคิดเป็นเวลานาน เพราะมีความรู้ในการใช้ภาษาจำกัด

ให้ 3 คะแนน ความเร็วและความคล่องแคล่วในการพูดยังไม่ค่อยมีมากนัก เพราะยังมีปัญหาเรื่องการใช้ภาษาอยู่

ให้ 4 คะแนน ผู้พูดมีความคล่องแคล่วในการพูด อาจมีสะดุดบ้าง เพราะยังมีปัญหาการใช้ภาษาอยู่บ้าง

ให้ 5 คะแนน ผู้พูดมีความสามารถในการพูดได้อย่างคล่องแคล่วเกือบเหมือนเจ้าของภาษา

5. ความเข้าใจ (Comprehension)

ให้ 1 คะแนน ผู้พูดไม่สามารถพูดโดยใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อความหมายให้เข้าใจได้เลย

ให้ 2 คะแนน ผู้พูดมีความยากลำบากในการคิดหาคำตอบ โดยจะพูดตะกุกตะกักพูดคำซ้ำไปมา

ให้ 3 คะแนน ผู้พูดสามารถเข้าใจในสิ่งที่พูดและพูดได้เป็นส่วนมาก แต่พูดได้ค่อนข้างช้าและมีการพูดซ้ำๆ

ให้ 4 คะแนน ผู้พูดสามารถพูดให้ผู้ฟังเข้าใจได้ครบถ้วนแต่มีการพูดซ้ำความบ้างเป็นบางครั้ง

ให้ 5 คะแนน ผู้พูดสามารถพูดให้ผู้ฟังเข้าใจได้ทั้งหมดอย่างราบรื่นและไร้ปัญหา

สภาการทดสอบประจำท้องถิ่นมหาวิทยาลัยเคมบริดจ์ การทดสอบการพูดภาษาอังกฤษในระดับต้น (University of Cambridge Local Examinations Syndicate : PET SPEAKING, 1996) ได้ให้เกณฑ์การประเมินผลความสามารถในการพูดของผู้เข้ารับการทดสอบ ดังนี้

1. ความคล่องแคล่วของการใช้ภาษา (Fluency)

- ให้ 1 คะแนน ไม่สามารถพูดได้อย่างต่อเนื่องเลย
- ให้ 2 คะแนน พูดได้แต่ไม่ต่อเนื่องกันและยากแก่การเข้าใจ
- ให้ 3 คะแนน พูดด้วยความลังเล ใจความไม่ต่อเนื่อง
- ให้ 4 คะแนน พูดด้วยความลังเลใจอย่างเห็นได้ชัด แต่ไม่เป็นอุปสรรคในการพูดสื่อสารกับผู้ฟัง
- ให้ 5 คะแนน พูดได้อย่างราบรื่น แต่มีความลังเลใจเป็นบางโอกาสในขณะที่หาคำพูดสื่อสารกับผู้ฟัง

2. ความถูกต้องและความเหมาะสมของการใช้ภาษา (Accuracy and Appropriateness of Language)

- ให้ 1 คะแนน พูดคำศัพท์ผิดและเสียงคำศัพท์สำคัญทำให้ผู้ฟังไม่สามารถเข้าใจได้
- ให้ 2 คะแนน พูดคำศัพท์อยู่ในวงจำกัด ใช้โครงสร้างประโยคผิดมากจนทำให้ผู้ฟังเข้าใจผิดบ่อยครั้ง
- ให้ 3 คะแนน พูดโครงสร้างประโยคไม่ถูกต้อง ใช้คำศัพท์ที่จำกัด ไม่สามารถพูดเป็นข้อความได้ ทำให้สื่อความหมายไม่ชัดเจน
- ให้ 4 คะแนน พูดสื่อความหมายได้ แต่ใช้โครงสร้างประโยคที่ไม่ถูกต้อง ขาดคำศัพท์ที่จำเป็นต่อการสนทนา และประโยคที่ไม่สมบูรณ์
- ให้ 5 คะแนน พูดสื่อสารได้โดยใช้โครงสร้างประโยค คำศัพท์และข้อความที่ถูกต้องสนทนาได้อย่างราบรื่น

3. การออกเสียง (Pronunciation)

- ให้ 1 คะแนน ไม่สามารถพูดออกเสียงให้เข้าใจได้เลย
- ให้ 2 คะแนน พูดออกเสียงซึ่งทำให้ยากแก่การเข้าใจบ่อยครั้ง
- ให้ 3 คะแนน พูดออกเสียงสำเนียงภาษาแม่บ่อยครั้งทำให้ยากแก่การเข้าใจ
- ให้ 4 คะแนน พูดออกเสียงสำเนียงภาษาแม่เป็นบางโอกาสแต่พยายามออกสำเนียงที่ถูกต้อง
- ให้ 5 คะแนน แทบจะไม่พูดออกเสียงสำเนียงภาษาแม่ ใช้สำเนียงภาษาเป้าหมายอย่างราบรื่น

อาจสรุปได้ว่าการวัดและประเมินความสามารถในการฟังพูดภาษาเป็นขั้นตอนที่สำคัญอย่างยิ่งในการตรวจสอบประสิทธิภาพในการสื่อสารโดยใช้เกณฑ์การวัดและประเมินความสามารถทางด้านการฟังพูดภาษาต่างๆ ที่ผู้สอนต้องเลือกให้ตรงตามจุดประสงค์และความเหมาะสมตามหลักการวัดและประเมินความสามารถทางด้านภาษา

2.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาครั้งนี้ผู้ศึกษาได้ทำการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติในการพัฒนาความสามารถทางด้านการฟังและการพูดไว้ดังนี้

2.4.1 งานวิจัยในประเทศ

ปิยจิตร สังข์พานิช (2560) ได้วิจัยเรื่องการพัฒนาทักษะการพูดภาษาฝรั่งเศสด้วยการแสดงบทบาทสมมติสำหรับนักศึกษา วิชาเอกการจัดการการท่องเที่ยว คณะวิทยาการจัดการ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาฝรั่งเศสด้วยการแสดงบทบาทสมมติและเปรียบเทียบคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนของนักศึกษาด้วยนวัตกรรมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น กลุ่มตัวอย่างได้มาโดยวิธีเจาะจง คือ นักศึกษาวิชาเอกการจัดการท่องเที่ยว คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม จำนวนทั้งหมด 12 คน ที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชาภาษาฝรั่งเศสเพื่อการสื่อสาร 1 (FREN 1701) เครื่องมือที่ใช้ในการทดลองครั้งนี้ ได้แก่ กิจกรรมการสนทนาภาษาฝรั่งเศสในชีวิตประจำวันด้วยการแสดงบทบาทสมมติ จำนวน 5 สถานการณ์ และแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา ผลการวิจัยพบว่า 1) การพัฒนาทักษะการพูดภาษาฝรั่งเศสด้วยการแสดงบทบาทสมมติสำหรับนักศึกษาวิชาเอกการจัดการการท่องเที่ยว คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษมนี้ มีประสิทธิภาพ 82.33/85.17 และ 2) นักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นหลังจากได้รับการพัฒนาทักษะการพูดภาษาฝรั่งเศสด้วยการแสดงบทบาทสมมติที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

สุรัสวดี สุทรภักดี (2560) ได้วิจัยเรื่องการพัฒนาการจัดการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติร่วมกับแบบฝึกทักษะ เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาจีนและความเชื่อมั่นในตนเอง ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เพื่อพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติร่วมกับแบบฝึกทักษะ เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาจีนและความเชื่อมั่นในตนเอง 2) เพื่อศึกษาดัชนีประสิทธิผลของกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติร่วมกับแบบฝึกทักษะเพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาจีนและความเชื่อมั่นในตนเอง 3) เพื่อเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติร่วมกับแบบฝึกทักษะ ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน 4) เพื่อเปรียบเทียบความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติร่วมกับแบบฝึกทักษะ

ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน 5) เพื่อเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาจีนของนักเรียนที่มีทักษะการพูดภาษาจีนแตกต่างกันหลังได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติร่วมกับแบบฝึกทักษะ 6) เพื่อเปรียบเทียบความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนที่มีความเชื่อมั่นในตนเองแตกต่างกันหลังได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติร่วมกับแบบฝึกทักษะ 7) เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนการสอน กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนโนนสะอาดวิทยาคารจำนวน 30 คน โดยการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) ผลการวิจัยพบว่ากิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติร่วมกับแบบฝึกทักษะ เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาจีนและความเชื่อมั่นในตนเอง มีประสิทธิภาพเท่ากับ 90.99/82.00 เป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนด ค่าดัชนีประสิทธิผลของกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติร่วมกับแบบฝึกทักษะ มีค่าเท่ากับ 0.7338 ทักษะการพูดภาษาจีนของนักเรียน ที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติร่วมกับแบบฝึกทักษะหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียน ที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติร่วมกับแบบฝึกทักษะหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทักษะการพูดภาษาจีนของนักเรียนที่มีทักษะการพูดภาษาจีนแตกต่างกันหลังได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติร่วมกับแบบฝึกทักษะไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 ความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนที่มีความเชื่อมั่นในตนเองแตกต่างกันหลังได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติร่วมกับแบบฝึกทักษะไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 และความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนโดยภาพรวมอยู่ในระดับ มากที่สุด

กรณีศึกษา สร้อยบุศดา (2553) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติในการพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 เพื่อพัฒนาผลการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติในการพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 75/75 เพื่อศึกษาค่าดัชนีประสิทธิผลของการจัดกิจกรรมพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน เพื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษก่อนและหลังการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ และศึกษาความพึงพอใจในการเรียนด้วยการจัดกิจกรรมบทบาทสมมติกลุ่มตัวอย่างคือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 20 คน จากโรงเรียนเสรีสุขพิทยาคม อำเภอกันทรวิชัย สังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดมหาสารคามภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2552 โดยการเลือกแบบเจาะจงเครื่องมือที่ใช้ในการทดลองคือ แผนการจัดการเรียนรู้ แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษก่อนและหลังการทดลองใช้ระยะเวลา 20 คาบ คาบละ 60 นาที สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือ ค่าเฉลี่ย ค่าร้อยละ ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และ t-test (Dependent Samples) ผลการวิจัยพบว่าความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนมีประสิทธิภาพเท่ากับ 81.30/77.16 ดัชนีประสิทธิผลของการจัดกิจกรรมพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ

ของนักเรียนมีค่าเท่ากับ 0.6017 แสดงว่าผู้เรียนมีความก้าวหน้าในการเรียนร้อยละ 60.17 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนเพิ่มขึ้นก่อนเรียนอย่างมีนัยทางสถิติที่ระดับ .05 และนักเรียนมีความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติอยู่ในระดับมาก

ธิดารัตน์ วิเชียรลม (2554) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติในการพัฒนาทักษะการฟังพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนหนองหลวงศึกษา อำเภอสว่างดินแดง จังหวัดสกลนครใช้รูปแบบการวิจัยแบบ (Pre-experimental Design) เป็นการศึกษาเฉพาะกรณีโดยใช้การทดลองและวัดผลครั้งเดียว (One-shot case study) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แผนกสนจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ จำนวน 8 แผน ใช้เวลา 16 ชั่วโมงและแบบทดสอบวัดทักษะการฟังและการพูดแบ่งเป็น 2 ตอน คือ ตอนที่ 1 เป็นแบบทดสอบวัดทักษะการฟังแบบปรนัยแบบเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 20 ข้อ และแบบทดสอบวัดทักษะการพูดจำนวน 8 สถานการณ์ สถานการณ์ละ 10 คะแนน วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้การหาค่าความถี่ และการหาค่าร้อยละ ผลวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติของนักเรียน 35 คน มีคะแนนผ่านเกณฑ์ร้อยละ 70 จำนวน 33 คน คิดเป็นร้อยละ 94.29 ของนักเรียนทั้งหมดไม่ผ่านเกณฑ์ จำนวน 2 คนคิดเป็นร้อยละ 5.71 โดยทุกคนมีคะแนนมากกว่า 20 คะแนน ซึ่งมีคะแนนเกินครึ่งของคะแนนเต็ม คะแนนรวมของนักเรียนทั้งหมดเฉลี่ยร้อยละ 86.79 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนดคือนักเรียนร้อยละ 70 ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 70 ขึ้นไป

ศศิภา ไชยวงศ์ (2553) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการใช้กิจกรรมการสอนแบบชักชวนร่วมกับกิจกรรมบทบาทสมมติเพื่อเพิ่มพูนการฟัง พูดภาษาอังกฤษ เพื่อการสื่อสารและลดความวิตกกังวลของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นเพื่อศึกษาและเปรียบเทียบความสามารถในการฟังพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและเปรียบเทียบความวิตกกังวลของนักเรียนก่อนและหลังการเรียนโดยใช้การสอนแบบชักชวนร่วมกับกิจกรรมบทบาทสมมติ กลุ่มเป้าหมายคือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านเมืองกีด อำเภอแม่แตง จังหวัดเชียงใหม่ที่เข้าร่วมชมรมมัธยมศึกษาตอนต้นในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2553 จำนวน 25 คน เครื่องมือที่ใช้ในการทดลองคือ แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้การสอนแบบชักชวนร่วมกับกิจกรรมบทบาทสมมติจำนวน 5 แผน รวม 20 คาบ เครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลคือ แบบประเมินความสามารถ การฟัง การพูด ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและแบบวัดความวิตกกังวล สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์คือ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานและค่าร้อยละ ผลการวิจัยพบว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบชักชวนร่วมกับกิจกรรมบทบาทสมมติมีความสามารถทางการฟัง พูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารผ่านเกณฑ์ร้อยละ 60 อยู่ในระดับดี และมีความสามารถในการฟัง พูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเพิ่มขึ้นหลังการทดลองและนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบชักชวนร่วมกับกิจกรรมบทบาทสมมติมีระดับความวิตกกังวลลดลงหลังการทดลอง

เกศสุดา ปงลังกา (2550) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติในการพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จุดมุ่งหมายของการวิจัยคือเพื่อการศึกษาการพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติกลุ่มตัวอย่างคือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2550 โรงเรียนวชิรธรรมโศภิต อำเภอบ้านแหลม จังหวัดเพชรบุรี จำนวน 20 คนที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษเพิ่มเติม (ฟัง พูด) ใช้ระยะเวลาการทดลอง 4 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 4 ชั่วโมง รวม 16 ชั่วโมง เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลคือ แผนการเรียนรู้ที่เน้นกิจกรรมบทบาทสมมติจำนวน 8 แผน แบบทดสอบวัดความสามารถด้านภาษาอังกฤษก่อนและหลังการทดลอง แบบประเมินความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษระหว่างการทดลอง สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือ ค่าเฉลี่ย ค่าร้อยละ ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสถิติแบบไม่เป็นอิสระแยกจากกัน (t-test for Dependent Samples) วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมประมวลผลสำเร็จรูป ผลการวิจัยพบว่าความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติของผู้เรียนสูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และผู้เรียนมีการพัฒนาด้านการพูดภาษาอังกฤษอย่างต่อเนื่องและมีความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษมากขึ้น

2.4.2 งานวิจัยต่างประเทศ

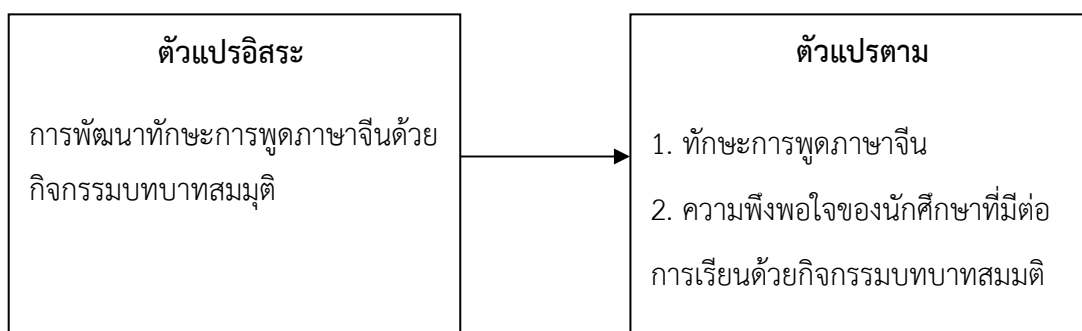
Cho, Bokja Genie (2014) ได้วิจัยเชิงปฏิบัติการเพื่อศึกษาประสิทธิผลของการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติและกิจกรรมการอ้างอิงบริบท เพื่อพัฒนาทักษะการพูดในการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว มหาวิทยาลัยเกาหลี ผลการวิจัยชี้ชัดว่า บทบาทสมมติเป็นกิจกรรมที่เป็นประโยชน์เพื่อพัฒนาทักษะการพูด เมื่อนำมาพัฒนาทักษะการพูดของผู้เรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว ชั้นปีที่ 2 พบว่านักศึกษาที่เรียนด้วยกิจกรรมบทบาทสมมติและกิจกรรมการอ้างอิงบริบท มีทักษะทางการพูดสูงกว่ากลุ่มที่ไม่ได้เรียนด้วยกิจกรรมบทบาทสมมติและกิจกรรมการอ้างอิงบริบท

Cho, Bokja Genie (2014) ได้วิจัยเรื่องการใช้บทบาทสมมติเป็นเทคนิควิธีการสอนเพื่อพัฒนาผู้เรียนมีความสามารถในการพูดภาษาต่างประเทศ : กรณีศึกษานักศึกษาชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัย Biskra ผลการวิจัยพบว่าการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ เป็นกิจกรรมที่มีประสิทธิภาพในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ การใช้กิจกรรมบทบาทสมมติทำให้ผู้เรียนมีทักษะการพูดภาษาอังกฤษสูงขึ้นจากก่อนเรียน นอกจากนี้ยังพบว่าครูผู้สอนและนักเรียนมีทัศนคติที่ดีต่อการสอนด้วยการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ ผลการวิจัยจึงยืนยันว่า การใช้เทคนิคการแสดงบทบาทสมมติสามารถนำมาใช้ในการสอนเพื่อ ปรับปรุงพัฒนาความสามารถในการพูดของผู้เรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

Ayu Diyah Harni Susanti (2007) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติเพื่อส่งเสริมทักษะการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นโดยใช้แบบทดสอบการวัดการพูดแบบก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยกิจกรรมบทบาทสมมติและเป็นการทดลองโดยใช้กลุ่มเดียวใช้เวลาทดลอง 4 สัปดาห์ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์การพูดภาษาอังกฤษหลังการทดลองด้วยกิจกรรมบทบาทสมมติสูงกว่าก่อนทดลองนักเรียนพูดภาษาอังกฤษเป็นธรรมชาติมากขึ้น นักเรียนมีโอกาสนำภาษาในการสื่อสารด้วยความคิดของตนเองซึ่งเป็นการกระตุ้นให้เกิดการใช้ภาษาอย่างแท้จริง

จากการศึกษาเอกสารแลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง สรุปได้ว่า การสอนภาษาตามแนวทางการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารนั้นเน้นการใช้ภาษาของผู้เรียนมากกว่าการเน้นถึงหลักเกณฑ์การใช้ภาษาและมีการฝึกฝนภาษาเพื่อใช้ในการสื่อสาร และเมื่อผู้เรียนได้มีการฝึกฝนการใช้ภาษาในสถานการณ์จริงแล้วยังช่วยให้เกิดแรงจูงใจแก่ผู้เรียนอีกด้วย อีกทั้งยังให้ความสำคัญกับความคล่องแคล่วในการใช้ภาษาและความถูกต้องและเป็นกิจกรรมการเรียนการสอนที่เน้นการทำกิจกรรมเพื่อการฝึกฝนการใช้ภาษาให้ใกล้เคียงกับสถานการณ์จริงมากที่สุด และมีการสร้างสถานการณ์ให้ผู้เรียนได้สนทนาโต้ตอบกันเป็นคู่ กลุ่มย่อย กลุ่มใหญ่ ซึ่งงานวิจัยจำนวนมากยืนยันได้ว่ากิจกรรมบทบาทสมมติ เป็นกิจกรรมที่มีประสิทธิภาพในการพัฒนาทักษะการพูดเพื่อการสื่อสารของผู้เรียน สามารถนำมาใช้ในการสอนเพื่อปรับปรุงพัฒนาความสามารถในการพูดของผู้เรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ ผู้วิจัยจึงนำกิจกรรมบทบาทสมมติมาใช้ในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนของนักศึกษา ในการวิจัยเรื่อง การพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนของนักศึกษาวิชาเอกภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ โดยกำหนดเป็นกรอบแนวคิดการวิจัยได้ดังนี้

2.5 กรอบแนวคิดในการวิจัย

ภาพที่ 2.1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีนคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยตามหัวข้อและขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
4. วิธีดำเนินการวิจัยและเก็บรวบรวมข้อมูล
5. การวิเคราะห์ข้อมูล
6. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

3.1.1 ประชากร

ประชากรในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน ชั้นปีที่ 1 คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2562 จำนวน 2 หมู่เรียน

3.1.2 กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ได้แก่ นักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน ชั้นปีที่ 1 คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2562 จำนวน 1 หมู่เรียน โดยการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling)

3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ มี 3 ชนิด ประกอบด้วย

3.2.1 แผนการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนของนักศึกษาวิชาเอกภาษาจีน โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ จำนวน 5 แผน

3.2.2 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ซึ่งใช้วัดทักษะการพูดภาษาจีนหลังการทดลอง

3.2.3 แบบประเมินความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อการสอนหรือการพัฒนาทักษะการพูด

ภาษาจีนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ จำนวน 20 ข้อ

3.3 การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

3.3.1 แผนการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ

3.3.1.1 ศึกษาหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

3.3.1.2 ศึกษาวิธีการ หลักการ ทฤษฎีและเทคนิคการสอนหรือการพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีน การสอนด้วยกิจกรรมบทบาทสมมติ

3.3.1.3 เขียนแผนการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ 5 สถานการณ์ คือการแนะนำตัว ครอบครัวของฉัน งานอดิเรก ถามทาง และชื่อของจำนวน 5 แผน เพื่อใช้ในการสอนและการฝึกโดยผ่านกระบวนการ 4 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นเตรียมการ ผู้สอนจะกำหนดจุดประสงค์ของการจัดกิจกรรมบทบาทสมมติให้สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ เตรียมสถานการณ์และบทบาทสมมติให้สอดคล้องกับเนื้อหาที่จัดการเรียนรู้

ขั้นที่ 2 ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน ผู้สอนจะกระตุ้นให้นักศึกษาสนใจเนื้อหาที่จะเรียน แจงจุดประสงค์การเรียนรู้ หรืออาจมีการทบทวนความรู้เดิมก่อนขึ้นเนื้อหาใหม่

ขั้นที่ 3 ขั้นนำเสนอเนื้อหา ผู้สอนจะเข้าสู่เนื้อหา สอนคำศัพท์ใหม่ สอนการพูดบทสนทนา จากใบความรู้ที่เป็นตัวอย่างการสนทนาในสถานการณ์ที่กำหนด

ขั้นที่ 4 ขั้นพัฒนา ผู้สอนจะฝึกนักศึกษาให้มีความสามารถในการพูดภาษาจีนที่เหมาะสมกับสถานการณ์และฝึกแก้ไขปัญหาต่าง ๆ เพื่อสร้างความมั่นใจในการใช้ภาษาและเลือกใช้ภาษาได้อย่างถูกต้องเหมาะสม โดยการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติมาเป็นแนวทางในการพัฒนา ดังนี้

กิจกรรมบทบาทสมมติ เป็นแนวทางในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนด้วยการฝึกให้นักศึกษาได้ใช้ภาษาในสถานการณ์ที่กำหนด ให้ผู้เรียนสามารถสวมบทบาทตามความรู้สึกนึกคิดของตนเองหรือสวมบทบาทเป็นตัวละครในสถานการณ์ที่กำหนด ประกอบด้วย 4 ขั้นคือ

1. ขั้นการฝึก ผู้สอนจะเชื่อมโยงประสบการณ์ใกล้ตัวผู้เรียน กระตุ้นความสนใจของผู้เรียน เป็นการกระตุ้นให้ผู้เรียนอยากคิด อยากติดตาม และช่วยกันคิดแก้ปัญหา หลังจากนั้นจะแบ่งกลุ่มผู้เรียนทีละไม่ต่ำกว่า 3 คน ทำใบงานที่เป็นการเปิดโอกาสให้นักศึกษาจำลองเหตุการณ์ตามประเด็นสถานการณ์ที่ผู้สอนกำหนดให้ โดยแต่ละทีมต้องเขียนบทพูดขึ้นมาเองโดยประยุกต์จากบทสนทนาในใบความรู้มาใช้ ซึ่งทุกคนในทีมต้องมีบทให้พูด จากการเลือกผู้แสดงของแต่ละทีม

2. ขั้นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ในขั้นนี้ผู้สอนจะเตรียมผู้ชมและทำความเข้าใจกับผู้ชมว่าการแสดงบทบาทสมมตินี้จัดขึ้นมิใช่เพื่อความสนุกสนานแต่มุ่งที่จะทำให้เกิดเรียนรู้เป็นสำคัญ หลังจากนั้น ผู้สอนจะให้เริ่มการแสดงและสังเกตอย่างใกล้ชิด และไม่ควรขัดการแสดงกลางคัน นอกจากกรณีที่มีปัญหาควรมีการให้คำแนะนำ

3. ขั้นสรุปผล ขั้นนี้เป็นขั้นที่สำคัญมาก เพราะจะเป็นการวิเคราะห์อภิปรายผลการพูดที่แสดง และมีเทคนิคหลายประการ แต่เทคนิคที่สำคัญ คือ การสัมภาษณ์ความรู้สึกและความคิดของผู้แสดง และจดบันทึกไว้บนกระดาน ต่อจากนั้นจึงสัมภาษณ์ผู้ชมหรือผู้สังเกตการณ์ถึงข้อมูลที่สังเกตได้ ผู้สอนควรจดบันทึกข้อมูลเหล่านี้บนกระดาน เพื่อช่วยให้ผู้เรียนเห็นประเด็นในการอภิปราย และสรุปต่อจากนั้น จึงให้ทุกฝ่ายร่วมกันอภิปรายแสดงความคิดเห็นและสรุปประเด็นการเรียนรู้

4. ขั้นประเมินผล โดยขั้นตอนนี้ผู้สอนจะประเมินทักษะการพูดภาษาจีนของผู้เรียน จากแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เพื่อใช้วัดความสามารถด้านทักษะการพูดภาษาจีนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

3.3.1.4 นำแผนการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น เสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ให้พิจารณาตรวจสอบเหมาะสม เสนอแนะ แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะ

3.3.1.5 นำแผนการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติที่ปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ 3 คน ประกอบด้วย

1) อาจารย์ทัศนวิทย์ ศรีมันตะ กรรมการหลักสูตรสาขาภาษาจีน มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหาภาษาจีน

2) อาจารย์ณิชาภา ยศตยมธาดา ประธานหลักสูตรสาขาภาษาจีน มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม (ค.ม. บริหารการศึกษา) ประธานหลักสูตรสาขาภาษาจีน มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตรและการเรียนการสอน

3) ผศ.ดร.รังสรรค์ สิงห์เลิศ คณบดีคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม (ป.ร.ด. ประชากรศึกษา) ผู้เชี่ยวชาญด้านการวิจัยและการวัดผล

3.3.1.6 นำแบบประเมินที่ผู้เชี่ยวชาญประเมินมาตรวจให้คะแนนผลการประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ แผลผลใช้ลักษณะมาตราส่วนประมาณค่า ดังนี้ บุญชม ศรีสะอาด (2554, น. 121)

เห็นด้วยอย่างยิ่ง หรือ มากที่สุด	ตรวจให้ 5 คะแนน
เห็นด้วย หรือ มาก	ตรวจให้ 4 คะแนน
ไม่แน่ใจ หรือ ปานกลาง	ตรวจให้ 3 คะแนน

ไม่เห็นด้วย หรือ น้อย	ตรวจให้ 2 คะแนน
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง หรือ น้อยที่สุด	ตรวจให้ 1 คะแนน
ใช้เกณฑ์การแปลความหมายค่าเฉลี่ยของกลุ่มดังนี้	
ค่าเฉลี่ย 4.51 – 5.00	แปลความว่า เห็นด้วยอย่างยิ่ง
ค่าเฉลี่ย 3.51 – 4.50	แปลความว่า เห็นด้วย
ค่าเฉลี่ย 2.51 – 3.00	แปลความว่า ไม่แน่ใจ
ค่าเฉลี่ย 1.51 – 2.50	แปลความว่า ไม่เห็นด้วย
ค่าเฉลี่ย 1.00 – 1.50	แปลความว่า ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

ผู้เชี่ยวชาญประเมินมาตรฐานตรวจให้คะแนนผลการประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติโดยภาพรวมอยู่ในระดับเห็นด้วยอย่างยิ่ง ($\bar{X} = 4.73$)

3.3.1.7 จัดเตรียมเพื่อนำเข้าสู่ขั้นตอนการทดลองต่อไป

3.3.2 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ซึ่งใช้วัดทักษะการพูดภาษาจีน ก่อนและหลังการทดลอง ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างตามขั้นตอน ดังนี้

3.3.2.1 ศึกษาหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

3.3.2.2 ศึกษาและวิเคราะห์วิธีการ หลักการ ทฤษฎีและเทคนิคการวัดผลเพื่อประเมินทักษะการพูดภาษาจีน

3.3.2.3 วิเคราะห์จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม จากผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง เพื่อสร้างข้อสอบให้ครอบคลุมเนื้อหา และผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

3.3.2.4 สร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน อย่างน้อยจำนวน 2 เท่าของวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม

3.3.2.5 นำแบบทดสอบที่สร้างเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญชุดเดิม ประเมินความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม (IOC) โดยกำหนดเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

คะแนน +1 หมายถึง แน่ใจว่าข้อทดสอบวัดตรงตามจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

คะแนน 0 หมายถึง ไม่แน่ใจว่าข้อทดสอบวัดตรงตามจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

คะแนน -1 หมายถึง แน่ใจว่าข้อทดสอบวัดตรงตามจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

3.3.2.6 วิเคราะห์ข้อมูลหาค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามของแบบทดสอบกับจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม โดยใช้สูตร IOC (สมนึก ภัทธิยธนี, 2546, น. 219-221) ผลการวิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้องพบว่า 1.00 ทุกข้อ จึงสามารถนำไปใช้ได้

3.3.2.7 นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไปทดลองใช้ (Tryout) กับนักศึกษา ชั้นปีที่ 2 ซึ่งเคยเรียนในรายวิชาที่ใช้ทดลองมาก่อนแล้ว แล้วนำข้อสอบมาตรวจให้คะแนน

3.3.2.8 วิเคราะห์หาคุณภาพของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ซึ่งเป็น ลักษณะเกณฑ์การให้คะแนน Scoring Rubric ใช้วิธีการหาค่าสหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนรายข้อกับ คะแนนรวม (item total correlation) ในการตรวจสอบเพื่อคัดเลือกข้อที่มีค่าอาจจำแนกและ ค่าความยากผ่านเกณฑ์ที่กำหนด พบว่าค่าอำนาจจำแนกมากกว่า 0.2 ทุกข้อ และค่าความยากง่ายอยู่ ระหว่าง 0.2-0.8 เมื่อวิเคราะห์ค่าความเชื่อมั่นแบบสัมประสิทธิ์แอลฟา เท่ากับ 0.9982 ถือว่า แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีคุณภาพสามารถนำไปใช้ได้ทุกข้อ ผู้วิจัยจึงเลือกข้อดี ไปใช้ในการ ทำการทดสอบ เนื่องจากผู้วิจัยออกข้อสอบ 2 ข้อ ใน 1 จุดประสงค์

3.3.2.9 จัดพิมพ์เป็นแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนฉบับจริงเพื่อนำไปใช้กับ กลุ่มทดลองต่อไป

3.3.3 แบบประเมินความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อการสอนหรือการพัฒนาทักษะการพูด ภาษาจีนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างตามขั้นตอน ดังนี้

3.3.3.1 ศึกษาและวิเคราะห์วิธีการ หลักการ ทฤษฎีและเทคนิคการประเมินความพึงพอใจในการจัดการเรียนการสอน

3.3.3.2 สร้างแบบประเมินความพึงพอใจ ให้ครอบคลุมการวัดความพึงพอใจ 4 ด้านคือ ด้านผู้สอน ด้านเนื้อหา ด้านกิจกรรมการเรียนรู้ และด้านการวัดและประเมินผล แบบมาตราส่วน ประมาณค่า 5 ระดับ แปลผลใช้ลักษณะมาตราส่วนประมาณค่า ดังนี้ บุญชม ศรีสะอาด (2554, น. 121)

มากที่สุด ตรวจให้ 5 คะแนน

มาก ตรวจให้ 4 คะแนน

ปานกลาง ตรวจให้ 3 คะแนน

น้อย ตรวจให้ 2 คะแนน

น้อยที่สุด ตรวจให้ 1 คะแนน

ใช้เกณฑ์การแปลความหมายค่าเฉลี่ยของกลุ่มดังนี้

ค่าเฉลี่ย 4.51 – 5.00 แปลความว่า เห็นด้วยอย่างยิ่ง

ค่าเฉลี่ย 3.51 – 4.50 แปลความว่า เห็นด้วย

ค่าเฉลี่ย 2.51 – 3.00 แปลความว่า ไม่แน่ใจ

ค่าเฉลี่ย 1.51 – 2.50 แปลความว่า ไม่เห็นด้วย

ค่าเฉลี่ย 1.00 – 1.50 แปลความว่า ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

3.3.3.3 นำแบบประเมินความพึงพอใจ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเสนอผู้เชี่ยวชาญชุดเดิม เพื่อพิจารณาความเหมาะสมของข้อความ แปลผลใช้ลักษณะมาตราส่วนประมาณค่า ดังนี้ บุญชม ศรีสะอาด (2554, น. 121)

เห็นด้วยอย่างยิ่ง หรือ มากที่สุด ตรวจให้ 5 คะแนน

เห็นด้วย หรือ มาก ตรวจให้ 4 คะแนน

ไม่แน่ใจ หรือ ปานกลาง ตรวจให้ 3 คะแนน

ไม่เห็นด้วย หรือ น้อย ตรวจให้ 2 คะแนน

ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง หรือ น้อยที่สุด ตรวจให้ 1 คะแนน

ใช้เกณฑ์การแปลความหมายค่าเฉลี่ยของกลุ่มดังนี้

ค่าเฉลี่ย 4.51 – 5.00 แปลความว่า เห็นด้วยอย่างยิ่ง

ค่าเฉลี่ย 3.51 – 4.50 แปลความว่า เห็นด้วย

ค่าเฉลี่ย 2.51 – 3.00 แปลความว่า ไม่แน่ใจ

ค่าเฉลี่ย 1.51 – 2.50 แปลความว่า ไม่เห็นด้วย

ค่าเฉลี่ย 1.00 – 1.50 แปลความว่า ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

พบว่ามีความเหมาะสมทุกข้อ

3.3.3.4 จัดพิมพ์เป็นแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนฉบับจริงเพื่อนำไปใช้กับกลุ่มทดลองต่อไป

3.4 วิธีการดำเนินการวิจัยและเก็บรวบรวมข้อมูล

3.4.1 การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง แบบ One Group Posttest Only Design (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2538, น. 248 - 249) ผู้วิจัยใช้แบบแผนการทดลองโดยมีลักษณะการทดลอง ดังตารางที่ 3.1

ตารางที่ 3.1

แบบแผนการทดลอง One group posttest only design

กลุ่ม	Treatment	Posttest
ทดลอง	X	T ₂

หมายเหตุ. X แทน การทดลองสอนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีน

T₂ แทน การทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ซึ่งวัดทักษะการพูดภาษาจีน หลังการทดลอง (Posttest)

3.4.2 ชั้นเก็บรวบรวมข้อมูล

3.4.2.1 ดำเนินการจัดกิจกรรมการเรียนรู้กับกลุ่มทดลอง ตามแผนการจัดการเรียนรู้ เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ ใช้เวลาทำการทดลอง 5 ครั้ง ครั้งละ 4 ชั่วโมง

3.4.2.2 ทำการทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาจีน หลังการสอนในแต่ละแผน จำนวน 5 ครั้ง

3.4.2.3 เมื่อสิ้นสุดการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ ทั้ง 5 แผน ดำเนินการ 2 ส่วนดังนี้

1) ทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กับนักศึกษาในกลุ่มทดลอง บันทึกคะแนน ผลการทดสอบหลังการทดลองเพื่อนำไปวิเคราะห์ข้อมูล

2) ประเมินความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อการสอนหรือการพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ บันทึกคะแนนการประเมินเพื่อนำไปวิเคราะห์ข้อมูล

3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยทำการวิเคราะห์ข้อมูลตามขั้นตอน ดังนี้

3.5.1 วิเคราะห์ค่าประสิทธิภาพของการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ โดยใช้การวิเคราะห์เกณฑ์ประสิทธิภาพ $E_1/E_2 = 80/80$

3.5.2 เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีน หลังการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติกับเกณฑ์ร้อยละ 70

3.5.3 วิเคราะห์ความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อการสอนหรือการพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ

3.6 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

3.6.1 สถิติพื้นฐาน ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

3.6.1.1 ร้อยละ (Percentage) มีสูตรที่ใช้คำนวณดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2554, น.

22)

$$P = \frac{f}{N} \times 100 \quad (3-1)$$

เมื่อ P แทน ร้อยละ
 f แทน ความถี่ที่ต้องการแปลงให้เป็นร้อยละ
 N แทน จำนวนความถี่ทั้งหมด

3.6.1.2 ค่าเฉลี่ย (Arithmetic Mean) มีสูตรที่ใช้คำนวณดังนี้ (ไพศาล วรคำ, 2553, น. 31)

$$\mu = \frac{\sum x}{N} \quad (3-2)$$

เมื่อ μ แทน ค่าเฉลี่ย
 $\sum x$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมดในกลุ่ม
 N แทน จำนวนนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด

3.6.1.3 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) มีสูตรที่ใช้คำนวณดังนี้ (ไพศาล วรคำ, 2553, น. 33)

$$\sigma = \sqrt{\frac{\sum_{i=1}^N (x_i - \mu)^2}{N}} \quad (3-3)$$

เมื่อ σ แทน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนน
 x_i แทน คะแนนตัวที่ i
 μ แทน ค่าเฉลี่ยของคะแนน
 N แทน จำนวนคะแนนในกลุ่ม
 \sum แทน ผลรวมของคะแนน

3.6.2 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ตรวจสอบหาคุณภาพของเครื่องมือและตอบวัตถุประสงค์

3.6.2.1 การทดสอบหาความเที่ยงตรง (Validity) มีสูตรที่ใช้คำนวณดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2554, น. 70)

$$IOC = \frac{\sum R}{N} \quad (3-4)$$

เมื่อ IOC แทน ดัชนีความสอดคล้องระหว่างจุดประสงค์กับเนื้อหาหรือระหว่าง
ระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์

$\sum R$ แทน ผลรวมคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด

N แทน จำนวนของผู้เชี่ยวชาญ

3.6.2.2 การหาความยากง่าย (p) (Difficulty) มีสูตรที่ใช้คำนวณดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2554, น. 97)

$$P = \frac{PU + PL}{2} \quad (3-5)$$

เมื่อ P แทน ระดับความยาก

PU แทน สัดส่วนของนักเรียนที่ตอบถูกในกลุ่มสูง

PL แทน สัดส่วนของนักเรียนที่ตอบถูกในกลุ่มต่ำ

3.6.2.3 การหาค่าอำนาจจำแนก (Discrimination) โดยใช้สูตร Brennan (บุญชม ศรีสะอาด, 2554, น. 106) มีสูตรที่ใช้คำนวณดังนี้

$$B = \frac{U}{N_1} - \frac{L}{N_2} \quad (3-6)$$

เมื่อ B แทน ค่าอำนาจจำแนกของข้อสอบ

N_1 แทน จำนวนคนรอบรู้ (หรือสอบผ่านเกณฑ์)

N_2 แทน จำนวนคนไม่รอบรู้ (หรือสอบไม่ผ่านเกณฑ์)

U แทน จำนวนรอบรู้ (หรือสอบผ่านเกณฑ์) ตอบถูก

L แทน จำนวนไม่รอบรู้ (หรือสอบไม่ผ่านเกณฑ์)

3.6.2.4 การหาความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ ใช้วิธีของ Kuder-Richardson KR20 มีสูตรที่ใช้คำนวณดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2554, น. 104-105)

$$r_{tt} \frac{k}{k-1} \left\{ 1 - \frac{\sum pq}{s^2} \right\} \quad (3-7)$$

เมื่อ	r_{tt}	แทน	ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ
	k	แทน	จำนวนข้อสอบ
	p	แทน	สัดส่วนของผู้ตอบถูกในข้อหนึ่งๆ = $\frac{R}{N}$ เมื่อ
	R	แทน	จำนวนผู้ตอบถูกในข้อนั้น และ N แทนจำนวนผู้สอบ
	q	แทน	สัดส่วนของผู้ตอบผิดในข้อหนึ่งๆ = $1-p$
	s^2	แทน	ความแปรปรวนของคะแนน

3.6.3 สูตรหรือสถิติที่ใช้ต่อบัณฑิตุประสงค์การวิจัย

3.6.3.1 บัณฑิตุประสงค์การวิจัยข้อที่ 1 เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติสำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน ชั้นปีที่ 1 คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ให้มีประสิทธิภาพ ตามเกณฑ์เป้าหมายที่ตั้งไว้ $E_1/E_2 = 80/80$ ใช้การทดสอบประสิทธิภาพตามเกณฑ์ประสิทธิภาพ E_1/E_2 (ชัยยงค์ พรหมวงศ์, 2520, น. 135)

$$E1 = \frac{\left[\frac{\sum x}{N} \right]}{\left[\frac{\sum x}{N} \right]} \times 10 \quad (3-8)$$

เมื่อ	$E1$	แทน	ค่าประสิทธิภาพกระบวนการเรียนรู้
	$\sum x$	แทน	ผลรวมของคะแนนแบบฝึกหัดท้ายหน่วยระหว่างเรียนของนักเรียนทุกคน (N คน)
	N	แทน	จำนวนนักเรียน
	A	แทน	คะแนนเต็มของคะแนนแบบฝึกหัดท้ายหน่วยระหว่างเรียน

$$E2 = \frac{\left[\frac{\sum Y}{N} \right]}{\left[\frac{\sum Y}{N} \right]} \times 10 \quad (3-9)$$

เมื่อ	$E2$	แทน	ค่าประสิทธิภาพของผลลัพธ์การเรียนรู้
	$\sum Y$	แทน	ผลรวมของคะแนนจากแบบทดสอบหลังเรียนของนักเรียนทุกคน (N คน)

N แทน จำนวนนักเรียน

B แทน คะแนนเต็มของแบบทดสอบหลังเรียน

3.6.3.2 วัตถุประสงค์การวิจัยข้อที่ 2 เพื่อเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาจีนของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน ชั้นปีที่ 1 คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน ผู้วิจัยใช้สถิติทดสอบดังนี้

$$t = \frac{\bar{x} - \mu_0}{\frac{s}{\sqrt{n}}}; df = n - 1 \quad (3-10)$$

เมื่อ t แทน ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาใน t-Distribution

\bar{x} แทน ค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง

μ_0 แทน ค่าเฉลี่ยมาตรฐานที่ใช้เป็นเกณฑ์

s แทน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มตัวอย่าง

n แทน จำนวนกลุ่มตัวอย่าง

โดยกำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3.6.3.3 วัตถุประสงค์การวิจัยข้อที่ 3 เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน ชั้นปีที่ 1 คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ภาษาจีนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น ใช้การวิเคราะห์ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน โดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูปในการคำนวณ

1) Arithmetic Mean มีสูตรที่ใช้คำนวณดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2545, น.

105)

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{n} \quad (3-11)$$

เมื่อ \bar{X} แทน ค่าเฉลี่ย

$\sum X$ แทน ผลรวมของข้อมูลทั้งหมด

N แทน จำนวนข้อมูลทั้งหมด

2) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) มีสูตรที่ใช้คำนวณดังนี้
(บุญชม ศรีสะอาด, 2553, น. 105126)

$$S.D = \sqrt{\frac{N\sum X^2 - (\sum X)^2}{N(N-1)}} \quad (3-12)$$

เมื่อ S.D. แทน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
 X แทน คะแนนแต่ละตัว
 N แทน จำนวนคะแนนในกลุ่ม
 $\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมด

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
 RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

จากการศึกษาการพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมุติที่พัฒนาขึ้น ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยตามขั้นตอนการศึกษาและขอเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับหัวข้อ ดังนี้

1. สัญลักษณ์ที่ใช้ในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล
2. ลำดับขั้นตอนในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล
3. ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

4.1 สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

เพื่อให้เกิดความเข้าใจในการแปลความหมายและเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลได้ถูกต้อง ผู้ศึกษาได้กำหนดความหมายของสัญลักษณ์ที่ใช้ในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

N	แทน	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง
\bar{X}	แทน	ค่าเฉลี่ย
ΣX	แทน	คะแนนรวม
S.D.	แทน	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
E_1	แทน	ประสิทธิภาพของกระบวนการ
E_2	แทน	ประสิทธิภาพของผลลัพธ์
t-test	แทน	การทดสอบค่าเฉลี่ยของสมมติฐานทางสถิติ

4.2 ลำดับขั้นตอนในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้ศึกษาได้ดำเนินการศึกษา ดำเนินการสร้างเครื่องมือและทดลองใช้มาเป็นลำดับตามลำดับ ทั้งนี้ผู้ศึกษาได้จัดเก็บข้อมูลที่ได้จากการดำเนินการเป็นระยะๆ และนำมาวิเคราะห์เป็นลำดับ ดังนี้

4.2.1 ผลการพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมุติสำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน ชั้นปีที่ 1 คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์เป้าหมายที่ตั้งไว้ $E_1/E_2 = 80/80$

4.2.2 ผลการเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาจีนของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน ชั้นปีที่ 1 คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม หลังเรียนกับเกณฑ์ ร้อยละ 70

4.2.3 ผลศึกษาความพึงพอใจของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน ชั้นปีที่ 1 คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ภาษาจีนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น

4.3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

4.3.1 ผลการพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติสำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน ชั้นปีที่ 1 คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์เป้าหมายที่ตั้งไว้ $E_1/E_2 = 80/80$ ปรากฏดังตาราง

ตารางที่ 4.1

ผลการหาประสิทธิภาพของการพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติสำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน ชั้นปีที่ 1 คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

ที่	ระหว่างเรียน					รวม	หลังเรียน
	บทที่ 1	บทที่ 2	บทที่ 3	บทที่ 4	บทที่ 5		
	20	20	20	20	20	100	20
1	16.4	16	16.8	15.6	15.2	80	16.2
2	17.6	17.2	17	16.8	17.8	86.4	17.4
3	16	15.2	15.4	15.4	18.4	80.4	15.4
4	16.8	17.4	17.2	17	18	86.4	17.2
5	19.6	18.8	18	18.4	18.4	93.2	18.4
6	19.6	17.2	18.4	17	16.6	88.8	17.8
7	17.8	16.6	17.4	17.2	16.8	85.8	17
8	19.4	17.2	18.8	17.2	17.2	89.8	17.2
9	17.8	17.2	18.4	19	18.8	91.2	19

(ต่อ)

ตารางที่ 4.1 (ต่อ)

ที่	ระหว่างเรียน					รวม	หลังเรียน
	บทที่ 1	บทที่ 2	บทที่ 3	บทที่ 4	บทที่ 5		
10	19.2	16.2	17.2	17.4	18.6	88.6	17.4
11	17.8	17	18	17.2	17	87	18
12	19	18.8	19.2	17.6	17.2	91.8	16.6
13	16.4	16.6	18.4	15.2	15.2	81.8	15.8
14	19.8	20	19.6	19.2	18.8	97.4	18.6
15	16.8	15.4	16.2	16.4	15.6	80.4	16.4
16	17.2	16.4	18.2	16.2	16	84	16.8
17	15.6	16.6	16.2	14.8	14.6	77.8	14.4
18	18.4	16.6	18	15.6	17	85.6	17.2
19	18.2	18	18.4	16.8	17.8	89.2	18
20	18.4	17	18.4	17.6	17.6	89	17.8
21	18.8	17.8	18.4	16.6	17.8	89.4	18.2
22	17	16.4	17.4	16.8	17	84.6	17.2
23	15.2	16	16.4	15.4	15.6	78.6	16.2
24	16	16.8	17.4	16.6	17	83.8	17
25	17.6	16	16.6	16.4	16.4	83	16.4
26	18.2	16.4	15.6	17.8	16.6	84.6	17
27	19	18.4	18.6	17.2	18.2	91.4	18.6
28	19.4	19.6	19.2	18	18.8	95	18.4
29	16.2	15.8	16.6	15.2	16.4	80.2	16.4
30	19	17.6	18.8	17.6	17.2	90.2	16.6
31	19.6	19.4	19.8	18.6	18.4	95.8	18.8
32	13.6	16.4	16.6	15.2	16.2	78	16.4

(ต่อ)

ตารางที่ 4.1 (ต่อ)

ที่	ระหว่างเรียน					รวม	หลังเรียน
	บทที่ 1	บทที่ 2	บทที่ 3	บทที่ 4	บทที่ 5		
33	17	17.6	15	17.8	18	85.4	17.2
34	15.6	15.8	15.2	15.6	13.6	75.8	14.8
35	18	16.2	16.8	17.2	17	85.2	18
36	16.4	16.2	16.6	14.4	16.2	79.8	16
37	18.8	17.2	19	17.8	18.4	91.2	18.2
38	16.6	15.8	17.6	17.4	16.6	84	15.2
39	15.8	16.8	17.6	16.2	16.4	82.8	16.6
40	15.6	15.2	16	17	16	79.8	16.2
41	18	18.4	18.8	17.6	17.2	90	18.4
42	15.4	15	16.4	15.8	16.6	79.2	16.4
รวม	734.6	712.2	735.6	705.8	714.2	3602.4	716.8
\bar{X}	17.49	16.96	17.51	16.80	17.00	85.77	17.07
S.D.	1.51	1.20	1.23	1.14	1.20	5.34	1.10
P	87.45	84.79	87.57	84.02	85.02	85.77	85.33

จากตารางที่ 4.1 พบว่า ประสิทธิภาพของการพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนโดยใช้กิจกรรม บทบาทสมมติสำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน ชั้นปีที่ 1 คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ระหว่างเรียนจำนวน 5 บท มีคะแนนเฉลี่ย 85.77 จากคะแนนเต็ม 100 มีประสิทธิภาพกระบวนการ เท่ากับ 85.77 และการทดสอบหลังเรียนมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 17.07 จากคะแนนเต็ม 20 มีประสิทธิภาพผลลัพธ์ เท่ากับ 85.33 แสดงให้เห็นว่าการพัฒนาทักษะ การพูดภาษาจีนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติสำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน ชั้นปีที่ 1 คณะ มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม มีประสิทธิภาพของ E_1/ E_2 เท่ากับ 85.77/85.33 แสดงว่ามีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 ที่กำหนดไว้

4.3.2 ผลการเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาจีนของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน ชั้นปีที่ 1 คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม หลังเรียนกับเกณฑ์ร้อยละ 70 มาคำนวณค่าสถิติ t-test for one-samples เพื่อทดสอบสมมติฐาน ผลการทดสอบปรากฏดังตาราง

ตารางที่ 4.2

ผลการเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาจีนของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน ชั้นปีที่ 1 คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม หลังเรียนกับเกณฑ์ (ร้อยละ 70)

การทดสอบ	n	k	\bar{X}	S.D.	% of Mean	t
หลังเรียน	42	20	17.07	1.10	85.33	18.03**

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตารางที่ 4.2 พบว่า ผลการเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาจีนของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน ชั้นปีที่ 1 คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม หลังเรียนสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีคะแนนเฉลี่ย 17.07 คิดเป็นร้อยละ เท่ากับ 85.29

4.3.3 ผลศึกษาความพึงพอใจของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน ชั้นปีที่ 1 คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ภาษาจีนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น

ตารางที่ 4.3

ความพึงพอใจของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน ชั้นปีที่ 1 คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ภาษาจีนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ

รายการประเมิน	\bar{X}	S.D.	ความหมาย
1. สามารถอธิบายเนื้อหาให้เข้าใจได้ง่าย	4.29	0.46	มาก
2. มีทักษะการสอนที่สนุกสนานไม่น่าเบื่อ	4.21	0.56	มาก
3. สามารถกระตุ้นผู้เรียนให้สนใจเนื้อหา	4.45	0.63	มาก
4. สอนครอบคลุมเนื้อหา	4.48	0.55	มาก
5. ผู้สอนมีความรู้ในเรื่องที่สอนอย่างแท้จริง	4.69	0.47	มากที่สุด
รวมด้านผู้สอน	4.42	0.56	มาก
1. เนื้อหาที่สอนตรงกับรายวิชาที่เรียน	4.62	0.58	มากที่สุด
2. เนื้อหาที่สอนเหมาะกับผู้เรียน	4.57	0.50	มากที่สุด
3. เนื้อหาที่สอนมีสัดส่วนพอเหมาะ	4.48	0.55	มาก
4. เนื้อหาที่สอนมีความน่าสนใจ	4.48	0.51	มาก
5. เนื้อหาที่สอนสามารถนำไปใช้ได้จริง	4.62	0.54	มากที่สุด
รวมด้านเนื้อหา	4.55	0.54	มากที่สุด
1. กิจกรรมบทบาทสมมติทำให้เรียนสนุก	4.36	0.58	มาก
2. กิจกรรมบทบาทสมมติทำให้เข้าใจเนื้อหาได้ง่าย	4.24	0.66	มาก
3. กิจกรรมบทบาทสมมติทำให้สามารถพูดได้มากขึ้น	4.26	0.63	มาก
4. กิจกรรมบทบาทสมมติสร้างความมั่นใจในการพูด	4.19	0.55	มาก
5. กิจกรรมบทบาทสมมติเหมาะสมที่จะใช้เรียนวิชาการพูด	4.12	0.63	มาก
รวมด้านกิจกรรมการเรียนรู้	4.23	0.61	มาก
1. มีการเก็บคะแนนเป็นระยะ	4.05	0.66	มาก
2. การวัดผลประเมินผลตรงกับรายวิชาที่เรียน	4.21	0.61	มาก
3. การวัดผลประเมินผลตรงกับเนื้อหาที่สอน	4.31	0.60	มาก
4. การวัดผลประเมินผลมีความเที่ยงธรรม	4.36	0.58	มาก
5. การวัดผลประเมินผลทำให้สามารถพัฒนาทักษะการพูด	4.21	0.52	มาก
รวมด้านการวัดและประเมินผล	4.23	0.60	มาก
รวม 4 ด้าน	4.36	0.56	มาก

จากตารางที่ 4.3 พบว่านักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน ชั้นปีที่ 1 คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคามมีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ภาษาจีนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ โดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.36$, S.D. = 0.56) และเมื่อพิจารณารายด้านพบว่าด้านเนื้อหา มีความพึงพอใจสูงสุดอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.55$, S.D. = 0.54) อีก 3 ด้านอยู่ในระดับมาก กล่าวคือด้านด้านผู้สอน ($\bar{X} = 4.42$, S.D. = 0.56) ด้านการวัดและประเมินผล ($\bar{X} = 4.23$, S.D. = 0.60) และด้านกิจกรรมการเรียนรู้ ($\bar{X} = 4.23$, S.D. = 0.61) ตามลำดับ

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาผลการพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติสำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน ชั้นปีที่ 1 คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม มีขั้นตอนสรุปดังนี้

1. สรุปผลการวิจัย
2. อภิปรายผลการวิจัย
3. ข้อเสนอแนะ

5.1 สรุปผลการวิจัย

ผลการวิจัยสรุปผลได้ดังนี้

5.1.1 ผลการหาประสิทธิภาพของการพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติสำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน ชั้นปีที่ 1 คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม พบว่าประสิทธิภาพของการพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติสำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน ชั้นปีที่ 1 คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ระหว่างเรียนจำนวน 5 บท มีคะแนนเฉลี่ย 85.77 จากคะแนนเต็ม 100 มีประสิทธิภาพกระบวนการ เท่ากับ 85.77 และการทดสอบหลังเรียนมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 17.07 จากคะแนนเต็ม 20 มีประสิทธิภาพผลลัพธ์ เท่ากับ 85.33 แสดงให้เห็นว่าการพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติสำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน ชั้นปีที่ 1 คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม มีประสิทธิภาพของ E_1/E_2 เท่ากับ $85.77/85.33$ แสดงว่ามีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ $80/80$ ที่กำหนดไว้

5.1.2 ผลการเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาจีนของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน ชั้นปีที่ 1 คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม หลังเรียนกับเกณฑ์ ร้อยละ 70 พบว่าทักษะการพูดภาษาจีนของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน ชั้นปีที่ 1 คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม หลังเรียนสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีคะแนนเฉลี่ย 17.07 คิดเป็นร้อยละ เท่ากับ 85.29

5.1.3 ผลศึกษาความพึงพอใจของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน ชั้นปีที่ 1 คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ภาษาจีนโดยใช้กิจกรรม

บทบาทสมมติที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น พบว่านักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน ชั้นปีที่ 1 คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคามมีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ภาษาจีนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ โดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.36$, S.D. = 0.56) และเมื่อพิจารณารายด้านพบว่าด้านเนื้อหา มีความพึงพอใจสูงสุดอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.55$, S.D. = 0.54) อีก 3 ด้านอยู่ในระดับมาก กล่าวคือด้านด้านผู้สอน ($\bar{X} = 4.42$, S.D. = 0.56) ด้านการวัดและประเมินผล ($\bar{X} = 4.23$, S.D. = 0.60) และด้านกิจกรรมการเรียนรู้ ($\bar{X} = 4.23$, S.D. = 0.61) ตามลำดับ

5.2 อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติสำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน ชั้นปีที่ 1 คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ผู้วิจัยพบประเด็นที่น่าสนใจสามารถนำมาอภิปรายผลใน 3 ประเด็นดังนี้

5.2.1 ผลการวิจัยที่พบว่าประสิทธิภาพของการพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติสำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน ชั้นปีที่ 1 คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม มีประสิทธิภาพของ E_1/E_2 เท่ากับ 85.77/85.33 ซึ่งมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 ที่กำหนดไว้ นั้น เนื่องจากผู้วิจัยคำนึงถึงการจัดการเรียนการสอนในสภาพความเป็นจริงผู้เรียนมีความรู้ความสามารถที่หลากหลายและระดับความสามารถที่แตกต่างกันออกไปทำให้ผู้เรียนแต่ละคนมีความสามารถในการรับรู้ที่แตกต่างกัน ดังนั้นผู้สอนจึงให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ได้อย่างเต็มศักยภาพของแต่ละบุคคล ใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติที่ทำให้ผู้เรียนไม่เบื่อหน่ายและสามารถเรียนรู้ได้อย่างทัดเทียมกัน การสอนโดยใช้บทบาทสมมติเป็นรูปแบบการสอนรูปแบบหนึ่งที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ จึงทำให้ผู้เรียนมีกระบวนการพัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่อง

นอกจากนี้ผู้วิจัยจึงนำแนวคิดการสอนภาษาตามแนวทางการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่เน้นการใช้ภาษาของผู้เรียนมากกว่าการเน้นถึงหลักเกณฑ์การใช้ภาษาและมีการฝึกฝนภาษาเพื่อใช้ในการสื่อสาร ที่มุ่งเน้นการพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาจีน ที่เน้นการใช้ภาษาของผู้เรียน ความถูกต้องด้านเนื้อหา การออกเสียงได้ชัดเจน ใช้คำศัพท์และประโยคได้ถูกต้องตรงตามความหมาย ใช้คำศัพท์และประโยคได้เหมาะสมกับเนื้อหา การเว้นวรรคประโยคได้ถูกต้อง ความต่อเนื่องของบทพูด และความคล่องแคล่วในการสื่อสาร การเรียบเรียงเนื้อหาในการพูด การใช้น้ำเสียงและการแสดงท่าทางในการพูด จากกิจกรรมการเรียนการสอนที่มีการสวมบทบาทเพื่อฝึกฝนการใช้ภาษาให้ใกล้เคียงกับสถานการณ์จริงมากที่สุด และมีการสร้างสถานการณ์ให้ผู้เรียนได้สนทนาโต้ตอบกันเป็นคู่รวมทั้งเป็นกลุ่มย่อย จึงส่งผลให้กิจกรรมการพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติสำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีนมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 สอดคล้องกับแนวคิดของ

ทศนา แคมมณี (2552, น. 358) ได้กล่าวว่ารูปแบบการสอนโดยใช้การแสดงบทบาทสมมติคือกระบวนการที่ผู้สอนใช้ในการช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดโดยการให้ผู้เรียนสวมบทบาทในสถานการณ์ที่มีความใกล้เคียงกับความเป็นจริง และแสดงออกตามความรู้สึกนึกคิดของตน และนำเอาการแสดงออกของผู้แสดง ทั้งทางด้านความรู้ ความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมที่สังเกตพบมาเป็นข้อมูลอภิปรายเพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์

5.2.2 ผลการวิจัยที่พบว่าทักษะการพูดภาษาจีนของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน ชั้นปีที่ 1 คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม หลังเรียนสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีคะแนนเฉลี่ย 17.07 คิดเป็นร้อยละ เท่ากับ 85.29 นั้น เนื่องจากการสอนโดยบทบาทสมมติทำให้เกิดการเรียนรู้ที่ลึกซึ้ง เมื่อนำมาพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนจึงทำให้ผลลัพธ์ของการพูดภาษาจีนเกิดการพัฒนาและสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ สอดคล้องกับแนวคิดของ อาภรณ์ ใจเที่ยง (2550, น. 160) ที่ระบุว่าวิธีการสอนโดยใช้บทบาทสมมติ ทำให้ผู้เรียนเข้าใจเนื้อหาสาระของบทเรียนอย่างลึกซึ้ง และรู้จักปรับหรือเปลี่ยนพฤติกรรมและการแก้ไขปัญหาต่าง ๆ ผู้เรียนได้ใช้ความรู้และทักษะทางภาษาในการแก้ปัญหาในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้อย่างเหมาะสม ตามที่ทศนา แคมมณี (2552, น. 361) กล่าวว่ารูปแบบการสอนโดยบทบาทสมมติ เป็นรูปแบบการสอนที่ช่วยให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจความรู้สึก พฤติกรรมของผู้อื่นได้เรียนรู้การเอาใจเขามาใส่ใจเราเกิดการเรียนรู้ที่ลึกซึ้ง สอดคล้องกับงานวิจัยหลายเรื่องที่น่าบทบาทสมมติมาใช้ในการพัฒนาทักษะทางภาษาที่พบว่าผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น เช่น ปิยจิตร สังข์พานิช (2560) ได้วิจัยเรื่องการพัฒนาทักษะการพูดภาษาฝรั่งเศสด้วยการแสดงบทบาทสมมติ สำหรับนักศึกษา วิชาเอกการจัดการท่องเที่ยว คณะวิทยาการจัดการ ซึ่งพบว่านักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นหลังจากได้รับการพัฒนาทักษะการพูดภาษาฝรั่งเศสด้วยการแสดงบทบาทสมมติที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น สุทธวดี สุทธภักดี (2560) ได้วิจัยเรื่องการพัฒนาการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติร่วมกับแบบฝึกทักษะ เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาจีนและความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ผลการพัฒนาคือทักษะการพูดภาษาจีนของนักเรียน ที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติร่วมกับแบบฝึกทักษะหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และธิดารัตน์ วิเชียรลม (2554) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติในการพัฒนาทักษะการฟังพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนหนองหลวงศึกษา อำเภอสว่างดินแดน จังหวัดสกลนคร พบว่านักเรียนทุกคนมีคะแนนมากกว่า 20 คะแนน ซึ่งมีคะแนนเฉลี่ยร้อยละ 86.79 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนดคือนักเรียนร้อยละ 70 ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 70 ขึ้นไป

5.2.3 ผลการวิจัยที่พบว่านักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน ชั้นปีที่ 1 คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคามมีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ภาษาจีนโดยใช้

กิจกรรมบทบาทสมมติ โดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.36$, S.D. = 0.56) นั้น เนื่องจากการสอนแบบบทบาทสมมติเป็นวิธีการสอนที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนมากขึ้น ผู้เรียนได้เรียนรู้อย่างสนุกสนาน เสริมสร้างจินตนาการความคิดสร้างสรรค์และการแก้ปัญหาเฉพาะหน้า ผู้เรียนได้ไตร่ตรองอย่างละเอียด มีเหตุมีผลและสามารถใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ ฝึกทักษะการพูดมีความกล้าแสดงออกเหมาะสมที่จะนำวิธีการสอนแบบบทบาทสมมติมาใช้ในกิจกรรมการเรียนการสอน เพื่อพัฒนาทักษะทางด้านภาษา นอกจากนี้ผู้วิจัยคำนึงถึงการสอนภาษาด้านการพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนที่ต้องใช้ศิลปะการแสดงในการสอนภาษาเนื่องจากการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารยึดถือหลักการที่ว่าผู้เรียนจะเรียนภาษาได้อย่างมีประสิทธิภาพต่อเมื่อเขามีโอกาสได้ใช้ภาษาในสถานการณ์ต่าง ๆ ดังนั้นกิจกรรมจำนวนมากที่เกี่ยวข้องกับศิลปะการแสดงจึงควรได้รับความสนใจจากผู้สอนเช่นการใช้จินตนาการ การแสดงตามบทบาทที่มีบทและไม่มีบทการแสดงละครใบ้การจำลองสถานการณ์จริง (Simulations) กิจกรรมเหล่านี้ ช่วยให้ผู้เรียนได้ทดลองเล่นบทบาทที่ตัวเองอาจจะต้องเล่นในชีวิตจริง และได้มีโอกาสฝึกตีความ สื่อความ และหาความหมายในภาษาได้อย่างเป็นธรรมชาติโดยผู้สอนมีหน้าที่ให้คำปรึกษาที่คอยสนับสนุนแนะนำเทคนิควิธีและให้กำลังใจ ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนได้รับประโยชน์อย่างเต็มที่ในการทำกิจกรรม ตามแนวคิดของ Savignon (2002, อ้างถึงใน อรุณี วิริยะจิตราและคณะ, 2555, น. 35-37) จึงส่งผลให้การฝึกฝนการใช้ภาษาในสถานการณ์ช่วยให้เกิดแรงจูงใจแก่ผู้เรียน ทำให้ผู้เรียนมีความพึงพอใจโดยรวมอยู่ในระดับมาก โดยเฉพาะด้านเนื้อหาที่มีความพึงพอใจสูงสุดอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.55$, S.D. = 0.54) เนื่องจากเนื้อหาถูกนำไปเชื่อมโยงกับสถานการณ์สมมติต่าง ๆ มากกว่าการท่องจำตามหลักไวยากรณ์ และส่งผลให้ความพึงพอใจทั้งด้านผู้สอน ด้านการวัดและประเมินผล และด้านกิจกรรมการทั้ง 3 ด้าน ผู้เรียนมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ Richards (2006, อ้างถึงใน อรุณี วิริยะจิตราและคณะ, 2555, น. 37) ที่ระบุว่า “บทบาทของผู้สอนในห้องเรียนคือ ผู้ช่วยสร้างบรรยากาศในการเรียนรู้ สร้างโอกาสให้แก่ผู้เรียนได้ฝึก และใช้ภาษาและให้ผลย้อนกลับในการใช้ภาษาและการเรียนรู้ภาษาของผู้เรียน” และสอดคล้องกับแนวคิดของทิตินา แชมมณี (2552, น. 361) กล่าวว่ารูปแบบการสอนโดยบทบาทสมมติ เป็นรูปแบบการสอนที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียน ผู้เรียนได้เรียนรู้อย่างสนุกสนานและการเรียนรู้มีความหมายสำหรับผู้เรียนเพราะข้อมูลจากผู้เรียนโดยตรง

ผลการวิจัยทั้ง 3 ข้อ จึงสอดคล้องกับข้อยืนยันจากงานวิจัยของ Cho, Bokja Genie (2014) ซึ่งได้วิจัยเรื่องการใช้บทบาทสมมติเป็นเทคนิควิธีการสอนเพื่อพัฒนาผู้เรียนมีความสามารถในการพูดภาษาต่างประเทศ : กรณีศึกษานักศึกษาชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัย Biskra ผลการวิจัยพบว่าการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ เป็นกิจกรรมที่มีประสิทธิภาพในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ การใช้กิจกรรมบทบาทสมมติทำให้ผู้เรียนมีทักษะการพูดภาษาอังกฤษสูงขึ้นจากก่อนเรียน นอกจากนี้ยังพบว่าครูผู้สอนและนักเรียนมีทัศนคติที่ดีต่อการสอนด้วยการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ ผลการวิจัยจึง

ยืนยันว่า การใช้เทคนิคการแสดงบทบาทสมมติสามารถนำมาใช้ในการสอนเพื่อ ปรับปรุงพัฒนาความสามารถในการพูดของผู้เรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

5.3 ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

5.3.1 ข้อเสนอแนะเพื่อนำผลการวิจัยไปใช้

ในการใช้การจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติเป็นรูปแบบการสอนที่ต้องใช้เวลา ต้องอาศัยการเตรียมการและการจัดการอย่างรัดกุมหากจัดการไม่ดีพอ อาจเกิดความยุ่งยากสับสนขึ้นได้ ดังนั้นต้องให้ความสำคัญกับการใช้แนวทางการจัดกระบวนการเรียนรู้หรือการสอนทักษะการพูดภาษาจีนประกอบด้วย 4 ขั้น คือ ขั้นที่ 1 ขั้นเตรียมการ ผู้สอนจะกำหนดจุดประสงค์ของการจัดกิจกรรมบทบาทสมมติให้สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ เตรียมสถานการณ์และบทบาทสมมติให้สอดคล้องกับเนื้อหาที่จัดการเรียนรู้ ขั้นที่ 2 นำเข้าสู่บทเรียน ผู้สอนจะกระตุ้นให้นักศึกษาสนใจเนื้อหาที่จะเรียน แจงจุดประสงค์การเรียนรู้ หรืออาจมีการทบทวนความรู้เดิมก่อนขึ้นเนื้อหาใหม่ ใช้เวลาประมาณ ขั้นที่ 3 ขึ้นนำเสนอเนื้อหา ผู้สอนจะเข้าสู่เนื้อหา สอนคำศัพท์ใหม่ สอนการพูดบทสนทนา จากใบความรู้ที่เป็นตัวอย่างการสนทนาในสถานการณ์ที่กำหนด ใช้เวลาประมาณ ขั้นที่ 4 ขั้นพัฒนา ผู้สอนจะฝึกนักศึกษาให้มีความสามารถในการพูดภาษาจีนที่เหมาะสมกับสถานการณ์และฝึกแก้ไขปัญหาต่าง ๆ เพื่อสร้างความมั่นใจในการใช้ภาษาและเลือกใช้ภาษาได้อย่างถูกต้องเหมาะสม โดยการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติมาเป็นแนวทางในการพัฒนา

5.3.2 ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยในครั้งต่อไป

ควรทำการวิจัยทดลองเปรียบเทียบกับผู้เรียนหลายกลุ่ม จะทำให้ผลการวิจัยน่าเชื่อถือมากยิ่งขึ้น

บรรณานุกรม

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

บรรณานุกรม

- ชุติมา วุฒิสถิณี และ ประสพชัย พสุนนท์ . (2558). ความคาดหวังและความพึงพอใจในการใช้บริการที่พักแบบโฮมสเตย์ อำเภออัมพวา จังหวัดสมุทรสงคราม. *วารสารวิชาการ ฉบับภาษาไทย สาขามนุษยศาสตร์สังคมศาสตร์และศิลปะ* 8 (2).
- นารีนารถ กลิ่นหอม, กฤตพงศ์ มูลมี, และ วริยา อินทร์ประสิทธิ์. (2560) การพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาจีนโดยการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงาน (Task-Based Learning) ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5. *วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น* 40 (2).
- ปิยจิตร สังข์พานิช. (2560). การพัฒนาทักษะการพูดภาษาฝรั่งเศสด้วยการแสดงบทบาทสมมติสำหรับนักศึกษา วิชาเอกการจัดการการท่องเที่ยว คณะวิทยาการจัดการ. *วารสารสมาคมครูภาษาฝรั่งเศสแห่งประเทศไทย ในพระราชูปถัมภ์ฯ* 134 (40) .
- ปิยะพงษ์ วงศ์ขุม และ ปริญญา หนันชัยบุตร. (2556) การพัฒนาทักษะการฟัง และการพูดภาษาจีน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้รูปแบบ 4 MAT. *วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น* 36 (4), 53-60.
- เยาวพร ศรีระชา และ จิระพร ชะโน. (ม.ป.ป). *การจัดกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ประกอบชุดสื่อประสม เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาจีน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2.*
- รุ่งฤดี แผลงศร. (2559). การใช้คำถามเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาไทยสำหรับผู้เรียนชาวต่างประเทศ. *วารสารมหาวิทยาลัยศิลปากร ฉบับภาษาไทย.* 36 (2), 191-208.
- ศันสนะ มูลทาทิ, ทวีศักดิ์ ชันยศ และชนม์ชกรณ์ วรอินทร์. (2559). การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ด้วยวิธีแสดงบทบาทสมมติ. *วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม* 10 (1), 68-83.
- สิทธิพล อัจฉินทร์. (2559). การพัฒนาทักษะการฟัง และการพูดภาษาจีน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้การจัดการเรียนการสอนแบบทางตรงร่วมกับเทคนิคเกม. *วารสารศึกษาศาสตร์ ฉบับวิจัย บัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยขอนแก่น.* 10 (1), 7-12.
- สุรัสวดี สุทธภักดี. (2560). การพัฒนาการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติร่วมกับแบบฝึกทักษะ เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาจีนและความเชื่อมั่นในตนเอง ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2. (ครุศาสตรมหาบัณฑิต หลักสูตรและการเรียนการสอน). มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
- สุรัสวดี สุทธภักดี. (2560). การพัฒนาการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติร่วมกับแบบฝึกทักษะ เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาจีนและความเชื่อมั่นในตนเอง ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2. (ครุศาสตรมหาบัณฑิต หลักสูตรและการเรียนการสอน). มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

- Bouaziz, Souhila. (2014). *The Use of Role-Plays as a Teaching Technique to Develop Foreign Language Learners' Oral Proficiency Case Study: Second Year Students at Biskra University*. Mohamed Kheider University of Biskra.
- Cho, Bokja Genie. (2014). *An action research study of the effectiveness of two types of role-play in teaching English for tourism at a Korean university*. Thesis (Ph.D.). University of Essex.

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

ภาคผนวก

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

ภาคผนวก ก

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพ

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพ

1. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อนูวัติ ชัยเกียรติธรรม	ผู้ช่วยอธิการบดี
มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
2. อาจารย์ดร.ณิชาภา ยศุตยมธาดา	ประธานหลักสูตรสาขาภาษาจีน
มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
3. อาจารย์อัญชญา ทองกระจาย	กรรมการหลักสูตรสาขาภาษาจีน
มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม โทร.๑๘๒

ที่ คศ พิเศษ/๒๕๖๑

วันที่ ๑๘ มิถุนายน ๒๕๖๒

เรื่อง ขออนุญาตให้ผู้วิจัยเข้าเก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัย

เรียน คณบดีคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

ด้วย Miss.Huan huan Ma รหัสประจำตัว ๕๘๘๒๑๐๑๘๐๑๐๖ นักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน รูปแบบการศึกษานอกเวลาราชการ ศูนย์มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนของนักศึกษาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม” เพื่อให้การวิจัยดำเนินไปด้วยความเรียบร้อย บรรลุตามวัตถุประสงค์

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม จึงขออนุญาตให้ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัยกับประชากร คือ นักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน ชั้นปีที่ ๑ เพื่อนำข้อมูลไปทำการวิจัยให้บรรลุตามวัตถุประสงค์ต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความร่วมมือจากท่านด้วยดี ขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ว่าที่ร้อยโท

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ณัฐชัย จันทร์ชุม)

คณบดีคณะครุศาสตร์

ปฏิบัติราชการแทน อธิการบดี

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม โทร.๑๘๒

ที่ คศ พิเศษ/๒๕๖๑

วันที่ ๑๘ มิถุนายน ๒๕๖๒

เรื่อง ขอร้องเรียนเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย

เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อนุวัติ ชัยเกียรติธรรม

ด้วย Miss.Huan huan Ma รหัสประจำตัว ๕๘๘๒๑๐๑๘๐๑๐๖ นักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน รูปแบบการศึกษานอกเวลาราชการ ศูนย์มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนของนักศึกษาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม” เพื่อให้การวิจัยดำเนินไปด้วยความเรียบร้อย บรรลุตามวัตถุประสงค์

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม จึงใคร่ขอร้องเรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญ ตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหาการวิจัย

- เพื่อ
- ตรวจสอบความถูกต้องด้านเนื้อหา ภาษา
 - ตรวจสอบด้านการวัดและประเมินผล
 - ตรวจสอบด้านสถิติ การวิจัย
 - อื่นๆ ระบุ.....

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความร่วมมือจากท่านด้วยดี ขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ว่าที่ร้อยโท

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ อนุวัติ ชัยเกียรติธรรม)

คณบดีคณะครุศาสตร์

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม โทร.๑๘๒

ที่ คศ พิเศษ/๒๕๖๑

วันที่ ๑๘ มิถุนายน ๒๕๖๒

เรื่อง ขอเรียนเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย

เรียน อาจารย์ณิชาภา ยศุตยธาดา

ด้วย Miss.Huan huan Ma รหัสประจำตัว ๕๘๘๒๑๐๑๘๐๑๐๖ นักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน รูปแบบการศึกษานอกเวลาราชการ ศูนย์มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนของนักศึกษาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม” เพื่อให้การวิจัยดำเนินไปด้วยความเรียบร้อย บรรลุตาม วัตถุประสงค์

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม จึงใคร่ขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญ ตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหาการวิจัย

เพื่อ ตรวจสอบความถูกต้องด้านเนื้อหา ภาษา

ตรวจสอบด้านการวัดและประเมินผล

ตรวจสอบด้านสถิติ การวิจัย

อื่นๆ ระบุ.....

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความร่วมมือจากท่านด้วยดี ขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ว่าที่ร้อยโท

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ณัฐชัย จันทร์ชุม)

คณบดีคณะครุศาสตร์

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม โทร.๑๘๒

ที่ คศ พิเศษ/๒๕๖๑

วันที่ ๑๘ มิถุนายน ๒๕๖๒

เรื่อง ขอเรียนเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย

เรียน อาจารย์อัญญา ทองกระจาย

ด้วย Miss.Huan huan Ma รหัสประจำตัว ๕๘๘๒๑๐๑๘๐๑๐๖ นักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน รูปแบบการศึกษานอกเวลาราชการ ศูนย์มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนของนักศึกษาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม” เพื่อให้การวิจัยดำเนินไปด้วยความเรียบร้อย บรรลุตาม วัตถุประสงค์

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม จึงใคร่ขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญ ตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหาการวิจัย

เพื่อ ตรวจสอบความถูกต้องด้านเนื้อหา ภาษา

ตรวจสอบด้านการวัดและประเมินผล

ตรวจสอบด้านสถิติ การวิจัย

อื่นๆ ระบุ.....

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความร่วมมือจากท่านด้วยดี ขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ว่าที่ร้อยโท

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ณัฐชัย จันทชุม)

คณบดีคณะครุศาสตร์

ภาคผนวก ข

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

แบบประเมินแผนการจัดการเรียนรู้เรื่อง
การพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน
คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม โดยใช้กิจกรรมบทบาท
สมมุติ

.....
คำชี้แจง แบบประเมินแผนการจัดการเรียนรู้นี้ ใช้สำหรับผู้เชี่ยวชาญประเมินแผนการจัดการเรียนรู้เรื่อง การพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนของนักศึกษาสาขาวิชาเอกภาษาจีน โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างที่ตรงกับความคิดเห็นของท่านมากที่สุด

5	หมายถึง	มีความเหมาะสมในระดับมากที่สุด
4	หมายถึง	มีความเหมาะสมในระดับมาก
3	หมายถึง	มีความเหมาะสมในระดับปานกลาง
2	หมายถึง	มีความเหมาะสมในระดับน้อย
1	หมายถึง	มีความเหมาะสมในระดับน้อยที่สุด

รายการประเมิน	ระดับความเหมาะสม				
	5	4	3	2	1
ด้านสาระสำคัญ					
1. สอดคล้องกับเนื้อหา.....
2. มีความชัดเจนเข้าใจง่าย.....
3. ใช้ภาษาเหมาะสมกับวัยของนักเรียน.....
ด้านผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง					
4. สอดคล้องกับเนื้อหา.....
5. มีความชัดเจนเข้าใจง่าย.....
6. เหมาะสมกับวัยของนักเรียน.....
7. สามารถประเมินผลได้.....
ด้านเนื้อหา					
8. มีความถูกต้อง.....
9. สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้.....
10. เหมาะสมกับวัยนักเรียน.....
11. มีความชัดเจนเข้าใจง่ายและน่าสนใจ.....
ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้					
12. สอดคล้องกับเนื้อหา.....
13. สอดคล้องกับจุดประสงค์.....
14. เรียงลำดับกิจกรรมได้อย่างเหมาะสม.....
15. ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรม.....
16. เหมาะสมกับวัยของนักเรียน.....

รายการประเมิน	ระดับความเหมาะสม				
	5	4	3	2	1
17. เหมาะสมกับเวลาสอน.....
ด้านสื่อการเรียนรู้					
18. สนองต่อจุดประสงค์การเรียนรู้.....
19. สอดคล้องกับเนื้อหา.....
20. นักเรียนมีส่วนร่วมในการใช้แบบฝึกทักษะ...
21. เหมาะสมกับวัยของนักเรียน.....
ด้านการประเมินผลการเรียนรู้					
22. สอดคล้องกับจุดประสงค์.....
23. สอดคล้องกับเนื้อหา.....
24. สามารถวัดและประเมินผลตามที่ระบุไว้.....
25. ส่งเสริมการวัดด้านความรู้ ทักษะ กระบวนการและเจตคติ.....

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

.....

.....

.....

.....

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

(ลงชื่อ).....ผู้เชี่ยวชาญ
(.....)
ตำแหน่ง.....

แบบวิเคราะห์ความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์การเรียนรู้
 ในวิทยานิพนธ์เรื่อง การพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน
 คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ

คำชี้แจง

การวิจัยเรื่องการพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนของนักศึกษาวิชาเอกภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ มีวัตถุประสงค์การวิจัยเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติสำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน ชั้นปีที่ 1 คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ให้มีประสิทธิภาพ เพื่อเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาจีนของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน ชั้นปีที่ 1 คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม หลังเรียนกับเกณฑ์ และเพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน ชั้นปีที่ 1 คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ภาษาจีนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น

ผู้วิจัยได้ใช้เครื่องมือในการวิจัยคือ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ ใช้วัดทักษะการพูดภาษาจีน ก่อนและหลังการทดลอง เพื่อนำไปวัดผลสัมฤทธิ์ในคะแนนการทดสอบก่อนเรียน (Pretest) และ คะแนนการทดสอบหลังเรียน (Posttest) โดยผู้วิจัยสร้างแบบทดสอบขึ้นตามจุดประสงค์การเรียนรู้ที่กำหนดระดับการเรียนรู้ไว้ที่ระดับความรู้ จำนวน 15 จุดประสงค์การเรียนรู้ จึงสร้างข้อคำถาม 2 เท่าของจุดประสงค์การเรียนรู้คือ 30 ข้อ

เพื่อให้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ดังกล่าวเป็นแบบทดสอบที่มีคุณภาพ ผู้วิจัยจึงขอความอนุเคราะห์ท่านพิจารณาตรวจสอบความสอดคล้องระหว่าง ข้อคำถามในแบบทดสอบกับจุดประสงค์การเรียนรู้ โดยตรวจสอบดัชนีความสอดคล้อง (IOC : Item Objective Congruence) และทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องคะแนนที่ตรงตามความคิดเห็นของท่านโดยกำหนดคะแนนความคิดเห็นเป็นดังนี้

ถ้าแน่ใจว่า มีความสอดคล้อง ให้ทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง +1

ถ้าไม่แน่ใจว่า มีความสอดคล้อง ให้ทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง 0

ถ้าแน่ใจว่า ไม่มีความสอดคล้อง ให้ทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง -1

ด้วยความเคารพอย่างสูง

Miss. Huanhuan Ma

นักศึกษาปริญญาโท สาขาหลักสูตรและการเรียนการสอน

จุดประสงค์การเรียนรู้	ข้อสอบ	ความสอดคล้อง		
		+1	0	-1
ข้อที่ 1. ผู้เรียน สามารถพูดและออก เสียงคำศัพท์เกี่ยวกับ คุณชอบกีฬาอะไรได้ อย่างถูกต้อง	 (1)			
	 (2)			
ข้อที่ 2. ผู้เรียน สามารถพูดและออก เสียงประโยคเกี่ยวกับ คุณชอบกีฬาอะไรได้ อย่างถูกต้อง	(1) wǒ xǐ huān de yùndòng kě duō le, bǐ rú yóu 我喜欢的运动可多了, 比如游 yǒng pá shān tī zú qiú 泳、爬山、踢足球。			
	(2) chú le tǐ yù yùndòng yǐ wài, nǐ hái yǒu shén 除了体育运动以外, 你还有什 me ài hào ma 么爱好吗?			

จุดประสงค์การเรียนรู้	ข้อสอบ	ความสอดคล้อง		
		+1	0	-1
ข้อที่ 3 ผู้เรียน สามารถพูดและออก เสียงบทสนทนา เกี่ยวกับคุณชอบกีฬา อะไรได้อย่างถูกต้อง	<p>nǐ xǐ huān shén me tǐ yù yùn dòng wèi</p> <p>(1) 你喜欢什么体育运动?为</p> <p>shén me</p> <p>什么?</p>			
	<p>nǐ de hǎo péng you xǐ huān shén me yùn</p> <p>(2) 你的好朋友喜欢什么运</p> <p>dòng yǒu shén me xìng qù ài hào</p> <p>动?有什么兴趣爱好?</p>			
ข้อที่ 4 ผู้เรียน สามารถพูดและออก เสียงคำศัพท์เกี่ยวกับ วันนี้อากาศเป็นอย่าง ไงบ้างได้อย่างถูกต้อง	 <p>(1)</p>			
	 <p>(2)</p>			
ข้อที่ 5 ผู้เรียน สามารถพูดและออก เสียงประโยคเกี่ยวกับ วันนี้อากาศเป็นอย่าง ไงบ้างได้อย่างถูกต้อง	<p>tiān qì yù bào shuō zhè jǐ tiān yào</p> <p>(1) 天气预报说, 这几天要</p> <p>xià xuě Běi jīng de dōng tiān jīng cháng</p> <p>下雪, 北京的冬天经常</p> <p>xià xuě ma</p> <p>下雪吗?</p>			
	<p>qiū tiān de Běi jīng tiān qì bù lěng bú</p> <p>(2) 秋天的北京天气不冷不</p> <p>rè jǐng sè yě hěn piào liang</p> <p>热, 景色也很漂亮。</p>			

จุดประสงค์การเรียนรู้	ข้อสอบ	ความสอดคล้อง		
		+1	0	-1
ข้อที่ 6 ผู้เรียน สามารถพูดและออก เสียงบทสนทนา เกี่ยวกับวันนี้อากาศ เป็นอย่างไรบ้างได้ อย่างถูกต้อง	jīntiāntiānqì zěnmeyàng zuótiān (1) 今天天气怎么样？昨天 ne 呢？			
	nǐ xǐhuān shénmeyàng de tiānqì (2) 你喜欢什么样的天气？ wèi shénme 为什么？			
ข้อที่ 7 ผู้เรียน สามารถพูดและออก เสียงคำศัพท์เกี่ยวกับ คุณไม่สบายตรงไหน ได้อย่างถูกต้อง	 (1)			
	 (2)			
ข้อที่ 8 ผู้เรียน สามารถพูดและออก เสียงประโยคเกี่ยวกับ คุณไม่สบายตรงไหน ได้อย่างถูกต้อง	wǒ tóu yūn kē sǒu hái yǒu diǎnr (1) 我头晕，咳嗽，还有点儿 fā shāo 发烧。			
	zuótiān wǎn shàng yǒu yí diǎnr téng (2) 昨天晚上有一会儿疼 jīntiān téng de gèng lì hài le , 今天疼得更厉害了。			

จุดประสงค์การเรียนรู้	ข้อสอบ	ความสอดคล้อง		
		+1	0	-1
ข้อที่ 9 ผู้เรียน สามารถพูดและออก เสียงบทสนทนา เกี่ยวกับคุณไม่สบาย ตรงไหนได้อย่าง ถูกต้อง	(1) shēngbingle nǐhuìzěnbàn 生病了, 你会怎么办?			
	(2) gǎnmào le nǐhuìyǒushénmegǎnjué 感冒了, 你有什么感觉 ?			
ข้อที่ 10 ผู้เรียน สามารถพูดและออก เสียงคำศัพท์เกี่ยวกับ คุณจะเข้าร่วมงาน เลี้ยงวันเกิดของฉัน ใหม่ได้อย่างถูกต้อง	 (1)			
	 (2)			
ข้อที่ 11 ผู้เรียน สามารถพูดและออก เสียงประโยคเกี่ยวกับ คุณจะเข้าร่วมงาน เลี้ยง วันเกิดของฉันใหม่ได้ อย่างถูกต้อง	míngtiānwǎnshàng nǐkěyǐcānjiā (1) 明天晚上, 你可以参加 wǒdeshēngrìwǎnhuìma 我的生日晚会吗?			
	zhù nǐ shēng rì kuài lè ! zhè shì wǒ (2) 祝你生日快乐! 这是我 mǎi de shuǐ guǒ hé sòng nǐ de lǐ wù 买的水果和送你的礼物。			
ข้อที่ 12 ผู้เรียน สามารถพูดและออก เสียงบทสนทนา เกี่ยวกับคุณจะเข้า ร่วมงานเลี้ยงวันเกิด	rúguǒ nǐ bàn shēng rì wǎn huì nǐ huì (1) 如果你办生日晚会, 你会 zuò shén me zhǔn bèi 做什么准备?			
	nǐ yì bān shì zěn me guò shēng rì de (2) 你一般是怎么过生日的?			

ของฉันทใหม่ได้อย่างถูกต้อง				
จุดประสงค์การเรียนรู้	ข้อสอบ	ความสอดคล้อง		
		+1	0	-1
ข้อที่ 13 ผู้เรียนสามารถพูดและออกเสียงคำศัพท์เกี่ยวกับการรับประทานอาหารได้อย่างถูกต้อง	(1) 			
	(2) 			
ข้อที่ 14 ผู้เรียนสามารถพูดและออกเสียงประโยคเกี่ยวกับการรับประทานอาหารได้อย่างถูกต้อง	wǒ tīng shuō nǐ men zhè er de cài hěn yǒu míng (1) 我听说你们这儿的菜很有名。			
	wǒ yào hē bēi guǒ zhī , nǐ xiǎng hē shén me yǐn liào (2) 我要喝杯果汁，你想喝什么饮料？			
ข้อที่ 15 ผู้เรียนสามารถพูดและออกเสียงบทสนทนาเกี่ยวกับการรับประทานอาหารได้อย่างถูกต้อง	nǐ xǐ huān chī shén me cài ? bìng jiè shào yí xià cài de wèi dào (1) 你喜欢吃什么菜？并介绍一下菜的味道。			
	nǐ qǐng nǐ de péng you chī guò fàn ma ? (2) 你请你的朋友吃过饭吗？ qǐng tā chī guò shén me cài ? 请他吃过什么菜？			

**แบบประเมิน แบบสอบถามความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้เรื่อง
การพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน
คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ**

.....
คำชี้แจง แบบประเมินแบบสอบถามนี้ ใช้สำหรับผู้เชี่ยวชาญประเมินแบบสอบถามความพึงพอใจต่อ
การจัดการเรียนรู้เรื่องการพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนของนักศึกษาสาขาวิชาเอกภาษาจีน คณะ
มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ
โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างที่ตรงกับความคิดเห็นของท่านมากที่สุด

5	หมายถึง	มีความเหมาะสมในระดับมากที่สุด
4	หมายถึง	มีความเหมาะสมในระดับมาก
3	หมายถึง	มีความเหมาะสมในระดับปานกลาง
2	หมายถึง	มีความเหมาะสมในระดับน้อย
1	หมายถึง	มีความเหมาะสมในระดับน้อยที่สุด

รายการประเมิน	ระดับความเหมาะสม				
	5	4	3	2	1
1. แบบสอบถามมีรายการประเมินที่เหมาะสม					
2. การใช้ภาษาในแบบสอบถามเข้าใจง่าย					
3. รายการประเมินในแบบสอบถามตรงกับการวัดความพึงพอใจด้านผู้สอน					
4. รายการประเมินในแบบสอบถามตรงกับการวัดความพึงพอใจด้านเนื้อหา					
5. รายการประเมินในแบบสอบถามตรงกับการวัดความพึงพอใจด้านกิจกรรมการเรียนรู้					
6. รายการประเมินในแบบสอบถามตรงกับการวัดความพึงพอใจด้านการวัดและประเมินผล					
7. จำนวนข้อคำถามเหมาะสม					
8. สามารถนำไปใช้วัดความพึงพอใจได้					

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

.....

.....

.....

.....

.....

.....

(ลงชื่อ).....ผู้เชี่ยวชาญ

(.....)

ตำแหน่ง.....

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

แบบประเมินความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้เรื่อง
การพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนของนักศึกษาวิชาเอกภาษาจีน
คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม โดยใช้กิจกรรมบทบาท
สมมุติ

.....

คำชี้แจง

แบบประเมินความพึงพอใจนี้ ใช้สำหรับผู้เรียนในการประเมินความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้เรื่องการพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนของนักศึกษาวิชาเอกภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมุติ ครอบคลุมการวัดความพึงพอใจ 4 ด้านคือ ด้านผู้สอน ด้านเนื้อหา ด้านกิจกรรมการเรียนรู้ และด้านการวัดและประเมินผล แบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ดังนี้

ระดับ 5 หมายถึง ท่านมีความพึงพอใจต่อรายการประเมินข้อนั้นมากที่สุด

ระดับ 4 หมายถึง ท่านมีความพึงพอใจต่อรายการประเมินข้อนั้นมาก

ระดับ 3 หมายถึง ท่านมีความพึงพอใจต่อรายการประเมินข้อนั้นปานกลาง

ระดับ 2 หมายถึง ท่านมีความพึงพอใจต่อรายการประเมินข้อนั้นน้อย

ระดับ 1 หมายถึง ท่านมีความพึงพอใจต่อรายการประเมินข้อนั้นน้อยที่สุด

โปรดทำเครื่องหมาย X ลงในช่องว่างที่ตรงกับความคิดเห็นของท่านมากที่สุด

รายการประเมิน	ระดับความพึงพอใจ				
	5	4	3	2	1
ด้านผู้สอน					
1. สามารถอธิบายเนื้อหาให้เข้าใจได้ง่าย					
2. มีทักษะการสอนที่สนุกสนานไม่น่าเบื่อ					
3. สามารถกระตุ้นผู้เรียนให้สนใจเนื้อหา					
4. สอนครอบคลุมเนื้อหา					
5. ผู้สอนมีความรู้ในเรื่องที่สอนอย่างแท้จริง					
ด้านเนื้อหา					
1. เนื้อหาที่สอนตรงกับรายวิชาที่เรียน					
2. เนื้อหาที่สอนเหมาะกับผู้เรียน					
3. เนื้อหาที่สอนมีส่วนพอเหมาะ					
4. เนื้อหาที่สอนมีความน่าสนใจ					
5. เนื้อหาที่สอนสามารถนำไปใช้ได้จริง					
ด้านกิจกรรมการเรียนรู้					
1. กิจกรรมบทบาทสมมุติทำให้เรียนสนุก					

ภาคผนวก ค

ผลการประเมินเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยจากผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

ผลประเมินแผนการจัดการเรียนรู้เรื่อง
การพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และ
สังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ

รายการประเมิน	คะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					
	คนที่1	คนที่2	คนที่3	\bar{X}	S.D.	ระดับความเหมาะสม
ด้านสาระสำคัญ						
1. สอดคล้องกับเนื้อหา	5	5	4	4.67	0.58	มากที่สุด
2. มีความชัดเจนเข้าใจง่าย	5	5	4	4.67	0.58	มากที่สุด
3. ใช้ภาษาเหมาะสมกับวัยของนักเรียน	4	5	5	4.67	0.58	มากที่สุด
ด้านผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง						
4. สอดคล้องกับเนื้อหา	5	5	5	5	0	มากที่สุด
5. มีความชัดเจนเข้าใจง่าย	5	5	4	4.67	0.58	มากที่สุด
6. เหมาะสมกับวัยของนักเรียน	4	5	4	4.33	0.58	มาก
7. สามารถประเมินผลได้	4	5	5	4.67	0.58	มากที่สุด
ด้านเนื้อหา						
8. มีความถูกต้อง	5	5	5	5	0	มากที่สุด
9. สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	5	5	4	4.67	0.58	มากที่สุด
10. เหมาะสมกับวัยนักเรียน	4	5	4	4.33	0.58	มาก
11. มีความชัดเจนเข้าใจง่ายและน่าสนใจ	5	5	5	5	0	มากที่สุด
ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้						
12. สอดคล้องกับเนื้อหา	5	5	5	5	0	มากที่สุด
13. สอดคล้องกับจุดประสงค์	5	5	5	5	0	มากที่สุด
14. เรียงลำดับกิจกรรมได้อย่างเหมาะสม	4	5	4	4.33	0.58	มาก
15. ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรม	5	5	4	4.67	0.58	มากที่สุด
16. เหมาะสมกับวัยของนักเรียน	4	5	5	4.67	0.58	มากที่สุด
17. เหมาะสมกับเวลาสอน	4	5	5	4.67	0.58	มากที่สุด
ด้านสื่อการเรียนรู้						
18. สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	5	5	5	5	0	มากที่สุด
19. สอดคล้องกับเนื้อหา	5	5	5	5	0	มากที่สุด

รายการประเมิน	คะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					
	คนที่1	คนที่2	คนที่3	\bar{X}	S.D.	ระดับความเหมาะสม
20. นักเรียนมีส่วนร่วมในการใช้แบบฝึกทักษะ	5	5	4	4.67	0.58	มากที่สุด
21. เหมาะสมกับวัยของนักเรียน ด้านการประเมินผลการเรียนรู้	4	5	4	4.33	0.58	มาก
22. สอดคล้องกับจุดประสงค์	5	5	4	4.67	0.58	มากที่สุด
23. สอดคล้องกับเนื้อหา	5	5	5	5	0	มากที่สุด
24. สามารถวัดและประเมินผลตามที่ระบุไว้	4	5	5	4.67	0.58	มากที่สุด
25. ส่งเสริมการวัดด้านความรู้ ทักษะ กระบวนการและเจตคติ	5	5	5	5	0	มากที่สุด
โดยรวมเฉลี่ย	4.64	5	4.56	4.73	0.45	

ผลวิเคราะห์ความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์การเรียนรู้เรื่อง
การพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และ
สังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ

ข้อที่	คะแนนความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญ			รวม คะแนน	ค่าIOC	แปลผล	หมายเหตุ	
	คนที่1	คนที่2	คนที่3					
1	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้	ความคิดเห็น +1=แน่ใจว่า วัดได้	
2	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้		
3	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้		
4	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้		
5	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้		
6	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้		
7	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้		
8	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้		0=ไม่แน่ใจว่า วัดได้
9	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้		
10	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้		
11	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้		-1=แน่ใจว่าวัด ไม่ได้
12	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้		
13	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้		
14	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้	ค่าIOC > 0.5 จึงถือว่าใช้ได้	
15	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้		
16	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้		
17	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้		
18	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้		
19	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้		
20	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้		
21	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้		
22	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้		
23	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้		
24	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้		
25	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้		
26	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้		
27	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้		
28	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้		
29	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้		
30	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้		

ผลประเมินแบบสอบถามความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้เรื่อง
การพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน
คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม โดยใช้กิจกรรมบทบาท
สมมติ

รายการประเมิน	คะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					
	คนที่1	คนที่2	คนที่3	\bar{X}	S.D.	ระดับความเหมาะสม
1. แบบสอบถามมีรายการประเมินที่เหมาะสม	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
2. การใช้ภาษาในแบบสอบถามเข้าใจง่าย	5	5	4	4.67	0.58	มากที่สุด
3. รายการประเมินในแบบสอบถามตรงกับการวัดความพึงพอใจด้านผู้สอน	5	5	4	4.67	0.00	มากที่สุด
4. รายการประเมินในแบบสอบถามตรงกับการวัดความพึงพอใจด้านเนื้อหา	4	5	5	4.67	0.58	มากที่สุด
5. รายการประเมินในแบบสอบถามตรงกับการวัดความพึงพอใจด้านกิจกรรมการเรียนรู้	4	5	5	4.67	0.58	มากที่สุด
6. รายการประเมินในแบบสอบถามตรงกับการวัดความพึงพอใจด้านการวัดและประเมินผล	5	5	4	4.67	0.58	มากที่สุด
7. จำนวนข้อคำถามเหมาะสม	4	5	5	4.67	0.58	มากที่สุด
8. สามารถนำไปใช้วัดความพึงพอใจได้	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
โดยรวมค่าเฉลี่ย	4.63	5	4.63	4.75	0.44	

**ผลประเมินความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้เรื่อง
การพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน
คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม โดยใช้กิจกรรมบทบาท
สมมติ**

รายการประเมิน	ระดับความพึงพอใจ					
	คนที่1	คนที่2	คนที่3	\bar{X}	S.D.	ระดับความเหมาะสม
ด้านผู้สอน						
1. สามารถอธิบายเนื้อหาให้เข้าใจได้ง่าย	5	5	5	5	0	มากที่สุด
2. มีทักษะการสอนที่สนุกสนานไม่น่าเบื่อ	5	5	5	5	0	มากที่สุด
3. สามารถกระตุ้นผู้เรียนให้สนใจเนื้อหา	5	5	4	4.67	0.58	มากที่สุด
4. สอนครอบคลุมเนื้อหา	4	5	4	4.33	0.58	มาก
5. ผู้สอนมีความรู้ในเรื่องที่สอนอย่างแท้จริง	5	5	4	4.67	0.58	มากที่สุด
ด้านเนื้อหา						
1. เนื้อหาที่สอนตรงกับรายวิชาที่เรียน	5	5	5	5	0	มากที่สุด
2. เนื้อหาที่สอนเหมาะกับผู้เรียน	5	5	5	5	0	มากที่สุด
3. เนื้อหาที่สอนมีส่วนพอเหมาะ	5	5	5	5	0	มากที่สุด
4. เนื้อหาที่สอนมีความน่าสนใจ	5	5	4	4.67	0.58	มากที่สุด
5. เนื้อหาที่สอนสามารถนำไปใช้ได้จริง	5	5	4	4.67	0.58	มากที่สุด
ด้านกิจกรรมการเรียนรู้						
1. กิจกรรมบทบาทสมมติทำให้เรียนสนุก	5	5	4	4.67	0.58	มากที่สุด
2. กิจกรรมบทบาทสมมติทำให้เข้าใจเนื้อหาได้ง่าย	5	5	4	4.67	0.58	มากที่สุด
3. กิจกรรมบทบาทสมมติทำให้สามารถพูดได้มากขึ้น	5	5	5	5	0	มากที่สุด
4. กิจกรรมบทบาทสมมติสร้างความมั่นใจในการพูด	5	5	5	5	0	มากที่สุด

รายการประเมิน	ระดับความพึงพอใจ					
	คนที่1	คนที่2	คนที่3	\bar{X}	S.D.	ระดับความเหมาะสม
5. กิจกรรมบทบาทสมมติเหมาะสมที่จะใช้เรียนวิชาการพูด	4	5	4	4.33	0.58	มาก
ด้านการวัดและประเมินผล						
1. มีการเก็บคะแนนเป็นระยะ	5	5	5	5	0	มากที่สุด
2. การวัดผลประเมินผลตรงกับรายวิชาที่เรียน	5	5	5	5	0	มากที่สุด
3. การวัดผลประเมินผลตรงกับเนื้อหาที่สอน	5	5	4	4.67	0.58	มากที่สุด
4. การวัดผลประเมินผลมีความเที่ยงธรรม	4	5	4	4.33	0.58	มาก
5. การวัดผลประเมินผลทำให้สามารถพัฒนาทักษะการพูดได้	5	5	5	5	0	มากที่สุด
โดยรวมเฉลี่ย	4.58	5	4.5	4.78	0.42	

ภาคผนวก ง

ตัวอย่างแผนการจัดการเรียนรู้

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

แผนการจัดการเรียนรู้

ชื่อหน่วย คุณชอบกีฬาอะไร

ภาคเรียนที่ 1/2562

ผู้สอน อาจารย์ Ma Huanhuan

สัปดาห์ 1 เวลา 4 ชั่วโมง

1.รายวิชา การฟังและการพูดภาษาจีน 1

2.การพัฒนาผลการเรียนรู้รายวิชาหมวดวิชาเอก

2.1 คุณธรรม จริยธรรม

2.1.1 ผลการเรียนรู้ด้านคุณธรรม จริยธรรม

- 2) มีความซื่อสัตย์ เสียสละ เป็นแบบอย่างที่ดี เข้าใจผู้อื่น และเข้าใจโลก
- 3) มีวินัย ตรงต่อเวลา และความรับผิดชอบต่อตนเองและสังคม

2.2 ความรู้

2.2.1. ผลการเรียนรู้ด้านความรู้

- 1) มีความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับหลักการและทฤษฎีที่สำคัญในเนื้อหารายวิชาภาษาจีน

2.3 ทักษะทางปัญญา

2.3.1. ผลการเรียนรู้ด้านความรู้

- 2) สามารถรวบรวม ศึกษา วิเคราะห์ และสรุปประเด็นปัญหาและความต้องการและความต้องการและแก้ไขปัญหาได้อย่างเหมาะสม

2.4 ทักษะความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและความรับผิดชอบ

2.4.1 ผลการเรียนรู้ด้านทักษะความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและความรับผิดชอบ

- 1) มีความรับผิดชอบในงานที่ได้รับมอบหมาย ทั้งงานรายบุคคลและงานกลุ่ม

2.5 ทักษะการวิเคราะห์เชิงตัวเลข การสื่อสาร และการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ

2.5.1 ผลการเรียนรู้ด้านทักษะการวิเคราะห์เชิงตัวเลข การสื่อสาร และการใช้

เทคโนโลยีสารสนเทศ

- 3) สามารถสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพทั้งในการพูด การเขียน สามารถเลือกใช้รูปแบบของการนำเสนอที่เหมาะสมสำหรับกลุ่มบุคคลที่แตกต่างกันได้

3. คำอธิบายรายวิชา

หลักการและวิธีการ ในการฟังและพูดภาษาจีน 1 ฟังฟังและพูดในรูปแบบของการสนทนา ฟังหัวข้อที่กำหนดในในที่ประชุมเพื่อเพิ่มประสบการณ์ความสามารถและทักษะในการฟังและการพูด ยิ่งขึ้น

4. ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

ผู้เรียนสามารถพูด คำศัพท์และประโยคที่เกี่ยวกับคุณชอบกีฬาอะไรได้อย่างถูกต้องตามหลักไวยากรณ์

5. จุดประสงค์การเรียนรู้

1. ผู้เรียนสามารถพูดและออกเสียงคำศัพท์เกี่ยวกับคุณชอบกีฬาอะไรได้อย่างถูกต้อง
2. ผู้เรียนสามารถพูดและออกเสียงประโยคเกี่ยวกับคุณชอบกีฬาอะไรได้อย่างถูกต้อง
3. ผู้เรียนสามารถพูดและออกเสียงบทสนทนาเกี่ยวกับคุณชอบกีฬาอะไรได้อย่างถูกต้อง

6. สารการเรียนรู้

6.1 เนื้อหา

คำศัพท์

1. 爱好	ài hào	งานอดิเรก
2. 喜欢	xǐ huan	ชอบ
3. 看电影	kàn diàn yǐng	ดูหนัง
4. 体育	tǐ yù	กีฬา
5. 运动	yùn dòng	กีฬา
6. 网球	wǎng qiú	เทนนิส
7. 爬山	pá shān	ปีนเขา
8. 锻炼	duàn liàn	ออกกำลังกาย
9. 身体	shēn tǐ	ร่างกาย
10. 跳舞	tiào wǔ	เต้นรำ
11. 踢足球	tī zú qiú	เตะฟุตบอล
12. 游泳	yóu yǒng	ว่ายน้ำ
13. 除了...以外	chú le ... yǐ wài	นอกจากนี้...อีกด้วย
14. 听音乐	tīng yīn yuè	ฟังเพลง
15. 唱歌	chàng gē	ร้องเพลง
16. 旅行	lǚ xíng	เที่ยว
17. 弹吉他	dàn jí tā	เล่นกีตาร์ / ดัดกีตาร์
18. 打篮球	dǎ lánqiú	เล่นบาสเก็ตบอล

19. 乒乓球 pīng pāng qiú ตีปิงปอง

20. 还 hái ยัง

ประโยค

1. 你喜欢什么运动？ Nǐ xǐ huan shén me yùn dòng ?
คุณชอบกีฬาอะไร
2. 你喜欢打网球吗？ Nǐ xǐ huan dǎ wǎng qiú ma ?
คุณชอบเล่นเทนนิสไหม
3. 你还喜欢什么运动呢？ Nǐ hái xǐ huan shén me yùn dòng ne ?
คุณยังมีกีฬาที่ชอบอีกไหม
4. 你网球打得怎么样？ Nǐ wǎng qiú dǎ de zěn me yàng ?
คุณเล่นเทนนิสเป็นอย่างไรบ้าง
5. 我喜欢的运动可多了。 Wǒ xǐ huan de yùn dòng kě duō le.
กีฬาที่ฉันชอบนั้นเยอะมาก
6. 我喜欢游泳，也喜欢踢足球。 Wǒ xǐ huan yóu yǒng, yě xǐ huan tī zú qiú .
ฉันชอบว่ายน้ำและก็ชอบเตะฟุตบอล
7. 你在做什么？ Nǐ zài zuò shén me ?
คุณกำลังทำอะไร
8. 你有什么爱好？ Nǐ yǒu shén me ài hào ?
งานอดิเรกคุณคืออะไร
9. 除了运动以外，你还有什么爱好？ Chú le yùn dòng yǐ wài, nǐ hái yǒu shén me ài hào ?
นอกจากกีฬาแล้วคุณยังมีงานอดิเรกอะไรอีก
10. 我喜欢听音乐，唱歌，你呢？ Wǒ xǐ huan tīng yīn yuè, chàng gē, nǐ ne ?
ฉันชอบฟังเพลง ร้องเพลง คุณล่ะ

บทสนทนา 1

会话 — 你喜欢什么运动？

huì huà yī Nǐ xǐ huan shén me yùn dòng ?

บทสนทนา 1 คุณชอบกีฬาอะไร

大卫：你喜欢打网球吗？

Nǐ xǐ huan dǎ wǎng qiú ma ?

คุณชอบเทนนิสไหม

玛丽：喜欢，一有时间我就去打。

Xǐ huan, yī yǒu shí jiān wǒ jiù qù dǎ.

ชอบ มีเวลาฉันก็ไปเล่น

大卫：打得怎么样？

Dǎ de zěn me yang ?

เล่นเป็นอย่างไรบ้าง

玛丽：还可以吧。

Hái kě yǐ ba.

ก็พอเล่นได้

大卫：你还喜欢什么运动呢？

Nǐ hái xǐ huan shén me yùn dòng ne ?

คุณยังชอบกีฬาอื่นอีกไหม

玛丽：我喜欢的运动可多了，比如游泳、爬山、踢足球。

Wǒ xǐ huan de yùn dòng kě duō le , bǐ rú yóu yǒng , pá shān , tī zú qiú .

กีฬาที่ฉันชอบอีกก็คือ ว่ายน้ำ ปีนเขา เตะฟุตบอล

大卫：我也喜欢游泳，可不喜欢踢足球。

Wǒ yě xǐ huan yóu yǒng , kě bù xǐ huan tī zú qiú .

ฉันก็ชอบว่ายน้ำเหมือนกันแต่ไม่ชอบเตะฟุตบอล

玛丽：踢足球才是真的很锻炼身体啊！

Tī zú qiú cái shì zhēn de hěn duàn liàn shēn tǐ ā !

การเตะฟุตบอลนั้นคือการออกกำลังกายอย่างแท้จริง

บทสนทนา 2

会话二 爱好和兴趣

huì huà èr ài hào hé xìng qù

บทสนทนา 2 งานอดิเรกและความสนใจ

王刚：大卫，你在做什么？

Dàwèi, nǐ zài zuò shén me ?

ต้าเว่ย คุณกำลังทำอะไรอยู่

大卫：我在看电影呢，你喜欢看电影吗？

Wǒ zài kàn diàn yǐng ne, nǐ xǐ huan kàn diàn yǐng ma ?

ฉันกำลังดูหนังอยู่ คุณชอบดูหนังไหม

王刚：喜欢，我很喜欢看中国电影。

Xǐ huan, wǒ hěn xǐ huan kàn zhōng guó diàn yǐng.

ชอบสิ ฉันชอบดูหนังจีน

大卫：你喜欢什么运动？

Nǐ xǐ huan shén me yùn dòng ?

คุณชอบกีฬาอะไร

王刚：我喜欢踢足球、打篮球和游泳。

Wǒ xǐ huan tī zú qiú, dǎ lán qiú hé yóu yǒng.

ฉันชอบเตะฟุตบอล เล่นบาสเก็ตบอลและว่ายน้ำ

大卫：除了体育运动以外，你还有什么爱好吗？

Chú le yùn dòng yǐ wài, nǐ hái yǒu shén me ài hào ?

นอกจากกีฬาแล้วคุณยังมีงานอดิเรกอะไรอีก

王刚：我还喜欢听音乐、唱歌、旅行等等。

Wǒ hái xǐ huan tīng yīn yuè, chàng gē, lǚ xíng děng děng.

ฉันชอบฟังเพลง ร้องเพลง เที่ยว เป็นต้น.

7. กิจกรรมการเรียนรู้

1. ขั้นเตรียมการ

1. อาจารย์กำหนดจุดประสงค์ของการแสดงบทบาทสมมติ
2. อาจารย์เตรียมสถานการณ์และบทบาทสมมติเพื่อเล่าให้ผู้เรียนฟัง

2. ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน

1. อาจารย์กระตุ้นให้นักศึกษาสนใจเนื้อหาที่จะเรียนพร้อมทั้งแจ่มแจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้

2. อาจารย์กับนักศึกษาทำการทบทวนความรู้เดิมก่อนขึ้นเนื้อหาใหม่

3. ชี้นำเสนอเนื้อหา

1. อาจารย์กระตุ้นความสนใจของนักศึกษาโดยการถามนักศึกษาด้วยคำ 你喜欢什么运动 ? และให้นักศึกษาพูดตาม

3. ให้นักศึกษาทายภาษาจีนกลางว่า 你喜欢什么运动? แปลว่าอะไร

4. อาจารย์สอนคำศัพท์และประโยคเกี่ยวกับคุณชอบกีฬาอะไร

5. อาจารย์ให้นักศึกษาท่องจำคำศัพท์และประโยคทั้งหมดที่ได้สอนไปแล้ว

6. อาจารย์ให้นักศึกษาทำแบบฝึกทักษะแล้วร่วมกันเฉลยแบบฝึกทักษะ

4. ชี้นพัฒนา

1) ชี้นการฝึก

1. อาจารย์เล่าเรื่องราวหรือสถานการณ์สมมติ และชี้แจงถึงประโยชน์ของการแสดงบทบาทสมมติให้นักศึกษาได้เข้าใจ เชื่อมโยงประสบการณ์ใกล้ตัวผู้เรียน

2. อาจารย์นำบทบาทสมมติที่ได้เตรียมไว้เล่าให้นักศึกษาฟัง เพื่อกระตุ้นความสนใจของผู้เรียน ให้ผู้เรียนอยากคิด อยากติดตาม และช่วยกันคิดแก้ปัญหา

3. แบ่งกลุ่มผู้เรียนทีมละไม่ต่ำกว่า 2 คน ทำใบงานที่เป็นการเปิดโอกาสให้นักศึกษาจำลอง

เหตุการณ์ตามประเด็นสถานการณ์ที่ผู้สอนกำหนดให้ โดยแต่ละทีมต้องเขียนบทพูดขึ้นมาเองโดยประยุกต์จากบทสนทนาในใบความรู้มาใช้ ซึ่งทุกคนในทีมต้องมีบทให้พูด จากการเลือกผู้แสดงของแต่ละทีม

4. อาจารย์ให้เวลานักศึกษาในการเลือกสมาชิกและกำหนดตัวละครให้นักศึกษาฝึกแสดงบทบาทสมมติ

2) ชี้นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร

1. อาจารย์ทำความเข้าใจกับผู้ชมว่า การแสดงบทบาทสมมตินี้ จัดขึ้นไม่ใช่เพื่อความสนุกสนาน แต่มุ่งที่จะให้นักศึกษาเกิดการเรียนรู้เป็นสำคัญ

2. อาจารย์ชี้แจงให้ผู้ชมสังเกตการณ์ผู้แสดง ถึงการใช้ภาษา การแสดงบทบาทสมมติ แล้วบันทึกพฤติกรรมเพื่อช่วยกันอภิปรายผล

3. อาจารย์ให้ผู้แสดงเริ่มแสดงตามบทบาท

4. อาจารย์สังเกตการณ์ ผู้แสดงอย่างใกล้ชิดและบันทึกพฤติกรรมและ เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

5. ผู้ชมช่วยกันสังเกตการณ์และบันทึกพฤติกรรม

3) ชั้นสรุปผล

1. อาจารย์ชี้แจงให้ผู้แสดงและผู้ชมเข้าใจถึงการอภิปรายผลว่า จะเน้นที่ เหตุผลและพฤติกรรมที่ผู้แสดงได้แสดงออกมา

2. อาจารย์สัมภาษณ์ความรู้สึกและความคิดเห็นของผู้แสดง

3. อาจารย์สัมภาษณ์ความรู้สึกและความคิดเห็นของผู้ชม

4. อาจารย์และนักศึกษาร่วมกันอภิปรายผล แสดงความคิดเห็นและสรุป ประเด็นการเรียนรู้

5. อาจารย์ให้ผู้แสดงได้แสดงเพิ่มเติมตามแนวทางที่ได้เสนอไป

6. อาจารย์กระตุ้นให้ผู้เรียนได้แลกเปลี่ยนประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับเรื่อง ที่ได้ศึกษาแก่กันและกัน

4) ชั้นประเมินผล

ผู้สอนจะประเมินทักษะการพูดภาษาจีนของผู้เรียนจากแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เพื่อใช้วัดความสามารถด้านทักษะการพูดภาษาจีน

5.สื่อการเรียนการสอน

1. บัตรคำศัพท์จำนวน 20 คำ
2. แถบประโยคจำนวน 10 ประโยค
3. แบบฝึกทักษะ
4. ใบกิจกรรมบทบาทสมมติ
5. แบบวัดความสามารถทักษะการพูดภาษาจีน

6.การวัดผล

วัดจากแบบวัดความสามารถทักษะการพูดภาษาจีน

7.การประเมินผล

ประเมินผลจากคะแนนแบบวัดความสามารถทักษะการพูดภาษาจีน

8.เครื่องมือวัดผล

แบบวัดความสามารถด้านทักษะการพูดภาษาจีน

9.เกณฑ์การประเมินผล

- 1.แบบประเมินทักษะการพูดภาษาจีน ได้ร้อยละ 80 ให้ผ่าน

ใบความรู้ที่ 1

เรื่อง คุณชอบกีฬาอะไร

จุดประสงค์

- 1.เมื่อให้คำศัพท์เกี่ยวกับคุณชอบกีฬาอะไร จำนวน 20 คำ นักศึกษาสามารถอ่านออกเสียงได้ถูกต้อง
- 2.เมื่อให้คำศัพท์เกี่ยวกับคุณชอบกีฬาอะไร จำนวน 20 คำ นักศึกษาสามารถท่องจำคำศัพท์ได้ถูกต้อง
- 3.เมื่อนักศึกษาเห็นคำศัพท์ทั้ง 20 คำ นักศึกษาสามารถบอกความหมายได้ถูกต้องทุกคำ
- 4.เมื่อกำหนดประโยคสั้นๆให้ 10 ประโยค นักศึกษาสามารถอ่านออกเสียงได้ถูกต้องทุกประโยค
- 5.เมื่ออาจารย์พูดประโยคสั้นๆ 10 ประโยค นักศึกษาสามารถฟังเข้าใจทุกประโยค
- 6.เมื่อกำหนดประโยคสั้นๆให้ 10 ประโยค นักศึกษาสามารถพูดตอบโต้ได้ถูกต้องทุกประโยค
- 7.นักศึกษสามารถนำประโยคทั้งหมด ไปใช้พูดสื่อสารในชีวิตประจำวันได้ถูกต้องทุกประโยค

ให้นักศึกษาท่องจำคำศัพท์และประโยคต่อไปนี้ให้ขึ้นใจ

1. คำศัพท์

1. 爱好	ài hào	งานอดิเรก
2. 喜欢	xǐ huan	ชอบ
3. 看电影	kàn diàn yǐng	ดูหนัง
4. 体育	tǐ yù	กีฬา
5. 运动	yùn dòng	กีฬา
6. 网球	wǎng qiú	เทนนิส
7. 爬山	pá shān	ปีนเขา
8. 锻炼	duàn liàn	ออกกำลังกาย
9. 身体	shēn tǐ	ร่างกาย
10. 跳舞	tiào wǔ	เต้นรำ

11. 踢足球	tī zú qiú	เตะฟุตบอล
12. 游泳	yóu yǒng	ว่ายน้ำ
13. 除了...以外	chú le ...yǐ wài	นอกจากนี้...อีกด้วย
14. 听音乐	tīng yīn yuè	ฟังเพลง
15. 唱歌	chàng gē	ร้องเพลง
16. 旅行	lǚ xíng	เที่ยว
17. 弹吉他	dàn jí tā	เล่นกีตาร์ / ดีดกีตาร์
18. 打篮球	dǎ lánqiú	เล่นบาสเก็ตบอล
19. 乒乓球	pīng pāng qiú	ตีปิงปอง
20. 还	hái	ยัง

2. ประโยค

- 你喜欢什么运动？
Nǐ xǐ huan shén me yùn dòng ?
คุณชอบกีฬาอะไร
- 你喜欢打网球吗？
Nǐ xǐ huan dǎ wǎng qiú ma ?
คุณชอบเล่นเทนนิสไหม
- 你还喜欢什么运动呢？
Nǐ hái xǐ huan shén me yùn dòng ne ?
คุณยังมีกีฬาที่ชอบอีกไหม
- 你网球打得怎么样？
Nǐ wǎng qiú dǎ de zěn me yàng ?
คุณเล่นเทนนิสเป็นอย่างไรบ้าง
- 我喜欢的运动可多了。
Wǒ xǐ huan de yùn dòng kě duō le.
กีฬาที่ฉันชอบนั้นเยอะมาก
- 我喜欢游泳，也喜欢踢足球。
Wǒ xǐ huan yóu yǒng, yě xǐ huan tī zú qiú.
ฉันชอบว่ายน้ำและก็ชอบเตะฟุตบอล
- 你在做什么？
Nǐ zài zuò shén me ?
คุณกำลังทำอะไร
- 你有什么爱好？
Nǐ yǒu shén me ài hào ?
งานอดิเรกคุณคืออะไร

9. 除了运动以外，你还有什么爱好？

Chú le yùn dòng yǐ wài, nǐ hái yǒu shén me ài hào ?

นอกจากกีฬาแล้วคุณยังมีงานอดิเรกอะไรอีก

10. 我喜欢听音乐，唱歌，你呢？ Wǒ xǐ huan tīng yīn yuè, chàng gē, nǐ ne ?

ฉันชอบฟังเพลง ร้องเพลง คุณล่ะ

3. บทสนทนาที่ 1

会话 — 你喜欢什么运动？

huì huà yī Nǐ xǐ huan shén me yùn dòng ?

บทสนทนา 1 คุณชอบกีฬาอะไร

大卫：你喜欢打网球吗？

Nǐ xǐ huan dǎ wǎng qiú ma ?

คุณชอบเทนนิสไหม

玛丽：喜欢，一有时间我就去打。

Xǐ huan, yī yǒu shí jiān wǒ jiù qù dǎ.

ชอบ มีเวลาฉันก็ไปเล่น

大卫：打得怎么样？

Dǎ de zěn me yang ?

เล่นเป็นอย่างไรบ้าง

玛丽：还可以吧。

Hái kě yǐ ba.

ก็พอเล่นได้

大卫：你还喜欢什么运动呢？

Nǐ hái xǐ huan shén me yùn dòng ne ?

คุณยังชอบกีฬาอื่นอีกไหม

玛丽：我喜欢的运动可多了，比如游泳、爬山、踢足球。

Wǒ xǐ huan de yùn dòng kě duō le , bǐ rú yóu yǒng , pá shān , tī zú qiú .

กีฬาที่ฉันชอบอีกก็คือ ว่ายน้ำ ปีนเขาเตะฟุตบอล

大卫：我也喜欢游泳，可不喜欢踢足球。

Wǒ yě xǐhuan yóuyǒng, kěbùxǐhuantīzúqiú.

ฉันก็ชอบว่ายน้ำเหมือนกันแต่ไม่ชอบเตะฟุตบอล

玛丽：踢足球才是真的很锻炼身体啊！

Tī zú qiú cái shì zhēn de hěn duàn liàn shēn tǐ ā !

การเตะฟุตบอลนั้นคือการออกกำลังกายอย่างแท้จริง

บทสนทนา 2

会话二 爱好和兴趣

huì huà èr ài hào hé xìng qù

บทสนทนา 2 งานอดิเรกและความสนใจ

王刚：大卫，你在做什么？

Dàwèi, nǐ zài zuò shén me ?

ต้าเว่ย คุณกำลังทำอะไรอยู่

大卫：我在看电影呢，你喜欢看电影吗？

Wǒ zài kàn diàn yǐng ne, nǐ xǐ huan kàn diàn yǐng ma ?

ฉันกำลังดูหนังอยู่ คุณชอบดูหนังไหม

王刚：喜欢，我很喜欢看中国电影。

Xǐ huan, wǒ hěn xǐ huan kàn zhōng guó diàn yǐng.

ชอบสิ ฉันชอบดูหนังจีน

大卫：你喜欢什么运动？

Nǐ xǐ huan shén me yùn dòng ?

คุณชอบกีฬาอะไร

王刚：我喜欢踢足球、打篮球和游泳。

Wǒ xǐ huan tī zú qiú, dǎ lán qiú hé yóu yǒng.

ฉันชอบเตะฟุตบอล เล่นบาสเก็ตบอลและว่ายน้ำ

大卫：除了体育运动以外，你还有什么爱好吗？

Chú le yùn dòng yǐ wài, nǐ hái yǒu shén me ài hào ?

นอกจากกีฬาแล้วคุณยังมีงานอดิเรกอะไรอีก

王刚：我还喜欢听音乐、唱歌、旅行等等。

Wǒ hái xǐ huan tīng yīn yuè, chàng gē, lǚ xíng děng děng.

ฉันชอบฟังเพลง ร้องเพลง เที่ยว เป็นต้น.

ใบงานที่ 1

เรื่อง 你喜欢什么运动 คุณชอบกีฬาอะไร

คำชี้แจง ให้นักศึกษาจับคู่แสดงบทบาทสมมติตามสถานการณ์ที่กำหนดให้

会话 — 你喜欢什么运动？

huì huà yī Nǐ xǐ huan shén me yùn dòng ?

บทสนทนา 1 คุณชอบกีฬาอะไร

大卫：你喜欢打网球吗？

Nǐ xǐ huan dǎ wǎng qiú ma ?

คุณชอบเทนนิสไหม

玛丽：喜欢，一有时间我就去打。

Xǐ huan, yī yǒu shí jiān wǒ jiù qù dǎ.

ชอบ มีเวลาฉันก็ไปเล่น

大卫：打得怎么样？

Dǎ de zěn me yang ?

เล่นเป็นอย่างไรบ้าง

玛丽：还可以吧。

Hái kě yǐ ba.

ก็พอเล่นได้

大卫：你还喜欢什么运动呢？

Nǐ hái xǐ huan shén me yùn dòng ne ?

คุณยังชอบกีฬาอื่นอีกไหม

玛丽：我喜欢的运动可多了，比如游泳、爬山、踢足球。

Wǒ xǐ huan de yùn dòng kě duō le , bǐ rú yóu yǒng , pá shān , tī zú qiú .

กีฬาที่ฉันชอบอีกก็คือ ว่ายน้ำ ปีนเขาเตะฟุตบอล

大卫：我也喜欢游泳，可不喜欢踢足球。

Wǒ yě xǐhuan yóuyǒng, kěbùxǐhuantīzúqiú.

ฉันก็ชอบว่ายน้ำเหมือนกันแต่ไม่ชอบเตะฟุตบอล

玛丽：踢足球才是真的很锻炼身体啊！

Tī zú qiú cái shì zhēn de hěn duàn liàn shēn tǐ ā !

การเตะฟุตบอลนั้นคือการออกกำลังกายอย่างแท้จริง

บทสนทนา 2

会话二 爱好和兴趣

huì huà èr ài hào hé xìng qù

บทสนทนา 2 งานอดิเรกและความสนใจ

王刚：大卫，你在做什么？

Dàwèi, nǐ zài zuò shén me ?

ต้าเว่ย คุณกำลังทำอะไรอยู่

大卫：我在看电影呢，你喜欢看电影吗？

Wǒ zài kàn diàn yǐng ne, nǐ xǐ huan kàn diàn yǐng ma ?

ฉันกำลังดูหนังอยู่ คุณชอบดูหนังไหม

王刚：喜欢，我很喜欢看中国电影。

Xǐ huan, wǒ hěn xǐ huan kàn zhōng guó diàn yǐng.

ชอบสิ ฉันชอบดูหนังจีน

大卫：你喜欢什么运动？

Nǐ xǐ huan shén me yùn dòng ?

คุณชอบกีฬาอะไร

王刚：我喜欢踢足球、打篮球和游泳。

Wǒ xǐ huan tī zú qiú, dǎ lán qiú hé yóu yǒng.

ฉันชอบเตะฟุตบอล เล่นบาสเก็ตบอลและว่ายน้ำ

大卫：除了体育运动以外，你还有什么爱好吗？

Chú le yùn dòng yǐ wài, nǐ hái yǒu shén me ài hào ?

นอกจากกีฬาแล้วคุณยังมีงานอดิเรกอะไรอีก

王刚：我还喜欢听音乐、唱歌、旅行等等。

Wǒ hái xǐ huan tīng yīn yuè, chàng gē, lǚ xíng děng děng.

ฉันชอบฟังเพลง ร้องเพลง เที่ยว เป็นต้น.

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

คำชี้แจงการใช้แบบฝึกทักษะเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีน
 คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ สาขาวิชาภาษาจีน ชั้นปีที่ 1

เรื่อง คุณชอบกีฬาอะไร

1. แบบฝึกเสริมทักษะเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีน เรื่องคุณชอบกีฬาอะไร มีทั้งหมด 1 ชุด มีเนื้อหาเกี่ยวกับคุณชอบกีฬาอะไร เพื่อแก้ปัญหาการเรียนของนักศึกษา และเสริมทักษะภาษาจีนด้านการฟังและการพูด โดยนำเสนอแบบฝึกที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ และฝึกพัฒนาตามศักยภาพของผู้เรียนแต่ละคน
2. การใช้แบบฝึกทักษะเพื่อพัฒนาทักษะด้านการพูดภาษาจีน จะช่วยแก้ปัญหาการฟัง และการพูดภาษาจีนของนักศึกษาให้มีพัฒนาการที่ดีขึ้น
3. การใช้แบบฝึกทักษะเพื่อพัฒนาทักษะด้านการพูดภาษาจีน จะช่วยเพิ่มเติมเสริมความรู้ให้นักศึกษาได้เป็นอย่างดี
4. การทำแบบฝึกหัดเพื่อพัฒนาทักษะด้านการพูดภาษาจีน จะทำให้เกิดการฝึกฝนซ้ำในหลากหลายวิธีการในเรื่องเดียวกัน และทำบ่อยๆจะทำให้เกิดการเรียนรู้โดยอัตโนมัติ ทำให้ภาษาจีนเป็นเรื่องง่ายสำหรับนักศึกษา
5. เพื่อแสดงพัฒนาการความก้าวหน้าของตนเองตามศักยภาพ เป็นการแข่งขันกับตนเอง สร้างแรงจูงใจ และเกิดเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาจีน
6. การทำแบบฝึกทักษะเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีน จะนำไปสู่การเรียนรู้ตลอดชีวิต สร้างประสบการณ์นำไปใช้ในชีวิตจริงได้ และเกิดการเรียนรู้อย่างมีจุดหมาย
7. นักศึกษาใช้เวลาในการทำแบบฝึกหัดเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีน ชุดนี้ 10 นาที แต่ถ้าทำไม่เสร็จตามกำหนด นักศึกษาอาจนำนอกเวลาเรียนได้ โดยขอคำปรึกษาจากคุณอาจารย์ เพื่อหรือผู้ปกครอง

แบบฝึกทักษะเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีน ของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน ชั้นปีที่ 1

แบบฝึกทักษะการพูด
คุณชอบกีฬาอะไร

1. จับคู่สองคนนำคำศัพท์ที่กำหนดไปแต่งเป็นบทสนทนาอย่างน้อย 2 ประโยค

(1) 踢足球

(2) 游泳

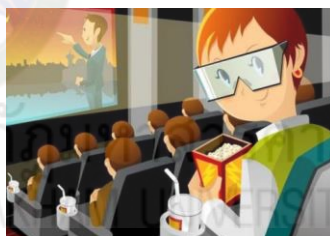

(3) 听音乐

Music is my life...

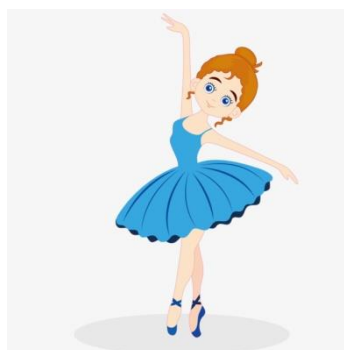
(4) 看电影

(5) 跑步

(6) 跳舞

2. ตอบคำถาม

1. 你喜欢什么运动？

Nǐ xǐ huan shén me yùn dòng ?

2. 你喜欢打网球吗？

Nǐ xǐ huan dǎ wǎng qiú ma ?

3. 你网球打得怎么样？

Nǐ wǎng qiú dǎ de zěn me yàng ?

4. 你有什么爱好？

Nǐ yǒu shén me ài hào ?

5. 我喜欢听音乐，唱歌，你呢？

Wǒ xǐ huan tīng yīn yuè, chàng gē, nǐ ne ?

3. ให้นักศึกษาแสดงบทบาทสมมติจากสถานการณ์ที่กำหนดให้

(1) 两人一组，询问对方喜欢的运动和爱好。

Liǎng rén yī zǔ , xún wèn duì fāng xǐ huan de yùn dòng hé ài hào.

(2) 学生用相关知识讲述自己的爱好。

Xué sheng yòng xiāng guān zhī shi jiǎng shù zì jǐ de ài hào.

แบบวัดความสามารถทักษะการพูดภาษาจีน

1. 请说出与图片相关的一个词语。

กรุณาพูดคำศัพท์ 1 คำที่เกี่ยวข้องกับภาพ

(1)

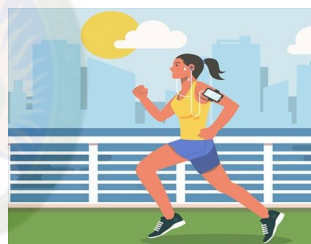
(2)

(3)

(4)

2. 用正确的语调朗读下面的句子。

ใช้เสียงที่ถูกต้องอ่านประโยคด้านล่าง

(5) 我喜欢的运动可多了，比如游泳、爬山、踢足球。

(6) 除了体育运动以外，你还有什么爱好吗？

(7) 我喜欢听音乐、唱歌、旅行，还有看电影，你喜欢看电影吗？

3. 回答问题 ตอบคำถาม

(8) 你喜欢什么体育运动？为什么？

(9) 你的兴趣爱好有什么？

(10) 你的好朋友喜欢什么运动？有什么兴趣爱好？

แบบประเมินความสามารถทักษะการพูดภาษาจีน

รหัส ชื่อ สกุล นักศึกษา

การประเมินความสามารถในการสื่อสารภาษาจีนของนักศึกษาด้านการพูด ที่เน้นการใช้ภาษาของผู้เรียน ประเมิน โดยมีการให้คะแนน ดังนี้

ทักษะการพูดภาษาจีนในประเด็นที่ประเมินถูกต้องหรือเหมาะสม ได้ 2 คะแนน

ทักษะการพูดภาษาจีนในประเด็นที่ประเมินถูกต้องหรือเหมาะสมบางส่วน ได้ 1 คะแนน

ทักษะการพูดภาษาจีนในประเด็นที่ประเมินไม่ถูกต้องหรือไม่เหมาะสม ได้ 0 คะแนน

คำถาม	การประเมินคะแนน	คะแนนที่ได้		
		2	1	0
(1) 	1.ใช้คำศัพท์ที่เหมาะสมกับเนื้อหา			
	2.ใช้คำศัพท์ที่ได้ถูกต้องตรงตาม ความหมาย			
	3.การออกเสียงได้ชัดเจน			
	รวม (1)			
(2) 	1.ใช้คำศัพท์ที่เหมาะสมกับเนื้อหา			
	2.ใช้คำศัพท์ที่ได้ถูกต้องตรงตาม ความหมาย			
	3.การออกเสียงได้ชัดเจน			
	รวม (2)			
(3) 	1.ใช้คำศัพท์ที่เหมาะสมกับเนื้อหา			
	2.ใช้คำศัพท์ที่ได้ถูกต้องตรงตาม ความหมาย			
	3.การออกเสียงได้ชัดเจน			
	รวม (3)			
(4) 	1.ใช้คำศัพท์ที่เหมาะสมกับเนื้อหา			
	2.ใช้คำศัพท์ที่ได้ถูกต้องตรงตาม ความหมาย			
	3.การออกเสียงได้ชัดเจน			
	รวม (4)			

คำถาม	การประเมินคะแนน	คะแนนที่ได้		
		2	1	0
<p>wǒ xǐ huān de yùndòng kě (5) 我喜欢的运动可 duō le bǐ rú yóu yǒng pá shān 多了, 比如游泳、爬山 tī zú qiú 、踢足球。</p>	1.การออกเสียงได้ชัดเจน			
	2.การใช้น้ำเสียง			
	3.การเว้นวรรคให้ถูกต้อง			
รวม (5)				
<p>chú le tǐ yù yùndòng yǐ (6) 除了体育运动以 wài nǐ hái yǒu shén me ài hào ma 外, 你还有什么爱好吗? ?</p>	1.การออกเสียงได้ชัดเจน			
	2.การใช้น้ำเสียง			
	3.การเว้นวรรคให้ถูกต้อง			
รวม (6)				
<p>wǒ xǐ huān tīng yīnyuè (7) 我喜欢听音乐 chàng gē lǚ xíng hái yǒu 、唱歌、旅行, 还有 kàn diànyǐng 看电影。</p>	1.การออกเสียงได้ชัดเจน			
	2.การใช้น้ำเสียง			
	3.การเว้นวรรคให้ถูกต้อง			
รวม (7)				
<p>nǐ xǐ huān shén me tǐ yù (8) 你喜欢什么体育 yùndòng 运动?</p>	1.ความถูกต้องด้านเนื้อหา			
	2.การออกเสียงได้ชัดเจน			
	3.ใช้คำศัพท์ได้ถูกต้องตรงตาม ความหมาย			
	4.ใช้ประโยคได้ถูกต้องตรงตาม ความหมาย			
	5.ใช้คำศัพท์ได้เหมาะสมกับเนื้อหา			
	6.ใช้ประโยคได้เหมาะสมกับเนื้อหา			
	7.การเว้นวรรคประโยคได้ถูกต้อง			
	8.ความคล่องแคล่วในการสื่อสาร			
	9.การใช้น้ำเสียง			
	10. การแสดงอวัจนภาษาในการพูด			

คำถาม	การประเมินคะแนน	คะแนนที่ได้		
		2	1	0
รวม (8)				
nǐdèxìngqùàihào yǒu (9) 你的兴趣爱好有什么? shénme 什么?	1. ความถูกต้องด้านเนื้อหา			
	2. การออกเสียงได้ชัดเจน			
	3. ใช้คำศัพท์ได้ถูกต้องตรงตาม ความหมาย			
	4. ใช้ประโยคได้ถูกต้องตรงตาม ความหมาย			
	5. ใช้คำศัพท์ได้เหมาะสมกับเนื้อหา			
	6. ใช้ประโยคได้เหมาะสมกับเนื้อหา			
	7. การเว้นวรรคประโยคได้ถูกต้อง			
	8. ความคล่องแคล่วในการสื่อสาร			
	9. การใช้น้ำเสียง			
	10. การแสดงอวัจนภาษาในการพูด			
รวม (9)				
nǐdèhǎopéngyǒuyǒu (10) 你的好朋友有什么兴趣爱好? shénmèxìngqùàihào 什么兴趣爱好?	1. ความถูกต้องด้านเนื้อหา			
	2. การออกเสียงได้ชัดเจน			
	3. ใช้คำศัพท์ได้ถูกต้องตรงตาม ความหมาย			
	4. ใช้ประโยคได้ถูกต้องตรงตาม ความหมาย			
	5. ใช้คำศัพท์ได้เหมาะสมกับเนื้อหา			
	6. ใช้ประโยคได้เหมาะสมกับเนื้อหา			
	7. การเว้นวรรคประโยคได้ถูกต้อง			
	8. ความคล่องแคล่วในการสื่อสาร			
	9. การใช้น้ำเสียง			
	10. การแสดงอวัจนภาษาในการพูด			

คำถาม	การประเมินคะแนน	คะแนนที่ได้		
		2	1	0
รวม (10)				
รวมข้อ (1)+(2)+(3)+(4)+(5)+(6)+(7)+(8)+(9)+(10)				
คะแนนรวม 102 คะแนน				
คะแนนที่ได้ ทาร 5 เต็ม 20 คะแนน				

เกณฑ์การตัดสิน

- ผ่าน 16 คะแนน ขึ้นไป
- ไม่ผ่าน ต่ำกว่า 16 คะแนน

ผู้ประเมิน

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

汉语听说 1 -- 口语测试题

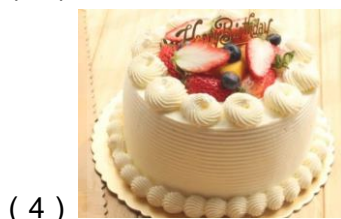
การฟังและการพูดภาษาจีน 1 --- แบบทดสอบการพูด

姓名(ชื่อ) : _____

学号(รหัส) : _____

1. 请说出与图片相关的一个词语。

กรุณาพูดคำศัพท์ 1 คำที่เกี่ยวข้องกับภาพ

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

2. 用正确的语调朗读下面的句子。

ใช้เสียงที่ถูกต้องอ่านประโยคด้านล่าง

wǒ xǐ huān de yùn dòng kě duō le bǐ rú yóu yǒng pá shān tí zú qiú
(6) 我喜欢的运动可多了, 比如游泳、爬山、踢足球。

tiān qì yù bào shuō zhè jǐ tiān yào xià xuě
(7) 天气预报说, 这几天要下雪。

wǒ tóu yūn kē sou hái yǒu diǎn er fā shāo
(8) 我头晕, 咳嗽, 还有点儿发烧。

míng tiān wǎn shàng nǐ kě yǐ cān jiā wǒ de shēng rì wǎn huì ma
(9) 明天晚上, 你可以参加我的生日晚会吗?

wǒ tīng shuō nǐ men zhè er de cài hěn yǒu míng
(10) 我听说你们这儿的菜很有名。

3. 回答问题 ตอบคำถาม

nǐ xǐ huān shén me tǐ yù yùn dòng
 (11) 你 喜 欢 什 么 体 育 运 动 ？

jīn tiān tiān qì zě nǎ yàng zuó tiān ne
 (12) 今 天 天 气 怎 么 样 ？ 昨 天 呢 ？

shēng bìng le nǐ huì zě nǎ bàn
 (13) 生 病 了 ， 你 会 怎 么 办 ？

rú guǒ nǐ bàn shēng rì wǎn huì nǐ huì zuò shén me zhǔn bèi
 (14) 如 果 你 办 生 日 晚 会 ， 你 会 做 什 么 准 备 ？

nǐ xǐ huān chī shén me cài bìng jiè shào yí xià cài de wèi dào
 (15) 你 喜 欢 吃 什 么 菜 ？ 并 介 绍 一 下 菜 的 味 道 。

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
 RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

แบบประเมินความสามารถทักษะการพูดภาษาจีน

รหัส ชื่อ สกุล นักศึกษา

การประเมินความสามารถในการสื่อสารภาษาจีนของนักศึกษาด้านการพูด ที่เน้นการใช้ภาษาของผู้เรียน ประเมิน โดยมีการให้คะแนน ดังนี้

ทักษะการพูดภาษาจีนในประเด็นที่ประเมินถูกต้องหรือเหมาะสม ได้ 2 คะแนน

ทักษะการพูดภาษาจีนในประเด็นที่ประเมินถูกต้องหรือเหมาะสมบางส่วน ได้ 1 คะแนน

ทักษะการพูดภาษาจีนในประเด็นที่ประเมินไม่ถูกต้องหรือไม่เหมาะสม ได้ 0 คะแนน

คำถาม	การประเมินคะแนน	คะแนนที่ได้		
		2	1	0
(1) 	1. ใช้คำศัพท์ที่เหมาะสมกับเนื้อหา			
	2. ใช้คำศัพท์ที่ได้ถูกต้องตรงตามความหมาย			
	3. การออกเสียงได้ชัดเจน			
	รวม (1)			
(2) 	1. ใช้คำศัพท์ที่เหมาะสมกับเนื้อหา			
	2. ใช้คำศัพท์ที่ได้ถูกต้องตรงตามความหมาย			
	3. การออกเสียงได้ชัดเจน			
	รวม (2)			
(3) 	1. ใช้คำศัพท์ที่เหมาะสมกับเนื้อหา			
	2. ใช้คำศัพท์ที่ได้ถูกต้องตรงตามความหมาย			
	3. การออกเสียงได้ชัดเจน			
	รวม (3)			
(4) 	1. ใช้คำศัพท์ที่เหมาะสมกับเนื้อหา			
	2. ใช้คำศัพท์ที่ได้ถูกต้องตรงตามความหมาย			
	3. การออกเสียงได้ชัดเจน			
	รวม (4)			
(5) 	1. ใช้คำศัพท์ที่เหมาะสมกับเนื้อหา			
	2. ใช้คำศัพท์ที่ได้ถูกต้องตรงตามความหมาย			
	3. การออกเสียงได้ชัดเจน			
	รวม (5)			

คำถาม	การประเมินคะแนน	คะแนนที่ได้		
		2	1	0
<p>wǒ xǐ huān de yùndòng kě (6) 我喜欢的运动可 duō le bǐ rú yóuyǒng pá 多了, 比如游泳、爬 shān tī zú qiú 山、踢足球。</p>	1.การออกเสียงได้ชัดเจน			
	2.การใช้น้ำเสียง			
	3.การเว้นวรรคให้ถูกต้อง			
รวม (6)				
<p>tiānqì yù bào shuō (7) 天气预报说, zhè jǐ tiān yào xià xuě 这几天要下雪。</p>	1.การออกเสียงได้ชัดเจน			
	2.การใช้น้ำเสียง			
	3.การเว้นวรรคให้ถูกต้อง			
รวม (7)				
<p>wǒ tóu yūn kē sōu (8) 我头晕, 咳嗽, hái yǒu diǎn er fā shāo 还有点儿发烧。</p>	1.การออกเสียงได้ชัดเจน			
	2.การใช้น้ำเสียง			
	3.การเว้นวรรคให้ถูกต้อง			
รวม (8)				
<p>míng tiān wǎn shàng (9) 明天晚上, nǐ kě yǐ cān jiā wǒ de shēng rì 你可以参加我的生日 wǎn huì ma 晚会吗?</p>	1.การออกเสียงได้ชัดเจน			
	2.การใช้น้ำเสียง			
	3.การเว้นวรรคให้ถูกต้อง			
รวม (9)				
<p>wǒ tīng shuō nǐ men zhè (10) 我听说你们这 er de cài hěn yǒu míng 儿的菜很有名。</p>	1.การออกเสียงได้ชัดเจน			
	2.การใช้น้ำเสียง			
	3.การเว้นวรรคให้ถูกต้อง			
รวม (10)				
<p>nǐ xǐ huān shén me tǐ (11) 你喜欢什么体 yù yùndòng 育运动? ?</p>	1.ความถูกต้องด้านเนื้อหา			
	2.การออกเสียงได้ชัดเจน			
	3.ใช้คำศัพท์ได้ถูกต้องตรงตามความหมาย			
	4.ใช้ประโยคได้ถูกต้องตรงตามความหมาย			
	5.ใช้คำศัพท์ได้เหมาะสมกับเนื้อหา			

คำถาม	การประเมินคะแนน	คะแนนที่ได้		
		2	1	0
	6. ใช้ประโยคได้เหมาะสมกับเนื้อหา			
	7. การเว้นวรรคประโยคได้ถูกต้อง			
	8. ความคล่องแคล่วในการสื่อสาร			
	9. การใช้น้ำเสียง			
	10. การแสดงอวัจนภาษาในการพูด			
รวม (11)				
jīntiāntiānqì zěnmē (12) 今天天气怎么样？昨天呢？ yàng zuótiānne 样？昨天呢？	1. ความถูกต้องด้านเนื้อหา			
	2. การออกเสียงได้ชัดเจน			
	3. ใช้คำศัพท์ได้ถูกต้องตรงตามความหมาย			
	4. ใช้ประโยคได้ถูกต้องตรงตามความหมาย			
	5. ใช้คำศัพท์ได้เหมาะสมกับเนื้อหา			
	6. ใช้ประโยคได้เหมาะสมกับเนื้อหา			
	7. การเว้นวรรคประโยคได้ถูกต้อง			
	8. ความคล่องแคล่วในการสื่อสาร			
	9. การใช้น้ำเสียง			
	10. การแสดงอวัจนภาษาในการพูด			
รวม (12)				
shēngbìng le nǐ huì (13) 生病了，你会怎么办？ zěnmēbàn 怎么办？	1. ความถูกต้องด้านเนื้อหา			
	2. การออกเสียงได้ชัดเจน			
	3. ใช้คำศัพท์ได้ถูกต้องตรงตามความหมาย			
	4. ใช้ประโยคได้ถูกต้องตรงตามความหมาย			
	5. ใช้คำศัพท์ได้เหมาะสมกับเนื้อหา			
	6. ใช้ประโยคได้เหมาะสมกับเนื้อหา			
	7. การเว้นวรรคประโยคได้ถูกต้อง			
	8. ความคล่องแคล่วในการสื่อสาร			
	9. การใช้น้ำเสียง			
	10. การแสดงอวัจนภาษาในการพูด			
รวม (13)				

คำถาม	การประเมินคะแนน	คะแนนที่ได้		
		2	1	0
rúguǒ nǐ bàn shēng rì (14) 如果你办生日 wǎnhuì nǐ huì zuò shén me 晚会，你会做什么 zhǔnbèi 准备？	1. ความถูกต้องด้านเนื้อหา			
	2. การออกเสียงได้ชัดเจน			
	3. ใช้คำศัพท์ได้ถูกต้องตรงตามความหมาย			
	4. ใช้ประโยคได้ถูกต้องตรงตามความหมาย			
	5. ใช้คำศัพท์ที่เหมาะสมกับเนื้อหา			
	6. ใช้ประโยคที่เหมาะสมกับเนื้อหา			
	7. การเว้นวรรคประโยคได้ถูกต้อง			
	8. ความคล่องแคล่วในการสื่อสาร			
	9. การใช้น้ำเสียง			
	10. การแสดงอวัจนภาษาในการพูด			
รวม (14)				
nǐ xǐ huān chī shén me (15) 你喜欢吃什么 cài bìng jiè shào yí xià cài 菜？并介绍一下菜 de wèi dào 的味道。	1. ความถูกต้องด้านเนื้อหา			
	2. การออกเสียงได้ชัดเจน			
	3. ใช้คำศัพท์ได้ถูกต้องตรงตามความหมาย			
	4. ใช้ประโยคได้ถูกต้องตรงตามความหมาย			
	5. ใช้คำศัพท์ที่เหมาะสมกับเนื้อหา			
	6. ใช้ประโยคที่เหมาะสมกับเนื้อหา			
	7. การเว้นวรรคประโยคได้ถูกต้อง			
	8. ความคล่องแคล่วในการสื่อสาร			
	9. การใช้น้ำเสียง			
	10. การแสดงอวัจนภาษาในการพูด			
รวม (15)				
รวม 15 ข้อ (110)				
คะแนนที่ได้ เต็ม 20 คะแนน				

เกณฑ์การตัดสิน

 ผ่าน 16 คะแนน ขึ้นไป ไม่ผ่าน ต่ำกว่า 16 คะแนน

ผู้ประเมิน

แบบประเมินความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้เรื่อง
การพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน
คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม โดยใช้กิจกรรมบทบาท
สมมุติ

.....

คำชี้แจง

แบบประเมินความพึงพอใจนี้ ใช้สำหรับผู้เรียนในการประเมินความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้เรื่องการพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนของนักศึกษาวิชาเอกภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมุติ ครอบคลุมการวัดความพึงพอใจ 4 ด้านคือ ด้านผู้สอน ด้านเนื้อหา ด้านกิจกรรมการเรียนรู้ และด้านการวัดและประเมินผล แบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ดังนี้

ระดับ 5 หมายถึง ท่านมีความพึงพอใจต่อรายการประเมินข้อนี้มากที่สุด

ระดับ 4 หมายถึง ท่านมีความพึงพอใจต่อรายการประเมินข้อนี้มาก

ระดับ 3 หมายถึง ท่านมีความพึงพอใจต่อรายการประเมินข้อนี้ปานกลาง

ระดับ 2 หมายถึง ท่านมีความพึงพอใจต่อรายการประเมินข้อนี้น้อย

ระดับ 1 หมายถึง ท่านมีความพึงพอใจต่อรายการประเมินข้อนี้น้อยที่สุด

โปรดทำเครื่องหมาย X ลงในช่องว่างที่ตรงกับความคิดเห็นของท่านมากที่สุด

รายการประเมิน	ระดับความพึงพอใจ				
	5	4	3	2	1
ด้านผู้สอน					
1. สามารถอธิบายเนื้อหาให้เข้าใจได้ง่าย					
2. มีทักษะการสอนที่สนุกสนานไม่น่าเบื่อ					
3. สามารถกระตุ้นผู้เรียนให้สนใจเนื้อหา					
4. สอนครอบคลุมเนื้อหา					
5. ผู้สอนมีความรู้ในเรื่องที่สอนอย่างแท้จริง					
ด้านเนื้อหา					
1. เนื้อหาที่สอนตรงกับรายวิชาที่เรียน					
2. เนื้อหาที่สอนเหมาะกับผู้เรียน					
3. เนื้อหาที่สอนมีส่วนพอเหมาะ					
4. เนื้อหาที่สอนมีความน่าสนใจ					
5. เนื้อหาที่สอนสามารถนำไปใช้ได้จริง					
ด้านกิจกรรมการเรียนรู้					

รายการประเมิน	ระดับความพึงพอใจ				
	5	4	3	2	1
1. กิจกรรมบทบาทสมมติทำให้เรียนสนุก					
2. กิจกรรมบทบาทสมมติทำให้เข้าใจเนื้อหาได้ง่าย					
3. กิจกรรมบทบาทสมมติทำให้สามารถพูดได้มากขึ้น					
4. กิจกรรมบทบาทสมมติสร้างความมั่นใจในการพูด					
5. กิจกรรมบทบาทสมมติเหมาะสมที่จะใช้เรียนวิชาการพูด					
ด้านการวัดและประเมินผล					
1. มีการเก็บคะแนนเป็นระยะ					
2. การวัดผลประเมินผลตรงกับรายวิชาที่เรียน					
3. การวัดผลประเมินผลตรงกับเนื้อหาที่สอน					
4. การวัดผลประเมินผลมีความเที่ยงธรรม					
5. การวัดผลประเมินผลทำให้สามารถพัฒนาทักษะการพูดได้					

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ขอบคุณที่ตอบแบบสอบถาม

การเผยแพร่ผลงานวิจัย

Huanhuan Ma, ชมพูนุท เมฆเมืองทอง และนิรุต์ ถึงนาค. (2562). การพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมุติ. วารสารช่อพะยอม ปีที่ 30 ฉบับที่ 2 (มิถุนายน – ตุลาคม) พ.ศ. 2562 หน้า 143-153. มหาสารคาม:คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ-นามสกุล	Miss Huanhuan Ma
วัน เดือน ปี เกิด	17 /08/1991
ที่อยู่ปัจจุบัน	เลขที่ 80 ถนน นครสวรรค์ ต.ตลาด อ.เมือง จ. มหาสารคาม
สถานที่งาน	คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
ตำแหน่ง	อาจารย์ชาวต่างชาติ
ประสบการณ์ทำงาน	
ต.ค. 2015-ปัจจุบัน	หลักสูตรสาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
ก.ค. 2013-ก.ย. 2015	โรงเรียนมัธยมศึกษา
ประวัติการศึกษา	
พ. ศ. 2013	ปริญญาอักษรศาสตรบัณฑิต (อ.บ.) ภาษาจีนและวรรณคดี
พ. ศ. 2562	ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต (ค.ม.) สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY